

Egyesületi ügyek

A Bányászati Szakosztály vezetőségének ülése

Az OMBKE Bányászati Szakosztálya 2007. szeptember 13-án, az egyesületi központ Mikovony termében 32 fő részvételével tartott vezetőségi ülést.

Az első napirendi pont keretében a szakosztály elnöke, *Nagy Lajos* köszöntötte *dr. Esztó Pétert*, aki meghívottként vett részt a vezetőségi ülésen, majd tájékoztatást adott az elmúlt időszak eseményeiről, kiemelten a 96. küldöttgyűlés határozataiból a szakosztályra háruló feladatokról:

A szakosztály törekszik a fiatal szakemberek nagyobb arányú bevonására az egyesületi életbe. Ennek érdekében a Miskolci Egyetemen végzeteket személyre szóló levélben keresi meg, amelyben többek között felhívja figyelmüket a munkahelyükhöz/lakhelyükhöz közeli helyi szervezetekre.

A szakma érdekeinek jobb érvényesítése érdekében a szakosztály támogatja az Magyar Bányászati Szövetséggel kötendő együttműködést, valamint az MBSZ-Szakszervezet-Egyetem együttműködési megállapodásához történő csatlakozást.

A hazai ásványvagyon politika kialakításában való részvétel során a külön munkálkodás helyett a témával foglalkozó bizottságokban célszerű képviselgetni magunkat.

A szakosztály munkaprogramját a vezetőség a helyi szervezetek meglátogatása után, az ott elhangzottak figyelembevételével kívánja kialakítani. A program főbb alapelvei:

- a működés biztonsága (személyi, gazdasági feltételek, jogi tagdíjak),
- a hagyományörzés (rendezvények, összejövetelek fontossága),
- szakmánk ápolása, elismertetése (más intézmények által szervezett, szakmánkat is érintő konferenciákon történő megjelenés, aktív részvétel).

Hozzászólásában *dr. Tóth István* a közös, együttes fellépés (szakmai szervezetek, minisztérium) fontosságára, a civil szervezetek nem kellő súllyal történő kezelésére hívta fel a figyelmet, *dr. Esztó Péter* az unióban belülről működő Bányászati Ágazati Párbeszéd Bizottság szerepét emelte ki, *dr. Gál István* az egyes rendezvények időpontjának nem kellő összehangolását kifogásolta.

A következő napirendi pont keretében a BKL Bányászat helyzetéről a lap főszerkesztője, *Podányi Tibor* adott tájékoztatást, amelynek során kitért a példányszám alakulására, a költségösszetevők arányára, mértékére, a megjelent cikkek számára, valamint a folyamatos internet-elérhetőségre. Megköszönve a szakosztály támogatását kérte a helyi szervezeteket, hogy a területükön történő szakmai és egyesületi eseményekről rendszeresen adjanak hírt.

A szakosztály vezetősége egyhangú szavazással javasolta a választmányának a jelenlegi főszerkesztő megerősítését, újbóli kinevezését.

Nagy Lajos a főszerkesztő kérése alapján a BKL Bányászat értékelésére a Mecseki, valamint a Borsodi csoportot kérte fel.

A harmadik napirendben a választmány mellett működő bizottságokba a szakosztály az alábbi tagokat javasolja:

- Alapszabály Bizottság: *Dr. Esztó Péter* (egyben a bizottság elnökének is)
- Érem Bizottság: *Dr. Horn János*
- Ifjúsági Bizottság: *Vigh Tamás*
- Iparpolitikai Bizottság: *Dr. Gál István* (egyben a bizottság elnökének is)
- Nemzetközi Bizottság: *Dr. Vojucski Péter* (amennyiben a bizottság tovább működik)
- Környezetvédelmi Bizottság: *Erős György* (egyben a bizottság elnökének is)

– Etikai Bizottság: *Dr. Tóth István* (egyben a bizottság elnökének is)

– Oktatási Bizottság: *Bársony László*

– Történeti Bizottság: *Benke István*

– Kiadói Bizottság: a főszerkesztő és *Györfi S. Géza*

(Megjegyzés: A 2007. 10. 12-i szakosztályközi titkári értekezlet a javaslatokat elfogadta. A választmányának javasolja, hogy a Környezetvédelmi Bizottságot *Erős György* és *Szombatfalvy Rudolf* /*Öntészeti Szó.*/ társelnökök vezessék.)

4. napirendi pont: A Szent Borbála Emlékérem kitüntetésére a szakosztály két főre adhat javaslatot. A helyi szervezetek a következőket jelölték: *Berta József*, *Megyeri Imre*, *Salzinger György*, *Kiss László*, *dr. Csiszár István*. A szakosztály vezetősége felhatalmazta az elnökséget, hogy a beérkezett javaslatok közül válassza ki a Választmány elé terjesztendő két főt, és erről a jelölő szervezeteket értesítse. (A Szent Borbálnapi ünnepség 2007. december 4-én 11 órai kezdettel Egerben kerül megrendezésre.)

Az egyebek napirendi pont keretében:

– A szakosztály vezetősége megemlékezett a napokban elhunyt *Marian Lichner*-ről, Selmezbánya korábbi polgármesteréről, az OMBKE tiszteleti tagjáról.

– *Lóránt Miklós* elmondta, hogy a borsodi helyi szervezet Miskolc városától „Az év civil szervezete” címet kapta, továbbá, hogy bányásznapon Felsőnyáradon új emlékhely avatására került sor, valamint megemlékeztek az Ózdvidéki Szénbányák bezárásának évfordulójáról.

– *Törő György* a júliusban megrendezett német bányásznapról, az Európai Bányász Szervezet üléséről, valamint arról adott tájékoztatást, hogy 2010-ben az európai bányász találkozó színhelye Pécs városa lehet.

– A szakosztály vezetősége a következőket a szakosztály tagjai sorába felvette: *Kertész László* (Bakonyi Hsz.), *Petró Dávid*, *Réthy Károly*, *Schváb Zoltán*, *Varga Sándorné* (Budapesti Hsz.), *Magyarfalvi Imre* (Dorogi Hsz.), *Lengyel Tibor*, *Sipos Jánosné*, *Szánya Pál*, *Wiltner Lilla* (Mátraaljai Hsz.), *Kékesi Sándor*, *Rákos József* (Nógrádi Hsz.), *Budai Sándor*, *Illéri Sándor*, *Véres Lajos* (Rudabányai Hsz.), *Szántó András*, *Trexler Máté* (Tapolcai Hsz.).

az ülést emlékeztetője alapján PT

Jubileumi ünnepség Oroszlányban 70 éves az Oroszlányi Szénbányászat

Az oroszlányi szénbányászat kezdetét 1937-től, az egykori XVI-os akna lejtősaknájának a kihajtásától datálják. A kerek évforduló kapcsán, az OMBKE oroszlányi szervezetének rendezésében 2007. június 1-jén bensőséges megemlékezésre került sor a helyi Bányász Klubban.

A rendezvényen megjelent közel 100 fős hallgatóság az elmúlt idők még köztünk lévő tanúiból és a jelenkori bányászatot művelő kollégákból tevődött össze.

A megemlékezést *dr. Havelda Tamás* bányászati igazgató nyitotta meg, aki bevezetőjében rövid történeti áttekintést adott a helyi bányászat elmúlt 70 évéről. Az előadásból kitűnt, hogy a bemutatott hét évtized alatt nagyot változott a világ: változtak a bányászati termelés körülményei, a gazdasági környezet, a technológia. A lehetőségek bővültek, de a szabályozások, a követelmények szigorodtak. Az oroszlányi bányászok során a legszembetűnőbb változások a technika területén következtek be. A helyi műszaki szakemberek mindig nyitottak voltak az újdonságokra, aktívan kísérleteztek, szívesen kerestek és alkalmaztak új gépeket, berendezéseket, techno-

lógiaikat. Második előadóként *Rác Mátyas* technikai főmérnök nagy átéléssel ismertette a bányászati gépek fejlődését, egybefogva a vágathajtó, szállító és termelő gépek hatalmas témakörét.

A színvonalas szakmai előadás után a rendezvény színfoltjaként a Bányász Koncert- és Fúvószenekar koncertje következett.

Az előadások sorát *Katonka Sándor*, egykori építészeti üzemvezető visszaemlékezése zárta, aki filozófikus gondolatainak tolmácsolásával osztotta meg emlékeit és ismereteit a hallgatósággal a bányászatra épült város fejlődéséről.

A szünetben terített asztal várta a vendégeket. Az állófogadást követően *Kárai Sándor* föld alatti mozdonyvezető, amatőr filmes által készített, az oroszlanói bányászatról szóló riportfilmjének egy részlete pergett le a hallgatóság előtt. A filmben megszólaló, és a megemlékezésen részt vevő szereplők meghatódva hallgatták vissza saját szavaikat a közel- és régmúlt eseményeiről.

A szervezők az ünnepség végén minden résztvevőt megajándékoztak a film teljes verzióját tartalmazó DVD-vel.

A bányászati igazgató zárszavát követően késő délutánba nyúló, kötetlen beszélgetéssel zárult az esemény.

Tóth Zsolt

A tatabányai helyi szervezet életéből

Tűzoltó előadása bányászoknak

Korábban már többször beszámoltunk arról, hogy Tatabányán nagyon jó a kapcsolat a tűzoltóság és az OMBKE helyi csoportja között. Ezt példázza *Balázs Zsolt* tűzoltó hadnagy „Döntési helyzetben” című, 2007. május 30-án a Gál István lakótelepi Községi Házban megtartott előadása.

Miről is szólt ez az előadás? A gyors döntéshozatalról! Amikor a tűzoltó parancsnokságra beérkezik a tűzjelzés, beindul a percekre szűkített döntéshozatalok sorozata:

- Tűzjelzés. A jelzés lehet igaz vagy hamis, amelyet a felvevőknek kell értékelni, majd dönteni a riasztásról.
- Riasztás. Fel kell mérni a tűz vagy esemény (baleset, karambol, természeti csapás stb.) nagyságát és dönteni kell a kocsik, rajok, eszközök számáról, minőségéről. A döntésre 1 perc, az épület elhagyására 2 perc van adva.
- Vonulás. A vonuló kocsiban ülő tűzoltó vezető (továbbiakban parancsnok) rádión sok információt kap, aki értékeli a helyzetet és gondolatban felkészül. Időközben a parancsnokság értesíti a rendőrséget, szükség esetén a mentőket, műszaki elhárítókat stb.
- Kérkezés. El kell dönteni a kocsik elhelyezkedését, a tűzoltás, felszámolás irányát.
- Felderítés. A döntéshozatal előkészítésének legfontosabb része. A helyszínen lévő parancsnok ekkor gyűjti össze az információkat (pl. hány személy van veszélyhelyzetben, vannak-e robbanóanyagok, elegendő-e a kivitt eszközök stb.).
- Beavatkozás. A tűzoltók hozzáfognak a tűz, esemény felszámolásához. Mindenki megkapja a feladatát, felállnak a rajok, megkezdődik elsősorban az emberek, majd a vagyontárgyak mentése, a tűz továbbterjedésének megakadályozása, az alvó tűzgócok felszámolása.

A tűzoltáskor vagy esemény felszámolásakor a parancsnoknak rövid idő alatt kell döntést hoznia. Ezek a döntések többek között a következők: előre látni a tűz várható terjedését, előkészíteni a tűzoltás tervét, meg kell szervezni az irányítást, fel kell mérni az eszközöket, a lehetőségeket, a tűz lefejtése utáni teendőket, az események felszámolási lehetőségeit.

A lehető legjobb döntések meghozatalára felkészült vezetőkre van szükség. A vezetők reális döntéseit nem befolyásolhatják érzelmi hatások, félre kell tenniük a lelki feszültségeket, nem dönthetnek megszokásból, rutinból, bürokratikusán (bár a törvényeket, szabályokat be kell tartani), nem lehetnek lelketlenek és ridegek.

Összegezve: a tűzoltó szakma nagyon veszélyes, nagy körültekintést igényel, hiszen az emberek, a vagyon védelme érdekében kell gyors döntéseket hozni.

Az előadás befejezése után a kb. 30 fős hallgatóság – átérezve az előbbieket – élénk beszélgetést kezdeményezett. *Juhász András, Szabó Csaba, Bársorny László* a megelőzés, a felderítés, a közúti balesetek vonatkozásában tettek fel kérdéseket, amelyekre *Balázs Zsolt* részletes és kielégítő válaszokat adott.

Végül a résztvevők levonták a konklúziót: a továbbiakban is fenn kívánják tartani a tűzoltók és bányászok jó kapcsolatait. Ez az igény következik abból is, hogy a teremben ülők nagy része átérezte és a bányamentések során megtapasztalta a veszélyt. Annak idején ők is életbevágó gyors döntéseket hoztak.

Sóki Imre, Horváth Miklós

Baráti találkozó az OMBKE Tatabányai Csoportjánál

A jó hangulat abból következethető, ha a kollégák a hazaindulás meghirdetett időpontja után két órával még nem akarnak beszélni a buszba.

Ez történt 2007. július 6-án az OMBKE tatabányai csoportjának rendezvényén a bányászok és tűzoltók Szabadidő Központjában. A hagyományos baráti találkozó kora délután kezdődött, és tekintettel a meleg időre, a belső terem helyett mindenki a tóra nyíló teraszon foglalt helyet.

Rövidesen el is kezdődött a Rozmaringos Bányász Egylet intonálásával a bányász nóták éneklése, miközben terjengett a levegőben a *Csaszlava Jenő* és *Kelemen Zoltán* által grillezett sülték illata. A csapolt sör és a kiváló fehér- és vörösborok is megtették a hatásukat. Elnökünk, *Bársorny László* sziporkázó beszéde és hangulata még fokozta az élvezetet.

A vacsora után nem lett álmos a társaság, hanem a hangulat tetőfokra hágott. Szinte minden bányász- és magyar nóta eléneklésére sor került. Aztán jött a történetek és sztorik elmesélése, az eltávozott tagtársakról való megemlékezések, a Péter-Pálok, a 80 évesek és az OMBKE által kitüntetett tagtársaink köszöntése. Az ünnepelték nótáinak elhangzása bizony hosszú időt vett igénybe, így a buszsofőr két órát várakozott.

Utólag visszagondolva erre a kellemes napra, levonhatjuk a végső következtetést; az egyesületen belül – az összetartozás és kikapcsolódás érdekében – a szakmai programokon kívül szükség van a teljesen kötetlen, jó hangulatú összejövetelekre is. Ezért megfogadtuk, hogy az ehhez hasonló baráti találkozót a jövőben is megrendezzük.

Sóki Imre

Előadás a makói árok kitermelési lehetőségeiről

A budapesti helyi szervezet 2007. szeptember 4-én *dr. Szabó György*, a *Falcon Oil & Gas Ltd. igazgatója* „Nem hagyományos szénhidrogénkészletek hasznosítási lehetőségei” című előadását hallgatta meg az OMBKE zsúfolásig megtelt az Mikoviny termében.

A látványos ábrák vetítése során megtudhattuk, hogy az 1990-es években az USA-ban indult meg az ún. „gázzaturált cellák” megcsapolása. Európában először a világviszonylatban is egyedülálló kiterjedésű Makói árok, mint „nem hagyományos felhalmozódás” iránt mutatkozott érdeklődés. A formációra kutatási és kitermelési jogosultsággal rendelkező kanadai Falcon részvénytársaság az elmúlt két évben a legkorszerűbb kutatási módszerekkel mintegy 250 millió euró befektetést hajtott itt végre. Több mint 1000 km² háromdimenziós geofizikai méréssel, valamint hat nagy mélységű kutatófúrással (a legmélyebb 6085 méterrel rekord) kutatták meg a földgázkészletet. Folyik a próbatermelés, és az Egyesült Államokban már sikeresen kipróbált rétegserkentési technológia adaptálása.

Az előadóhoz számtalan kérdés érkezett, amelyekre a kérdezők igen részletes, pontos válaszokat kaptak.

Dr. Horn János

A salgótarjáni szervezet életéből

Kirándulás az Alföldre

Ez évben június 21-24. közt szerveztük kirándulásunkat, amelyen most is több családtag vett részt.

Az első napon meglátogattuk az Ópusztaszeri Nemzeti Emlékparkot és azon belül természetesen a híres Feszty-körképet. Az előre igényelt körképi belépőnek megfelelő időben érkezünk oda, s feltehetőleg a véget ért tanévnék és a csütörtöki látogatási napnak köszönhetően csoportunk résztvevői (22 fővel) további látogatótársak nélkül csodálhatták meg a híres festményt.

Második napunkat a szegedi szálláshelyről indulva Hódmezővásárhelyen kezdtük egy manuális kerámia kisüzem megtekintésével. Itt megismerkedtünk a különböző készítési módokkal, megcsodálhattuk a különböző tányérok, tálak, kancsók, bögrék stb. „átvarázslóit”, akik az egyszerű agyagra nagy kézügyességgel viszik fel a szebbnél-szebb mintákat. A látogatást teljessé tette, hogy a termékekből a mintaboltban vásárolhattunk is.

Teljes kirándulásunk „csúcspontjai” Orosházához kötődnek, ahol először a Guardian Magyarország Kft. táblaüveggyártását ismerhettük meg, egyben a teljes cég tevékenységéről is tájékoztatást kaptunk. A táblaüveggyártás nagy találma-

nya, az ún. Float-üveggyártás egy valóban lenyűgöző üzemeltetést látunk itt. (Az eljárás lényege, hogy itt nem húzzák az üveget, inkább öntik: mármint az olvasztott üveget ónfüldőre öntik, az azon elterülve hűl le kb. 600 fokra, s amikor e hőmérsékleten lekerül az ónfüldőről, már csak tovább kell hűteni, feldarabolni s máris kiszállítható.)

Sajnos megyénkben igazán jó strand nincs, így szervezett útjainkat lehetőleg egy-egy jelesebb strand „meglátogatására” is szeretjük hangolni. Idén ez Gyopárosfürdőn adatott meg (Orosháza mellett). A nap második felét itt töltöttük el, élvezve a jó víz, a jó sör és a napfény örömeit.

Természetesen, ha már Szegeden volt szállásunk, a harmadik napon a város nevezetesebb épületeit is felkerestük. Ez volt délelőtti programunk. Délután az éppen aktuális szegedi rendezvényeket is felkerestük. Aznap volt Szegeden az I. Boszorkánytalálkozó és a „Múzeumok éjszakája”. Közös vacsoránk után további programként már a búcsúestre került sor sok-sok közös dalunk eléneklésével.

A negyedik nap elindultunk hazafelé, egy kis kitérővel felkerestük Kiskőröst, azon belül a Petőfi emlékhelyeket. Kulturális programunkat jól egészítette ki egy kis borkóstolás egy alföldi borosgazdánál.

Ezúton is megköszönjük a felkeresett szervezetek munkatársainak szíves kalauzolását, így sok új ismerettel gazdagodva zárult kirándulásunk.

Liptay Péter, Vajda István

Látogatás a Mátrai Erőműben

Az OMBKE salgótarjáni szervezetének tagjai a Mátrai Erőművet látogatták meg, amely látogatáson egy busznyai bányász és kohász kolléga vett részt. Megérkezést követően az erőmű bejáratánál *dr. Dovrtel Gusztáv* tervezési főosztályvezető fogadta a csoportot.

Először megtekintettük *Balla Dezső* termelési osztályvezető ismertetésével az erőműről készült rövidfilmet. Nagyon hasznos ismereteket kaptunk Magyarországi legnagyobb széntüzelésű erőművéről. Utána pedig körbejártuk ezt a nagyon korszerűen működő üzemet. A szén előkészítése után a kazánokat, vízlágyító berendezéseket, a hatalmas méretű hűtőtornyokat, generátorokat, majd rövid időre a vezérlőterembe is bemehettünk. A legmodernebb számítógéprendszerrel működtetett berendezéseket csodálattal szemléltük.

Az erőmű megtekintése után üzemi terepjáróba ültünk és megtekintettük a Déli-bányát. Kicsit izgultunk, hiszen előző éjjel több órás eső volt és kíváncsiak voltunk, hogyan jutunk le a mély bányába. A bánya látványa lenyűgöző. A hatalmas bányagödörben a tervszerűen épített szerpentinben keresztül jutottunk el a bánya legmélyebben fekvő III-as telepéhez. Közben elhaladt az autó öt-hat hatalmas, tíz-tizenkét emelet magas szén, meddő jövesztő gépek mellett. Csodálattal figyeltük a merítéklétrás vagy egykanalas kotrógépeket. A többtonnás kanalakkal játszi könnyedséggel emelték ki a meddőt az előkészítő gépek, majd szállítógépek hordták a 8-10 m vastag lignitet a több kilométer hosszú, 1400-1800 mm szélességű hevederszalagokra. A 21-25 m szintkülönbség áthidalására a szén szállító szalagok rendszerén belül a meddős szalagok keresztelésére magyar fejlesztésű és gyártású rézsühidak szolgálnak. Még a több tíz éveket bányákban dolgozó kollégák is nagy figyelemmel nézték ezt a tervszerűen működő termelőbányát.

A bányajárásban kissé elfáradt csapatot a vendéglátók a markazi hűtő melletti vendégházhoz vitték egy kis uzsonnára. Itt a Mátrai Lignit Baráti Kör tagjai fogadtak több tálca hagymás zsíroskenyér, lehűtött sör társaságában. *Mata László* osztályvezető, *dr. Breuer János* nyug. igazgató, *dr. Szabó Imre*

nyug. főmérnök, *Hamza Jenő* nyug. főosztályvezető mind ismerősként ölelték meg a rég látott kollégákat. Hosszú beszélgetés és néhány régi bányászdal közös éneklése után búcsúztunk a kedves kollégáktól. Meghívtuk egy nógrádi kirándulásra a vendéglátókat.

Vajda István

Idős kollégákat látogattak meg a mátraaljai szervezet vezetői

Látogatás Ursitz József 96 éves kollégánknál

Az OMBKE Mátraaljai Szervezet vezetőségi tagjai: *Hamza Jenő* és *dr. Szabó Imre* 2007. június 12-én petőfibányai otthonában keresték fel a 96 éves Jóska bácsit.

Ursitz József okl. bányamérnök éveken át a Mátravidéki Szénbányászati Tröszt főmérnöke volt. Nevéhez fűződik a frontfejtésekben alkalmazott hidraulikus páncélpajzs megvalósítása, amelyet „Ursitz-féle” páncélpajzsként szabadalmaztatott. 1962-ben kiváló mérnöki munkájáért Kossuth-díjat kapott. Szorgalmazta a Mátravidéki Szénbányászati Tröszt üzemében az F-4 és F-5 vágathajtó gépek alkalmazását, elérte, hogy az országban a 650 m-es havi vágathajtás egyedülálló legyen. 1962-1964-ben ez a teljesítmény rekord volt. Az „Ursitz-féle” páncélpajzs nagy sikerrel üzemelt Csehszlovákiában és Romániában is. A dunántúli bányákban korszerűsítették és ott is sokáig üzemeltek.

A mátravidéki mélyművelésű bányák bezárása után tudott váltani és szószólója lett a külfejtéses bányászatnak. Mindent megtett annak érdekében, hogy az 1957-ben beindult ecsédi külfejtés rekorderedményeket érjen el. Még részt vett a visontai külfejtés beruházási munkálataiban is. Szót tudott érteni *dr. Halász Tibor* akkori általános mérnöki képesítéssel rendelkező igazgatóval is. Az OMBKE helyi szervezet munkájában szívesen részt vett, előadásokat, élménybeszámolókat tartott.

Beszélt a régi kollégákról: *dr. Ember Kálmánról*, *dr. Simon Kálmánról*, *Havrán Istvánról*, *Haracska Imréről* és még sok kollégáról.

A műszaki együttműködésben baráti, őszinte kapcsolataiként említette *dr. Gagy Pálffy András*, *Podányi Tibor*, *dr. Kun Béla* kollégákat, akik a recski, gyöngyösorosi ércbánya vezetői voltak, mindig segítették egymást és a mátraaljai lignitbányászokat. Közös bányamentőállomást tartottak fenn Gyöngyösön, amelyik példamutató együttműködést eredményezett.

Egyébként azt fájjalta nagyon, hogy látását elveszítette, így olvasási szenvedélyének nem tud eleget tenni! A Bányászati Lapokat unokájával olvastatja fel és mindenről van tudomása.

Nagyon örült a látogatásnak, azt üzeni az egyesület vezetőinek, hogy fogjanak össze, becsüljék meg egymást, amíg egészségesek, segítsék a bányászat fennmaradását, eredményes munkáját. Mindenkinek Jó szerencsét!

Dr. Szabó Imre

Látogatás Molnár László és Burkus Béla tagtársainknál

Az OMBKE Mátraaljai Szervezet vezetősége nevében 2007. augusztus 29-én Sopronban *Csizmadia Lajos* és *dr. Szabó Imre* meglátogatta *Molnár László* ny. múzeumigazgatót és *Burkus Béla* ny. beruházási igazgatót.

*Molnár László*t otthonában kerestük fel, ahol elbeszélgetünk megtett gazdag életútjáról. Szívesen emlékezett a nógrádi, tatabányai szénbányáknál eltöltött időkre, és a soproni Központi Bányászati Múzeum igazgatójaként szinte az ország összes bányászati vezetőivel, szakembereivel kötött szakmai, baráti kapcsolataira.

A szívélyes találkozó után közösen mentünk el a Bencések Idősek Otthonába, ahol felkerestük *Burkus Béla* okl. erdő- és bányamérnök barátunkat.

Béla bátyánk 1963-tól dolgozott a Mátraaljai Szénbányáknál Petőfibányán és Gyöngyösön. Főmérnöke volt az Ecsédi Külfejtésnek, Ő szervezte meg a tervező irodát, majd 1974-től több évig a vállalat beruházási igazgatójaként tevékenykedett. Mind a visontai, mind a bükkábrányi külfejtés megvalósításának részese volt. A 88. életévében lévő Béla bácsi szívesen emlékezett a munkával eltöltött időkre.

Nagyon örült a látogatásunknak.

Dr. Szabó Imre

Vezetőségi ülés, nyugdíjas találkozó Dorogon

A helyi szervezet 2007. június 25-én tartotta kibővített vezetőségi ülését a „Palatinus” tó melletti lencsehegyi faházban. A kibővítés gondolatát az adta, hogy az ülés után kerül megrendezésre a hagyományos „Nyugdíjas találkozó”. Így a vezetőségi létszám kétszerese hallgatta meg, hogy első napirendként *Baranyai Lőrinc*, Dorog alpolgármestere tájékoztatót adott a *Magyarországi Bányász Települések Országos Szövetsége* helyzetéről, és az OMBKE-vel való együttműködési lehetőségekről. Az igen érdekes előadás a bányász települések összefogását célzó kezdeményezés jelenlegi helyzetét mutatta be. Különösen figyelemre méltó, hogy Brüsszelben az Európai Unió létrehozott egy koordináló partner-szervezetet, az *EURACOM*-ot, ahol az európai bányásztelepülések részére európai szinten érdekképviselőket, sőt, forrásokat is biztosítanak. Természetesen pályázni kell, s itt már adódik az egyesületünk szakembergárdájával való együttműködés lehetősége. A Szövetség céljai között megfogalmazott „Bányászat Örökségei Rehabilitációs Program” és az egyesületünkben folyó hagyományörző program azonnal konkrét együttműködési, pályázati lehetőséget jelez. Az alpolgármester úr ugyanakkor jelezte, hogy ezt a tájékoztatót tekintsük első kapcsolatfelvételnél, a munka dandárja még hátravan.

A vezetőség megtárgyalta a második féléves munkaterv végrehajtását, így többek között az erdész-bányász találkozó szervezését, a 4-es metró meglátogatását, előadást a dorogi tagtársaink erdélyi látogatásáról, a hagyományos szakestély megrendezését.

A vezetőségi ülés után a társaság kibővülve átvonult a Palatinus tó melletti „Lógatóhoz”, ahol ízletes szarvaspörkölt és annak úsztatásához elengedhetetlenül szükséges csapolt sör állt rendelkezésre. A Lógató érdekessége, hogy a horgászparadicsom tulajdonosai, Kalmár István és Kosik János annak idején beszállítói voltak a Dorogi Szénbányáknak. Ezek után természetes, hogy a bányászmuálttal rendelkező pecások kedvezményeket élveznek. Mi is jól éreztük magunkat!

Dr. Korompay Péter

Köszöntjük Tagtársainkat születésnapjukon!

Kovács József okl. bányamérnök augusztus 4-én töltötte be 75-ik életévét.

Dr. Horn János okl. olajmérnök, okl. gazdasági mérnök, okl. szak-közgazda, tiszteleti tag augusztus 5-én töltötte be 75-ik életévét.

Roskovenszky István Lajos okl. bányamérnök augusztus 6-án töltötte be 80-ik életévét.

Takács István bányatechnikus augusztus 7-én töltötte be 80-ik életévét.

Jobb József okl. földmérő mérnök augusztus 7-én töltötte be 75-ik életévét.

Kertész Zoltán bányatechnikus augusztus 7-én töltötte be 70-ik életévét.

Dr. Meskó László okl. bányamérnök augusztus 8-án töltötte be 80-ik életévét.

Gordos Pál okl. bányagépészmérnök, okl. bányavillamossági szakmérnök augusztus 8-án töltötte be 80-ik életévét.

Piedl Endre okl. bányamérnök augusztus 9-én töltötte be 80-ik életévét.

Sztojkov István okl. bányatechnikus augusztus 14-én töltötte be 70-ik életévét.

Pribula Nándor okl. gazdasági mérnök augusztus 17-én töltötte be 75-ik életévét.

Jáger Ferenc bányatechnikus szeptember 5-én töltötte be 85-ik életévét.

Hofer Rezső okl. bányamérnök szeptember 15-én töltötte be 70-ik életévét.

Jurasits József okl. bányamérnök szeptember 18-án töltötte be 75-ik életévét.

Számel János bányagazdasági üzemmérnök szeptember 18-án töltötte be 70-ik életévét.

Szabó Csaba idegenforgalmi menedzser, diplomata, tanár szeptember 19-én töltötte be 70-ik életévét.

Bakó Pál bányatechnikus szeptember 21-én töltötte be 75-ik életévét.

Horváth Károly okl. bányamérnök szeptember 21-én töltötte be 75-ik életévét.

Nagy Gyula bányatechnikus szeptember 23-án töltötte be 70-ik életévét.

Benke István okl. bányamérnök, tiszteleti tag szeptember 26-án töltötte be 75-ik életévét.

Kállai Jenő okl. bányamérnök szeptember 27-én töltötte be 70-ik életévét.

Bakos Gábor okl. bányamérnök október 11-én töltötte be 75-ik életévét.

Vázsonyi Ferenc okl. bányamérnök október 15-én töltötte be 80-ik életévét.

Hermesz Miklós okl. geológus mérnök október 15-én töltötte be 75-ik életévét.

Éder Imre okl. bányamérnök október 26-án töltötte be 75-ik életévét.

Gebhardt Ferenc okl. villamosmérnök október 27-én töltötte be 75-ik életévét.

Markos Ferenc okl. bányamérnök október 27-én töltötte be 70-ik életévét.

Ezúton gratulálunk tisztelt Tagtársainknak, kívánunk még sok boldog születésnapot, jó egészséget és jó szerencsét!

Kovács József

Dr. Horn János

*Roskovenszky
István Lajos*

Takács István

Jobb József

Kertész Zoltán

Dr. Meskó László

Gordos Pál

Piedl Endre

Sztojkov István

Pribula Nándor

Jáger Ferenc

Hofer Rezső

Jurasits József

Számel János

Szabó Csaba

Bakó Pál

Horváth Károly

Nagy Gyula

Benke István

Kállai Jenő

Bakos Gábor

Vázsonyi Ferenc

Hermesz Miklós

Éder Imre

Gebhardt Ferenc

Markos Ferenc

MEGHÍVÓ

Szent Borbála-napi megemlékezés Budapesten

Az OMBKE budapesti helyi szervezetei 2007. december 4-én 17 órakor tartják Budapesten a Szent Gellért-hegyi Sziklatemplomban a hagyományos Szent Borbála-napi megemlékezésüket.

A megemlékezésre minden tagtársunkat és hozzátartozóikat szeretettel meghívjuk és várjuk!

Szervezőbizottság

Az OMBKE Bányászati Szakosztály budapesti helyi szervezete a korábban december 4-ére meghirdetett évzáró taggyűlését 2007. december 3-án (hétfőn) 13 órakor tartja az Egyesület Mikoviny termében. Jelentkezés: 2007. november 23-ig telefonon: (1)201-7337 vagy 20-9388-279.

Köszöntjük a 2007-ben vas-, gyémánt- és aranyoklevéllel kitüntetett kollegáinkat*

A Miskolci Egyetem Szenátusa ebben az évben is vas-, gyémánt- és aranyokleveleket adományozott. E helyről is tisztelettel gratulálunk valamennyi kitüntetettnek! Közülük a Bányászati Szakosztály tagjainak rövid életútját a következőkben ismertetjük.

Vasoklevelet kapott:

Dr. Simon Kálmán gyémántokleveles bányamérnök, okl. külkereskedelmi közgazdasági mérnök

1920. május 21-én született Tapolcán. 1938-ban a tatai piaristáknál érettségizett.

1942-ben Sopronban mint a MÁVAG ösztöndíjasa szerzett bányamérnöki diplomát.

Szolgálati éveit 1942. november 1-jén a MÁVAG ormospusztai bányájában kezdte, mint bányajáró mérnök. 1946-50 között Tatabányán üzemvezető, Oroszlányban körzetve-

zető. 1951-57 között Bánya- és Energiaügyi Minisztériumban műszaki vezető főmérnök. 1957-59 között a Közép-dunántúli Szénbányászati Tröszt műszaki osztályvezetője.

1959-62 között a Bányászati Kutató Intézetben megalakította a bányagazdasági osztályt, ahol a vizsgálatokat matematikai statisztikai módszerekre alapozta. 1959-ben a Marx Károly Közgazdasági Egyetemen külkereskedelmi közgazdasági mérnöki oklevelet szerzett.

1963-ban visszahelyezték a Nehézipari Minisztériumba, ahol 1968-ig működött, mint műszaki-fejlesztési főosztályvezető. 1968-tól 11 éven át az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság ásványi nyersanyag-gazdálkodás területén főosztályvezető. 1979-től nyugdíjba vonulásáig a Központi Bányászati Fejlesztési Intézet vezérigazgatója.

A bányauzemekben, a minisztériumokban, kutató és fejlesztő intézetekben különösen a bányabiztosítási szerkezetek innovációiban (bányafa, acéltám, hidraulikus szerkezetek) végzett munkája méltó említésre. Ennek során angol, német, francia kooperációs együttműködést hozott létre a kutatás, fejlesztés, gyártás területén, ebbe a munkába a KBFI-t is bekapcsolta. 1964-ben a műszaki tudomány kandidátusa, 1977-ben a műszaki tudomány doktora lett.

Több társadalmi szerv (Magyar Tudományos Akadémia Bányászati Tudományos Bizottsága, OMBKE, Energia Gazdálkodási Tudományos Egyesület) munkájában vett és vesz részt. Több állami kitüntetésben részesült és az *Eövös Loránd-díj* birtokosa.

Gyémántoklevelet kapott:

Lohrmann Keresztély aranyokleveles bányamérnök

1924. július 7-én született Edelényben. A miskolci Kir. Kat. Fráter György Gimnáziumban érettségizett 1942-ben. Egyetemi tanulmányait 1942-47 között Sopronban a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karának Bányamérnöki Tagozatán

végezte. 1947. február 21-én bányamérnöki oklevelet szerzett.

Szakmai, műszaki munkáját 1947. március 1-jén kezdte el. Életútját számos munkahely és sokféle beosztás jellemezte. Volt beosztott mérnök (a MÁSZ Rt. rudolftelepi és alberttelepi bányauzemeiben), üzemvezetőhelyettes, később üzemvezető (edelényi, egercsehi bányauzemben), főmérnök a királdi bányauzemben, beruházási osztályvezető (Ózdvídedi Szénbányák, Borsodi Szénbányák), beruházási osztályvezető-helyettes, később osztályvezető (Magyar Szénbányászati Tröszt, Szénbányászati Koordinációs Központ), végül nyugdíjazásáig (1985) fejlesztési főosztályvezető a Bányászati Egyesülésnél.

Szakmai munkája során többek között az edelényi bányauzemben a háború alatt megrongálódott függőkötélpályát kellett helyreállítani. Egercsehiben 1953-ban bevezetette a TH gyűrűs biztosítást, és az alsó (II.) telepben 1954-ben beindította a frontfejtést. Részt vett a mónosbéli szénmosó újraindításában. Királdon a fekvővíz-lecsapolásban ért el eredményeket.

Beruházási tevékenységében irányította az ózdvídedi szénbányák rekonstrukcióit, ezen belül részt vett az ományi aknamező vízlecsapolásában és az Omány I. aknafalazat felüggesztéses aknamelyítésében. Az ományi tapasztalatokról könyvet írt, melynek csak a kézirata készült el. Egy példány a kéziratból a Központi Bányászati Múzeumba, egy példány a Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Karára került. A Magyar Szénbányászati Trösztnél közreműködött a szénbányászati fejlesztési programjainak kidolgozásában és megvalósításában. Részt vett a karsztvíz elleni kombinált védekezés megvalósítását célzó kutató-fejlesztő munkákkal foglalkozó szakértő bizottság munkájában. Mint műszaki-gazdasági tanácsadó számos tanulmányt és szakértői véleményt készített. A Bányászati Aknamelyítő Vállalat felügyelő bizottságának 1976-1990 között volt tagja. Több munka- és szakértőbizottságban is részt vett.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1952 óta tagja. 1964-73 között az OMBKE Ózdvídedi Csoportjának titkára volt. 1981-től 1985-ig az OMBKE érembizottságának tagja, majd 1986-1994 között a vezetője volt. 1981-1994 között, majd 2003-tól az OMBKE Bányászati Szakosztály vezetőségének tagja.

Műszaki, szakmai és gazdasági munkája elismeréseként a következő kitüntetések kaptak: *Magyar Népköztársasági Érdemérem* arany fokozata, *Szocialista Munkáért Érdemérem*, *Munka Érdemrend* ezüst fokozata, *Bányászati Szolgálati Érdemérem* bronz, ezüst, arany, gyémánt fokozata, *Kiváló Bányász*, *Kiváló Műszaki Dolgozó*, *Kiváló Dolgozó* oklevél, *Kiváló Dolgozó* 6 alkalommal, *Kiváló Munkáért*, jubileumi aranyoklevelet 1997-ben kapott.

Az OMBKE egyesületi munkájáért a következő kitüntetések adományozta részére:

Bányászati Kiváló Dolgozója két alkalommal, *Kiváló Dolgozó*, *OMBKE-émlékérem*, *Centenárium emlékérem*, *Sóltz Vilmos-émlékérem* 40, 50 éves egyesületi tagságért, *z. Zorkóczi Samu-émlékérem*, *tiszteleti tag*.

* Összeállításunk a Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Kar által kiadott, „A 2007. évben jubileumi diplomában részesült bányá-, bányaművelő-, bányagépész-, olaj-, geológus-, geofizikus- és földmérőmérnökök rövid szakmai életrajza” c. kiadvány alapján készült. Engedélyüket és segítségüket ezúton is köszönjük! – Szerkesztőség

Szabó János aranyokleveles bányamérnök

A diploma megszerzése után 1946-47 között egyetemi gyakornok a Mechanikai Tanszéken. Ezalatt két tankönyvet szerkesztett és a tankönyvek próbanyomatának korrektúráját végezte: Tartók statikája és Hidraulika ábrái.

1947-48-ban Kisgyónbányán üzemmérnök, majd üzemvezető-helyettes. 1949-52 között az Ajkai Szénbányák felsőcsingeri üzemében üzemvezető, majd a vállalati központban különböző beosztásokban dolgozott. 1952-75 között a Középdunántúli Szénbányászati Trösztnél beruházási főelőadó, területi főmérnök, tervezési csoportvezető.

1975-81-ig a Magyar Szénbányászati Trösztnél volt műszaki-gazdasági tanácsadó.

Aranyoklevelet kapott:

Bányavári János okl. bányaművelő mérnök

1933. február 12-én született Nyergesújfalun. 1952-ben a helyi gimnáziumban érettségizett. Még ebben az évben felvették az NME Bányamérnöki Karára Miskolcra. A harmadik évfolyamtól Sopronban folytatta tanulmányait, ahol 1957-ben bányaművelő mérnöki oklevelet szerzett.

Az első kinevezése az Úrkúti Mangánércbányához szólt, ahol kezdetben üzemmérnökként dolgozott, majd kinevezték az ércmosó üzemvezetőjévé. 1959 végén a Bányászati Kutató Intézetben helyezkedett el, mint tudományos munkatárs. Itt külszíni süllyedések okozta bányakárok felismerésével foglalkozott.

A kutatóintézetből továbblépve 1961-ben a veszprémi szénbányák központjába került, ahol a bányamérési csoportnál kezdett. Munkája eredményeként valósult meg az üzemi mérnökségek alaptérkép-ellátottsága. Az eltelt évek alatt végigszolgált a termelési, bányaművelési, műszaki fejlesztési, biztonságtechnikai munkakörökben. Feladata volt az ehhez szükséges technológiák elkészítése, engedélyeztetése, robbantási munkák fejlesztése, robbantógép-ellátottság. Közben robbantásvezetői képesítést szerzett. Mindezek eredményeként műszaki tanácsosi kinevezést kapott.

Megkapta a *Bányász Szolgálati Érdemérem* mindhárom fokozatát, valamint két alkalommal a *Kiváló Dolgozó* kitüntetést.

Benke István okl. bányaművelő mérnök, okl. külfejtési szakmérnök

1932. szeptember 26-án született Hejőpápiban. Középkisiskolai tanulmányait a Sárospataki Református Gimnáziumban végezte. Bányaművelő mérnöki oklevelét 1957-ben Sopronban szerezte meg. 1968-ban külfejtési szakmérnöki oklevelet kapott Miskolcon.

Első munkahelye a Hegyaljai Ásványbánya és Órló Vállalat volt, majd 1972-ig dolgozott jogutódjánál, az

Országos Érc- és Ásványbányák Hegyaljai Műveinél Mádon. Első vezetője volt a pálházi perlitüzemnek. Részt vett a területen folyó bányászati kutatásokban és azokban a fejlesztésekben, amelyek a magyar ipar több fontos alapanyagát adták. 1972 és 1976 között a Geominco ciprusi rézbánya-, és ércelőkészítő üzemvezetője volt. 1977-től a Bányászati Aknamélyítő Vállalat budapesti központjában dolgozott nyugdíjba meneteleig, különböző vezetői beosztásban.

A műszaki feladatok mellett bányászattörténettel foglalkozott. Nagy szerepet vállalt a bányászat visszafejlesztése során az érc- és ásványbányászat ipartörténeti emlékeinek megmentésében, összegyűjtésében. Tagja számos bányászattörténeti kuratóriumnak. Több bányászattörténettel kapcsolatos könyvnek és szakkiknek a szerzője. Legfontosabb munkája a Magyar Bányászat Évezredes Története. A könyvsorozat három kötetének a kezdeményezője és főszerkesztője volt. Telkibánya bányászatának történetével és szakmai emlékeinek összegyűjtésével hosszú évek óta foglalkozik. Egyik alapítója volt a Telkibányai Ipartörténeti Gyűjteménynek.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület vezetésében több tisztséget töltött be. 2002-ben az egyesület tiszteleti tagjává választotta.

1996-ban az Ipari és Kereskedelmi Minisztérium *Szent Borbála-emlékéremmel* tüntette ki.

Bese József okl. bányaművelő mérnök, okl. bányaiipari gazdasági mérnök

1933. március 6-án született Tatabányán. 1952-ben érettségizett, majd felvételt nyert az egyetemre (Miskolc-Sopron). 1957-ben bányaművelő mérnöki oklevelet, 1968-ban bányaiipari gazdaságmérnöki oklevelet szerzett.

1957-től a Bányászati Kutató Intézetnél tudományos segédmunkatárs, majd munkatárs, 1964-től osztályvezető, 1974-től főosztályvezető.

Tématerületei: Bányászati fejtésmódok; önjáró biztosítás (pajzs) üzemi kísérletei; külszíni műtárgy aláfejtése; merev fedőjű széntelepek omlasztásos fejtése (pl. Ménkes, Nógrádi Szénbányák); Zambó-féle telepítésmélet gyakorlati alkalmazása; szakértői tevékenység bányaműveléssel kapcsolatos kérdéseiről. *Dr. Martos Ferenc – Pantó Dénes* szerzőtársaival Bányászati fejtésmódok c. könyve jelent meg a Műszaki Könyvkiadónál (1962).

1964-től a bányagazdaság és szervezés területére koncentrált. Tématerületei: Ásványvagyon-gazdálkodás; műveletességi vizsgálatok; országos szénbányászati termelésprogramozás; bányászati szervezés; ergonómiai vizsgálatok a szénbányászatban. Szakirodalmi munkássága döntő része e területre esik. Az 1979-ben megalakított Központi Bányászati Fejlesztési Intézetben bányászati főmérnök, majd fejlesztési igazgatóhelyettesi beosztásban dolgozott. 1992-ben megvált az intézettől, először egy saját kft.-ben, majd a NOVABAU Kft. építőipari cégnél lakásépítés területén műszaki igazgatóként dolgozott. 1996-ban kérte nyugdíjazását.

Dr. Bocsi Ottó okl. bányaművelő mérnök

1933. október 29-én született a Salgótarján melletti Kazár bányatelepen. 1944 szeptemberében a salgótarjáni Chorin Ferenc Gimnáziumba került. A háború után jeles eredménnyel nyert felvételt az egyetemre. Az első két évfolyam elvégzése

után Sopronban folytatta tanulmányait, és 1957-ben bányaművelő mérnöki diplomát szerzett.

A Nógrádi Szénbányák Mátravölgyi Bányauzeménél kezdte mérnöki munkásságát. Mérnökségvezető, üzemmérnök, aknavezető, majd bányauzem főmérnöki beosztásban dolgozott. 1973-ban a vállalat központjába helyezték, ahol szervezési, később műszaki és bányaművelési

osztályvezetőként dolgozott. Később a távlati fejlesztési osztály vezetésével bízták meg a Nógrádi Szénbányák újrafelújításában, modernizálásában. Nógrádban a közös munka nyomán komplex gépesített fejtések, gépi vágathajtású vágatfeltárások és a kányási, mizserfai rekonstrukciós tervek megszervezése volt a feladata. 1986-ban egyetemi doktori címet szerzett fejtésbiztosítás komplex gépesítésének tárgyában. Ennek továbbfejlesztéseként megtervezte a lemnizskátás rendszerű önjáró fejtésbiztosítók mellett a jobb teherviselésre képes kulisszás rendszerű komplex biztosító berendezést. 1993 októberében vonult nyugállományba.

Az OMBKE-nek 1952 óta tagja. *Sóltz Vilmos-emlékérmek* tulajdonosa (40, 50 év) és a Nógrádi Szénbányáktól megkapta a *Zemlinszky-emlékplakettet*, valamint a *Nógrádi Szénbányáékért emlékérmét*.

Burján Andor okl. bányaművelő mérnök

1934. március 26-án született Szerecsen. 1952-ben Miskolcon, a Földes Ferenc Gimnáziumban érettségizett. Az egyetem első két évét Miskolcon, a másik három évet Sopronban hallgatta. Bányaművelő mérnöki oklevelet 1957 májusában kapott.

A diploma megszerzése után a Középdunántúli Szénbányászati Tröszt Dudar Bánya II. aknájánál helyezkedett el üzemmérnökként. A gyakorló év után került le a föld alá körletvezetőnek. A hatvanas években kapták meg az első Lőbbe szénegyalut. Dudar fejlődő bánya volt, úgy a gépi biztosításban, mint a gépi jövesztésben, de a gumiszalagon való személyszállításban is. A ranglétrát majdnem végigjárva az Iker akna aknavezetője, egyben főmérnökhelyettese, majd egészségének megromlása után a műszaki csoport vezetője lett 1986-ban bekövetkezett rokkantnyugdíjazásáig. Két éven át még mint nyugdíjas a Dudar és Szápár környéki külfejtéseknek volt a felelős műszaki vezetője.

Borsik Jenő okl. bányaművelő mérnök

1934. április 25-én született a Nógrád megyei Ecsegen. Nyolcéves gimnáziumi tanulmányait Losoncon, Salgótarjánban, Balassagyarmaton és Hatvanban végezte. A hatvani Bajza József Gimnáziumban érettségizett. Érettségi után az egyetemi tanulmányait Miskolcon folytatta, majd Sopronban 1957-ben szerzett bányaművelő mérnöki oklevelet.

Az egyetem befejezése után a Várpalotai Szénbányászati Tröszt Beszálló Bányauzemében kezdett el dolgozni mint bányamérnök, később mint mérnök-

ségvezető. Több önálló bányaművelési feladattal bízták meg, melynek során pl. kidolgozta az acélbiztosítású frontfejtés kísérleti technológiáját, valamint F4-es fejtőgépek üzemszerű alkalmazásával kapcsolatos munkahelyi szervezést. 1959-ben a VSZT műszaki osztályára került, ahol a tröszt szellőztetés-vezetői feladatát látta el. Munkakörében továbbfejlesztette a bányák szellőztetését. 1962-ben a Bánta II. akna körlet főmérnöki teendőinek ellátásával bízták meg. Ezen időben indult meg az üzem teljes gépesítése, mely magában foglalta a termelő munkahelyek és a csatlakozó szállítás gépesítését is. Bejárása miatt 1964 végén a műszaki fejlesztési osztályra került. Az üzemi-bányászati gyakorlatát munkakörében jól tudta hasznosítani. Összefogta az osztály műszaki és adminisztrációs tevékenységét, mely magában foglalta a gépesített frontfejtések technológiájának kidolgozását, a kötelező kiértékelések és jelentések elkészítését. Feladat körébe tartozott többek között, a BKI és OBV pajzskísérletek lebonyolításának megszervezése, majd a kísérletek kiértékelése. 1981-től a Veszprémi Szénbányák Vállalathoz került.

1991. évi nyugdíjazásáig a Várpalotai Bányauzem Szén-előkészítőmű megbecsült vezetője volt.

Dénes Ottó okl. bányaművelő mérnök, okl. munkavédelmi szakmérnök, okl. külfejtési szakmérnök

1931. október 31-én született Luxemburgban. 1952-ben Sopronban érettségizett a Széchenyi Gimnáziumban. Még ebben az évben felvették az egyetemre, és 1957-ben bányaművelő mérnöki oklevelet kapott Sopronban. 1965-ben Budapesten munkavédelmi szakmérnöki, 1968-ban Miskolcon külfejtési szakmérnöki oklevelet szerzett.

1957. március 1-jén a Mátravölgyi Szénbányászati Tröszt Petőfi Altáró Bányauzemében a mérnökség vezetőjévé nevezték ki. 1957. augusztus 1-jén a MEO vezetője lett. A gyöngyösi XII. akna primerpor homoktalanításával ért el eredményeket. 1961. január 1-jén területi főmérnöknek nevezték ki a rózsaszentmártoni IX. és a gyöngyösi XII. aknák, valamint a petőfibányai vegyesüzem felügyelőjére. Fontosabb eredményei a XII. aknai bányatűz felszámolása és a déli mező I. telepének feltárása és művelési tervei az artézivíz víznyom alatti területeken. 1963. január 1-jén a terv- és statisztikai osztály vezetőjévé nevezték ki, majd 1969-ben a közgazdasági osztályra került. A bér-munkaügyi osztály és a tervosztály összevonásával létrejött új szervezet osztályvezetője lett. 1974. július 1-jén a tatabányai székhellyel létrejött Magyar Szénbányászati Tröszt ipargazdasági főosztályának vezetője. Feladata a bányavállalatok finanszírozási és gazdasági szabályozási rendszereinek kidolgozása, bevezetése volt. 1980-tól a Bányászati Információs Szolgálat főosztályvezetőjeként a bányászat műszaki információs rendszerének kidolgozása és a számítógép alkalmazás megvalósítása volt a feladata. Eredményesen alkalmazta a szilárd és a fluidum bányászat geológiai kutatás ellenőrzési rendszerének számítógépes rendszerét. 1989. december 1. óta nyugdíjas.

Szolgálati idejében 7 alkalommal *Kiváló Dolgozó*, 3 alkalommal a *Nehézipar Kiváló Dolgozója* és a *Bányászati Szolgálati Érdemérem* bronz, ezüst, arany fokozata kitüntetésekben részesült.

Az OMBKE-ben Mátraalján több cikluson át volt a helyi csoport titkára és az egyesületi választmány tagja. Az egyesület lapjában 5 alkalommal jelent meg cikke. 2003-ban *Sóltz Vilmos-emlékérmek* kapott.

Dörömbözi László okl. bányaművelő mérnök

1952-54 között Miskolcon, majd 1954-57 között Sopronban tanult és ott szerzett bányaművelő mérnöki diplomát.

A diploma megszerzése után a Tatabányai Szénbányák szenes bányameddőit feldolgozó Palahányó Üzemében helyezkedett el. Beosztása kezdetben üzemmérnök volt, majd a későbbiek során felelős műszaki vezető helyettesé neveztek ki.

1961 decemberétől 1964 februárjáig a VI-os aknaüzemben dolgozott mint beosztott bányamérnök. 1964 februárjától 1972 decemberéig a XII/a. aknaüzem dolgozója volt. A betöltött munkakörök: főaknász, bányamester, felelős műszaki vezető helyettes, bányamester, majd 1957 szeptemberétől 1972 decemberéig felelős műszaki vezető főmérnök.

Ezután 1974 februárjáig a Tatabányai Szénbányák központjában kapott beosztást. 1974. februártól 1976. októberig a XV-ös aknán felelős műszaki vezető helyettesként dolgozott főmérnöki beosztásban. Az utolsó munkahelye 1976 októberétől 1989. december 31-ig a vállalat termelési osztályán volt, területi főmérnökként.

Éder Imre Pál okl. bányaművelő mérnök

1932. október 26-án született Sárváron. Négy polgári iskolát is itt végzett. 1950-ben villanyszerelő szakmunkásvizsgát tett. 1951-ben az úrkúti Mangánércbánya Vállalatnál földalatti villanyszerelőként helyezkedett el, ahonnan szakértetségére küldték, melyet 1951-ben Pécsen végzett el. 1952-57-ig a miskolci és a soproni egyetemi képzés bányaművelő szakán tanult.

1957-ben a NIM az Úrkúti Mangánérc Bányához irányította, ahol 1957-59 között aknaüzemi üzemmérnöki beosztásban, közetszavazási és fűrókocsis vágathajtási kísérletekben vett részt. 1959-64 között vállalati főenergetikus, villamosrészleg-vezető és gépészvezető-helyettesként dolgozott. Ezen időszak alatt energiaellátási és hírközlési terven, majd a sűrített levegő hálózatok egyesítésén és rekonstrukcióján dolgozott.

1964-67-ig a műszaki osztályra helyezték biztonsági megbízotti és területi főmérnöki munkakörbe. 1964-75-ig az eplényi bányászati üzemvezetői és felelős műszaki vezetői teendőinek ellátását végezte. 1975-80 között a Közép-dunántúli Szénbányáknál dolgozott termelői csoportvezető helyettesként. 1980-ban a Várpalotai Szénbányákkal való egyesítés után bányaművelési osztályvezetőnek nevezték ki, melyet 1983-ig látott el.

Ezután a Veszprémi Kerületi Bányaműszaki Felügyelőségénél helyezkedett el, ahol a kerületbe tartozó szénbányászat szakmai felügyeletét főmérnökként látta el 1990-ben történt nyugdíjba vonulásáig.

Szolgálati ideje alatt a *Bányászati Szolgálati Érdemérem* bronz, ezüst és arany fokozatát, valamint a Közép-dunántúli Szénbányák Vállalat és az Országos Bányaműszaki Felügyelőség *Kiváló Dolgozója* kintüntetéseket nyerte el.

Dr. Goda Miklós okl. bányaművelő mérnök

1933. december 4-én született Jászórokszálláson. Jászapátiban a Mészáros Lőrinc Állami Gimnáziumban érettségizett. Egyetemi tanulmányait Miskolcon-Sopronban végezte, 1957-ben szerzett bányaművelő mérnöki oklevelet. Doktori dissertációját 1984-ben védte meg.

1957-től rövid ideig először demonstrátor, majd tanársegéd volt a soproni Bányaműveléstani Tanszéken. 1958-tól Középdunántúli Szénbányászati Tröszt Dudari Szénbányák Központi Mérnökség vezetője, majd az Iker akna körletvezetője. 1961-től a Visontai Bányászati főmérnöke. Kiemelt feladatai voltak: kutatási, víztelenítési munkák irányítása, geológiai kutatás, víztelenítési alapvizsgálat, 25 km víztelepítő vágat kihajtása, majd fűtő- és talpszűrők működtetésével nagyüzemi kísérlet, fagyasztásos aknamélyítés műszaki ellenőrzése, a visontai 7,5 millió t/év kapacitású külfejtés beruházási programjának kialakításában műszaki részvétel. 1967-ben külfejtési nyitóárok elkezdése, 1969-71-ig a széntermelés beindítása az erőmű első 100 MW-os blokkjának ellátására.

1971-ben a nehézipari miniszter a Mátraaljai Szénbányák műszaki vezérigazgató-helyettesének nevezte ki. Ezt a beosztást 17 évig töltötte be. Szakmai tevékenysége a felsorolt feladatokhoz kapcsolódott. Kiemelten foglalkozott a többtelepes lignit külfejtés optimális üzemeltetési feltételeivel, a külfejtéses bányaművelés módszereinek korszerűsítésével. 1988-tól a Mátraaljai Szénbányák vezérigazgatójaként dolgozott.

1993-ban kérte nyugdíjazását.

Jenet Mihály okl. bányaművelő mérnök, okl. ipari közgazdász mérnök

1933-ban Balmazújvároson született. Miskolcon érettségizett 1952-ben. 1957-ben kapott bányaművelő mérnöki oklevelet. 1975-ben a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen szerzett ipari közgazdász mérnök diplomát.

1957-58-ban a Bányászati Aknamélyítő Tröszt Borsodi Körzeténél mint aknász, majd Alberttelepen üzemvezetőhelyettesi beosztásban dolgozott. 1958-59. tanévben a miskolci Bányászati Technikumban bányamérést tanított. 1959 szeptemberében a Borsodi Szénbányászati Tröszt ormosbányai üzeméhez került beosztott bányamérnöknek. 1961-ben Feketevölgy II.-es akna akna-főmérnökévé nevezték ki. Itt dolgozott 1965-ig, majd a Bakonyi Bauxitbánya Vállalathoz került. 1965-69. években Malomvölgy-Darvastó kísérleti üzemek, majd Halimba II. Bányászati üzem üzemvezetője volt. 1969-től a Bakonyi Bauxitbánya Vállalat központjában kiemelt mérnöki munkakört kapott. 1971-től 1993. augusztus 30-ig – a nyugdíjazásáig – a terv-statisztikai osztály vezetője volt.

36 éves bányamérnöki és közgazdász mérnöki tevékenységének néhány területe: aknamélyítőknél a függőleges aknatorony összeszerelése, felállítása, nagyszelvényű vágatok vizes körzetekben történő kivitelezése; Ormosbányán a kétpados frontfejtések tapasztalatainak gyűjtése; Feketevölgyön a külszíni vízveszély elhárításához kapcsolódó munkák, valamint az V-ös telepi frontfejtések főte-víztelenítési és acéltamos biztosítási feladatai. 1987-ig a töretlen fejlesztésben való részvétel,

később a vállalat tervezési munkáinak összefogása, 1988-tól a termelés visszafejlesztéséhez kapcsolódó vállalati tervek készítése.

Szakmai és társadalmi tevékenységéért a *Bányászati Szolgálati Érdemérem* bronz, ezüst, arany, a *Haza Szolgálatáért Érdemérem* ezüst, arany, a *Veszprém Megyéért Kítüntető Jelvény* ezüst fokozatát kapta, *Kiváló Dolgozó* kitüntetést négy alkalommal kapott, valamint megkapta a *Bányászati Szolgálati Oklevelet*.

Az OMBKE-nek 1953-tól tagja, az egyesület 40 ill. 50 éves tagóságáért *Sóltz Vilmos emlékéremben* részesült.

Dr. Kapolyi László okl. bányamérnök, okl. szerkezetépítő-mérnök, okl. ipari közgazdász-mérnök

1932-ben Újpesten született. Az újpesti Könyves Kálmán Gimnáziumban kitüntetéssel érettségizett. 1955-ben a Budapesti Műszaki Egyetemen szerkezetépítő-mérnöki, 1957-ben Miskolcon bányamérnöki és 1961-ben a Budapesti Közgazdasági Egyetemen ipari közgazdász-mérnök okleveleket szerzett.

Tudományos fokozatai: 1961-ben műszaki doktor (NME, Miskolc), 1962-ben közgazdasági doktor (Közgazdasági Egyetem, Budapest), 1967-ben a műszaki tudományok kandidátusa, 1975-ben a műszaki tudományok doktora, díszdoktor a krakkói Bányász-Kohász Akadémián (1975), a moszkvai Bányászati Egyetemen (2000), a műszaki tudományok doktora (moszkvai Bányászati Egyetem, 1975), az MTA levelező tagja (1980), majd az MTA rendes tagja (1985), az orosz Tudományos Akadémia Energetikai Tagozatának külső tagja (1988) és a Budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetem professzora (1980).

1951-ben tervező mérnökként a MÉLYÉPTERV-ben kezdett, majd beosztott mérnök, üzemvezető főmérnök és főosztályvezető a Tatabányai Szénbányánál. 1976-80 közt nehézipari miniszterhelyettes, 1981-83 közt az Ipari Minisztériumban energetikai államtitkár, 1983-87 közt miniszter. 1988-89 közt a minisztertanács energiapolitikai kormánybiztosa, 1988-tól a System Consulting Rt. ügyvezető igazgatója, igazgatótanácsának elnöke, majd elnök-vezérigazgatója.

2002-től parlamenti képviselő.

Gazdag nemzetközi kapcsolatai révén tagja a Biopolitics International Organisation-nak, a Római Klubnak, az Aspen Institute Italia-nak, az Instituto de Empresa (Madrid) Tudományos Tanácsának, a Crans Montana Forum-nak, a State of the World Forum-nak, és a Bostoni Fletcher School of Law and Diplomacy vendégprofesszora.

Alapító tagja: a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem Szolgáltatási Menedzsment Szakának, a Budapesti Műszaki Egyetem Nukleáris Mérnök-Fizikus Szakának, a Budapesti Műszaki Egyetem Energetika Tagozatának és a System International Foundation-nak.

Katzler István okl. bányaművelő mérnök

1933. május 24-én született a Hunyad megyei Piskin. 1952-ben érettségizett a pécsi Nagy Lajos Gimnáziumban. Egyetemi oklevelét Sopronban kapta meg 1957-ben.

A Várpalotai Szénbányászati Trösztnél Ferenc-bányán kezdett el dolgozni főaknászként. Rövidesen a tröszt műszaki osztályára került területi főmérnöki beosztásba. Feladata volt

a bányák szellőztetési problémáinak feltárása, a műszerezettség megoldása. Ezenkívül részt vett az első kötélmozgató pajszfajtési kísérletek lefolytatásában. Ezután bízták meg S.II. bányauzem déli körletének vezetéseivel, főmérnöki beosztásban.

A szénbányászaton eltöltött tíz év után 1967. január 1-jén került a Bakonyi Bauxitbánya Vállalathoz Tapolcára. Kezdetben a műszaki osztályon dolgozott, ahol részt vett a kamrafejtések korszerűsítésére irányuló kísérletekben. Halimba II. Bányauzemben üzemvezető-helyettesként dolgozott.

A termelési osztályra főelőadónak helyezték, ahol nyugdíjazásáig dolgozott. Ez idő alatt döntéselőkészítési vizsgálatokat végzett (bauxit szállítás gazdaságossága, bauxit tőrés stb.). Az 1970-es évek elején kezdett el intenzíven foglalkozni a reaktivációval.

Kruller János okl. bányaművelő mérnök

1933. október 22-én született Vasas-bányatelepen. Gimnáziumi tanulmányait a pécsi Nagy Lajos Gimnáziumban végezte. Érettségi után 1952-ben felvették Miskolcra, majd 1957-ben Sopronban szerzett bányaművelő mérnöki oklevelet.

A diploma megvédése után szakmai pályafutását 1957. július 1-jén kezdte el a Pécsi Szénbányászati Tröszt Béke aknáján kezdetben mint csillós, később mint bányamérő és üzemmérnök beosztásban, 1965-ig. Részt vett a meredekdőlésű széntelepekben a fém támasz frontfejtések bevezetésében és a külszíni fejtések technológiájának kialakításában.

A Béke és István aknák összevonása után a Mecseki Szénbányák Pécs Bányauzemében 1965-71-ig az előkészítő és feltáró körlet vezetőjeként dolgozott bányamesteri beosztásban.

1971-től a másodlagos művelésű széntelepek leművelése után István akna a mélyszinti gázkötésveszélyes minősítésű művelésre tért át. A gázkötésveszély gyakorlati elhárítását, a biztonsági szabályzatban előírt védekezési eljárások bevezetését 1971-74-ig a gázkötésveszély elhárítási csoport vezetőjeként végezte.

1975-81-ig István aknán termelési főmérnökhelyettesi és felelős műszaki vezetőhelyettesi beosztásban dolgozott. Részt vett a meredekdőlésű széntelepekben alkalmazható korszerű fejtési biztosítási berendezések kísérleteiben, vágathajtási technológiák kidolgozásában.

A bányabiztonság területén szerzett gyakorlati tapasztalatai lehetővé tették, hogy más üzemekben is ellenőrizze a biztonságos bányaművelés végrehajtását. 1981-től áthelyezték a Pécsi Kerületi Bányaműszaki Felügyelőségre, ahol bányaműszaki felügyelő, hivatalvezető-helyettes, 1988-tól 1993. január 1-jéig – nyugdíjazásáig – a felügyelőség hivatalvezetője volt. Nyugdíjas éveiben homokbányák felelős műszaki vezetője és tervezője volt.

Szakmai munkája elismerésül számos kitüntetésben volt része: *Kiváló Dolgozó* több alkalommal, *Bányász Szolgálati Érdemérem* mindhárom fokozata, *Kiváló Munkáért* miniszteri kitüntetés.

László Gyula okl. bányaművelő mérnök

1931. április 12-én született Mátranovákon. Pásztón a polgári iskolában négy osztályt végzett el.

1947-ben a helyi bányaiüzem gépműhelyében bányakovácsként dolgozott először mint tanuló, később segéd. 1951 őszén jelentkezett szakérettségi tanfolyamra, melyet Pécsen végzett el. 1952 őszén nyert egyetemi felvételt. 1954-től Sopronban folytatta tanulmányait, melyet 1956 őszén feje-

zett be, és 1957. május 6-án sikeresen védte meg diplomatervét.

Ezután a Nógrádi Szénbányák Ménkes Bányaiüzeméhez került üzemmérnökként. Még ebben az évben a vállalat Fűrasi Üzemének vezetője lett, itt dolgozott 1963. április 1-jéig. Ekkor a Mátranovái Bányaiüzem Gáti IV. aknájához helyezték mint felelős műszaki vezetőt. 1963-72 között az aknák összevonása, átszervezése folytán több akna vezetője is volt. 1972-74 között a Földtani és Földmérési Iroda Fűrasi Üzemének vezetőjeként dolgozott. Ez idő alatt elvégezte a SZOT Felsőfokú Munkavédelmi Tanfolyamát. Ennek birtokában át helyezték a vállalat munkavédelmi osztályára osztályvezető-helyettesnek. Itt dolgozott 1989-ig, nyugdíjazásáig. Szellőztetési felelős, robbantás vezető, tűzvédelmi felelős (külszíni és föld alatti), 1981-89 között a vállalat bányamentő parancsnoka, továbbá 1984-89-ig a Pothornik József Földalatti Bányamúzeum vezetője is volt.

Többször volt *Kiváló Dolgozó*, a *Bányász Szolgálati Érdemérem* mindhárom fokozatát megkapta, valamint a *Szocialista Kultúráért* miniszteri kitüntetés is.

Makara Ambrus István okl. bányaművelő mérnök

1931. február 12-én született Budapesten. Elemi iskoláinak elvégzése után 1950. március 18-tól a Mákvölgyi Bányaiüzem alberttelepi aknájánál föld alatti szállítóként, majd 1951. augusztus 10-ig föld alatti csapatcsillésként dolgozott. Ekkor az üzemvezetőség szakérettségire küldte Pécsre. Az érettségi vizsga sikeres letétele után nyert felvételt Miskolcra. Harmadévtől Sopronban volt hallgató,

1957. május 6-án itt szerzett diplomát.

Az egyetem elvégzése után a Sajóvölgyi Bányaiüzem Szuhakálló I. aknáján, majd Szeles I., Szeles II. aknánál és a hozzátartozó külfejtésen, majd a sajkakazai Sólyok I-es aknán töltötte a gyakorló éveket. Ezután a Barcikai Bányaiüzemben mérnökségvezető, majd a Bükkaljai Bányaiüzembe helyezték át biztonsági mérnöki beosztásba. Itt dolgozott 1987. augusztus 6-án bekövetkezett nyugdíjazásáig.

Kitüntetései: *Kiváló Dolgozó* kitüntetés 3 alkalommal, *Kiváló Munkáért* kitüntetés, *Bányász Szolgálati Érdemérem* bronz, ezüst, arany és gyémánt fokozata, *Sóltz Vilmos-émlékérem* (OMBKE).

Orbán Tibor okl. bányaművelő mérnök

1951-ben Pápán érettségizett, majd Miskolcon és Sopronban járt egyetemre, 1957-ben szerzett diplomát.

1957-től 1992. évi nyugállományba vonulásáig a Bakonyi Bauxitbányánál dolgozott. 1957-től beosztott mérnöki munka-

körben üzemi gyakorlatot szerzett, később műszaki fejlesztő mérnök lett. Feladata volt a rakodás gépesítés és a hozzá tartozó fejtési rendszerek kísérleti bevezetése. 1961. októbertől üzemvezető Szóc-Határvölgy majd 1962-től Nyírad bauxitbányákban. Az üzem mélyművelésből és külfejtésből termelte ki a bauxitot. 1977-től termelési főmérnök a Bakonyi Bauxitbánya teljes területén. A beosztáshoz

tartozó szokásos feladatokon túlmenően kidolgozásra került különleges feladatként a nyíradai terület nagyteljesítményű, nehéz vágathajtó géppel történő gyorsütemű feltárási, lefejtési rendszere, ezzel az aktív víznívó süllyesztéses vízmentesítés időszakának lerövidítése. 1982-től műszaki igazgatóhelyettes, majd műszaki vezérigazgató-helyettes 1992-ig.

1990-ben a Fejér-megyei Bauxitbányákat beolvasztották a Bakonyi Bauxitbányába, ezzel az egész magyarországi bauxitbányászat műszaki vezetése is feladata volt.

Szakmai szervezetben való részvétele, OMBKE-tagsága 1953-tól datálódik. Helyi csoportvezetői tag, majd helyi elnök és szakosztályvezetői tag volt. 1977-88 között Tapolcán a városi sportegyesület elnöke. 1994-98 között önkormányzati képviselő, majd bizottsági tag 2002-ig. Jelenleg a Város- és Természetvédő Közalapítvány kuratórium elnöke.

Több állami, városi, egyesületi, vállalati és szakmai kitüntetés tulajdonosa.

Papp János okl. bányaművelő mérnök

1928. augusztus 23-án született Egerbocson. 17 évesen került az Egercsehi Bányaiüzemhez és az itt eltöltött 37 év alatt csillás, segédvájár, vájár, robbantómester és segédaknász munkakörökben dolgozott. A különböző tanfolyamokon mutatott tanulmányi eredményei alapján vett részt egyetemi előkészítő tanfolyamon, 1952-ben kezdte el egyetemi tanulmányait, majd Sopronban 1957-ben szerzett oklevelet.

Az egyetem elvégzése után a következő beosztásokban dolgozott: körletvezető, beruházási előadó, üzemi bányamentőparancsnok, felelős műszaki vezetőhelyettes, oktatási előadó és gazdasági ügyek intézője. 1963-tól aknavezető a sarvasközi aknánál. 1969-72 között aknavezető a borsodnádasdi aknánál. 1972-ben a vállalatvezetés az Egercsehi Bányaiüzem vezetőjévé nevezte ki. 1982 októberében betegsége miatt kérte nyugdíjazását.

Kitüntetései: hatszoros *Kiváló Dolgozó*, *Kiváló Bányász*, *Bányászat Kiváló Dolgozója*, *Szolgálati Érdemérem* bronz, ezüst, arany fokozata, *Munka Érdemrend* bronz fokozata, BDSZ 50, 60 éves tagságáért szakszervezeti kitüntetés, továbbá OMBKE 40, 50 éves tagságáért *Sóltz Vilmos-émlékérem*.

Dr. Patvaros József okl. bányaművelő mérnök

1934. május 8-án született. Elemi és középiskoláinak elvégzése után Miskolcon és Sopronban végezte egyetemi tanulmányait. 1957-ben bányaművelő mérnöki diplomát szerzett. További felsőfokú végzettségei: 1963-ban a műszaki tudomány kandidátusa, 1964-ben műszaki (egyetemi) doktor és 1991-ben az MTA műszaki tudomány doktora.

Az egyetem elvégzése után Sopronban tanársegéd, majd 1970-ig az MTA Bányászati Munkaközösség tudományos munkatársa. Ezt követően újra az egyetemen oktató: docens (1970-79), egyetemi tanár (1979-1996). 1982-1996 közt az egyetemi Tudományos Diákköri Tanács elnöke, 1985-95 közt az OTDK Műszaki Szekciójának elnöke (14 hazai műszaki felsőoktatási intézmény TDK munkájának szakmai irányítója), a Society of Mining Professors alapító tagja, 1996-tól a Miskolci Egyetem „Professor Emeritus”-a.

Oktatási területei: ásványvagyon-kutatás, bányaszellőztetés, élet- és környezetvédelem, jövesztés-technika, bányagazdaságtan és bányászati kibernetika, bányabiztonság és munkavédelem tárgykörökben előadások tartása és gyakorlatok irányítása a nappali és levelező hallgatók részére.

Kutatási területei: bányászati telepítések optimalizálása, bányabiztonság növelésének hatékony megoldásai, új típusú bányászati technológiai rendszerek tudományos megalapozása, bányászati technológiai rendszerek szintézise, természeti környezetet kímélő bányászati technológiai megoldások tudományos vizsgálata, hazai és nemzetközi bányásztörténet, a bányászati felsőoktatás története.

Oktatási és szakmai munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el: A *Bányászat Kiváló Dolgozója* (arany fokozat, 1975), *Bányász Szolgálati Érdemérem* (ezüst fokozat, 1976), z. *Zorkóczy Samu-émlékérem* (1976), *Delius Christoph Traugott-émlékérem* (1990), a *Bányászat Érdemes Dolgozója* (1982), *Munka Érdemrend* (bronz fokozat, 1983), *Pro Scientia aranyérem* (honoris causa, 1991), *Kiváló Dolgozó* (1989), *Pro Scientia Aranyérmesek Társaságának* tiszteletbeli tagja (1994), *Sóltz Vilmos-émlékérem* (1993, 2003), *Signum Aureum Universitatis* (1994 – Miskolci Egyetem).

Rác József okl. bányaművelő mérnök

1932. november 8-án született Mezőkövesden. A gimnáziumi érettségi bizonyítványt 1952 májusában kapta, majd felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemre. Innen 1954 őszén került át Sopronba, ahol 1957 májusában kapta meg bányaművelő mérnöki oklevelét.

Az első munkahelye 1957 júniustól a Dunántúli Ásványbányák cserszegtomaji okker üzeménél volt, ahol üzemmérnökként dolgozott. Festékkövedet bányásztak dolinás előfordulásokból. 1958-62-ig a vállalat révfülöpi településén dolgozott felelős műszaki vezetőként.

1962 márciusában áthelyezték a Recski Ércbánya Vállalathoz, osztályvezetői státusba. 1964 augusztusában átkerült az OÉÁ Mátrai Művéhez a termelési osztályra vezető helyettesnek. Innen 1971-ben saját kérésére került a gyöngyöSOROSZI bányauzemhez felelős műszaki vezetőhelyettesi munkakörbe.

1982-ben áthelyezéssel került a Recski Rézérc Művé fejlődött bányához munkavédelmi vezetőnek. Itt értermelés és flotálás előkészítés ekkor nem volt. A föld alatti munkálatok az új bánya feltárására és a két aknát két szinten összekötő vágatok fenntartására szorítottak. Később csupán fenntartási, állagmegóvási munkák folytak, ezért egy kedvező lehetőséget kihasználva 1989. december 30-cal vonult nyugdíjba.

Somogyvári Imre okl. bányaművelő mérnök

1927. február 11-én született Szombathelyen. 1945 júniusában az Állami Faludi Ferenc Gimnáziumban érettségizett. 1945 szeptemberében iratkozott be a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Soproni Bánya-, Kohó- és Erdészeti Karának bányamérnöki szakára, ahol 1950-ben szerzett abszolutúriumot.

Felvételt nyert a Bányászati Kutató Intézet tatabányai Robbantástechnikai Intézet Kutató Laboratóriumába beosztott mérnöknek. 1952 januárjában átkerült Komlóra a Bányászati Aknamélyítő Tröszt vállalatához. Itt beosztott mérnökként kezdett, majd üzemvezető helyettesi, később vállalati technológusi beosztásba helyezték.

1957-ben védte meg diplomamunkáját és nyerte el bányaművelő mérnöki oklevelét.

1962-ben nevezték ki a Mecseki Körzet főmérnökévé és felelős műszaki vezetőjévé. 1979-ben lett a Mecseki Körzet vezetője. 1984-ben rokkantsági nyugdíjba került.

Pályafutása alatt egyaránt dolgozott a szén- és az uránbányászat területén, valamint alagútépítésnél és mélyépítési munkáknál. Nyugdíjazása után szakértőként tevékenykedett. 1992-ben az Osztrák Köztársaság felkérte a pécsi osztrák konzulátus vezetésére, amely feladatot mint tiszteletbeli konzul 2007. január 1-jéig látta el.

Egyetemistaként tagja volt a Jeunesse Ouvriere Catholique magyar fiókszervezetének, a Katolikus Ifjúság Szervezetének, valamint a soproni Ifjú Credo-nak. 1989-ben alapító tagja és első elnöke volt a Baranya-Steiermark Baráti Egyesületnek. Alapító és kuratóriumi tagja a pécsi ökeresztény sírkamra alapítványnak.

Tóth József okl. bányaművelő mérnök, okl. munkavédelmi szakmérnök

1933-ban született Zagyvapálfalván. 1951-ben Pécsen szakérttségi-zett. 1952-ben beiratkozott Miskolcra a NME Bányamérnöki Karára, és 1957-ben Sopronban szerzett bányaművelő mérnöki oklevelet.

1957-ben a Nógrádi Szénbányához került Nagybáttonyba üzemmérnöki beosztásba. 1958-ban Szurdok Bányauzemben főaknász, a bányamesteri beosztás után Szurdok, Tőkés, Pólyós összevont bányauzemek aknavezetője. 1964-71-ig az összevont Nagybáttonyi Bányauzemek biztonsági mérnöke.

1971-74-ig Tiribes Bányauzem, 1974-79-ig Kányás Bányauzem főmérnöke. 1979-ben a Nógrádi Szénbányák Vállalat központjába került műszaki-gazdasági tanácsadó munkakörbe. Nyugállományba vonulásáig (1989) termelési osztályvezető. Munkássága fontos részének tekinthető a szurdoki lejtőakna iszaptömedékelés utáni továbbművelése; kőzetcsavarási kísérletek végzése; a Tiribes Bányauzem gázkitorrésszel kapcsolatos előrejelző kísérletek, mérések vezetése; Kányás Bányauzem vágathajtás gépesítése, 2MK-E biztosítású onjáró frontfejlesztés bevezetése; rétegvíz lecsapolás technológiai rendszerének kidolgozása; löttbeton kísérletek Szorospatakon.

1976-ban munkavédelmi szakmérnöki diplomát szerzett, majd igazságügyi munkavédelmi szakértői tevékenységet folytatott egészen nyugállományba vonulásáig.

1961-ben bányamentő tanfolyamot végzett, ezt követően, bányamentőtől függetlenül 28 éven keresztül aktív bányamentő volt.

Szakmai tevékenységének elismeréseként megkapta a *Bányász Szolgálati Érdemérem* bronz, ezüst, arany fokozatát. Hat alkalommal *Kiváló Dolgozó* kitüntetésben részesült. *Kiváló Munkáért* miniszteri kitüntetést kapott. Elnyerte a *Kiváló Ifjú Mérnök* oklevelet. Szakszervezeti munkáért ezüst fokozatú kitüntetésben részesült.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1953-tól tagja. 1977-től 12 évig a Bányászati Lapok szerkesztőbizottsági tagja, munkáját két alkalommal *Sóltz Vilmos- emlékéremmel* ismerték el.

Vázsonyi Ferenc okl. bányaművelő mérnök

1927-ben bányászcsaládban született. Elemi iskoláinak elvégzése után 1943. július 10-én felvették a Dorogi Szénbányák XIV-es bányauzemébe, ahol hét évig dolgozott csillás, segédvájár és vájár munkakörben. Munka mellett tanulva elvégezte az Állami Bánya- és Kohóműszaki Középiskola Bányászati Ágazatát, 1950. július 2-án aknási képesítést szerzett. 1950-ben felvételt nyert a

Nehézipari Műszaki Egyetem nappali tagozatára, melyet bányaművelő mérnöki oklevél megszerzésével fejezett be.

Műszaki-szakmai tevékenységét a Tokodaltárói Bányauzemben kezdte 1954-ben üzemmérnökként, 1957-ben a gyakorlati évek után kinevezték a XVII-es aknaüzem főmérnökévé. Folyamatosan növekvő széntermelést valósított meg a bányauzem irányításával, biztonságosan leművelhető területen. A folyamatos vízbetörések miatt a XVII-es aknaüzem befulladása után kinevezték a Dorogi Bányauzem főmérnökévé, itt nyolc évig dolgozott. 1964-ben helyezték a Dorogi Szénbányák igazgatóságának állományába. Itt különböző beosztásokban dolgozott 1986. decemberi nyugdíjazásáig. Összesen negyven évig dolgozott a Dorogi Szénbányáknál.

Tevékenységeért több kitüntetést kapott, ezek: a *Munka Érdemrend* bronz fokozata, *Bányászat Kiváló Dolgozója*, a *Kiváló Bányász*, a *Bányász Szolgálati Érdemérem* bronz, ezüst, arany, gyémánt fokozata, több *Kiváló Dolgozó* kitüntetés. Birtokosa az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület negyven éves, továbbá ötven éves tagságáért adományozott *Sóltz Vilmos- emlékéremnek*.

Vedrődi Antal okl. bányaművelő mérnök, okl. bányaiipari gazdasági mérnök

1934. július 26-án született. 1957-ben szerzett bányaművelő mérnöki oklevelet. 1965-ben elvégezte a bányaiipari-gazdasági mérnök szakot.

A diploma átvételét követően 1957. augusztus 25-től a Komlói Szénbányászati Tröszt Béta bányauzemében kezdett dolgozni mint mérnökgyakornok. 1958-ban az üzem biztonsági felelőse. 1959-ben mint üzemmérnök dolgozott a műszaki osztályon, 1960-ban az üzem szellőztetői vezetőjeként dolgozott. Ez idő alatt részt vett a fémtámas-fémsüveges frontfejtések bevezetésében, és kialakította az üzem légosztá-

lyait. 1961. január 1-jétől a tröszt beruházási osztályára került műszaki ügyintézőnek. 1963. június 30-ával a Mecseki Szénbányászati Tröszt megalakításával kinevezték a beruházási osztály területi főmérnökének, és egyúttal ellátta az előkészítési csoport vezetését.

1967-ben beruházási csoportvezetőnek nevezték ki. 1979. december 16-tól beruházási osztályvezető lett az 1982. év végi átszervezésig. Ekkor beruházási főmérnökhelyettes lett, és a három beruházási osztály (előkészítési, kivitelezési és pénzügyi) irányítását látta el a főmérnökségen belül. 1989. január 1-jétől a megalakult Beruházási Iroda irodavezető-helyettese 1990. január 31-ig, nyugdíjba vonulásáig.

A beruházási munkák keretében elsődlegesen (18 éven át) az előkészítések területén, a beruházási programok elkészítésében, azok pénzügyi terveinek és gazdaságosságainak kidolgozásában, az éves tervek elkészítésében vett részt. Közreműködött a kiviteli tervek tervezési programjainak meghatározásában, a kész tervek zsúrizésában, a különböző szerződések megkötéseiben, azok tervszerű megvalósításainak ellenőrzésében és üzembe helyezéseiben, majd a korszerű számítógépes nyilvántartások bevezetésében és alkalmazásában. Az utolsó tíz évben tevékenysége összefonódott az ún. Liász-program kialakításával és megvalósításával.

Nyugdíjazását követően az OMBKE Pécs környéki egyesületeinek rövid történetét foglalta össze egy előadásban és tette közzé a Bányászati Lapokban 1998-ban.

A *Bányászati Érdemérem* bronz, ezüst, arany fokozata és több más egyéb kitüntetés, köztük a 40 és 50 éves OMBKE tagságáért *Sóltz Vilmos- emlékérem* birtokosa.

Zentai Kálmán okl. bányaművelő mérnök

1934. január 19-én született a Nógrád megyei Mizserfa bányatelepen. 1952-ben a salgótarjáni középiskolában érettségizett. Az egyetem két évfolyamát Miskolcon, a felsőbb évfolyamokat Sopronban végezte, és 1957-ben bányaművelő mérnöki oklevelet kapott.

Az egyetem elvégzése után a nógrádi szénmedencében kezdte szakmai pályáját, ahol nyugdíjba meneteléig tevékenykedett. Első munkahelyén, a Mátranováki Bányauzem igazgatóságán üzemmérnöki beosztásban dolgozott. Két hónap után áthelyezték a Kazári Bányauzembe bányamérési csoportvezetői beosztásba. Ennek a bányauzemnek Szurdok aknájánál ekkor kezdődött egy beszállóakna építése és egy mélyszinti lejtősakna kihajtása. Ezeknek a létesítményeknek a bányamérési munkálatait végezte és irányította. 1959-ben a vállalati központ bányamérési osztályára került, és itt a szénmedence beruházásainak méréseit végezte. 1965-69-ig a Nagybáttonyi Bányauzem bányamérési csoport vezetője lett. 1969-ben a vállalat keretén belül megalakult földtani és földmérési irodához helyezték. Ez az iroda külső vállalatok részére végzett geodéziai, földtani, talajmechanikai, valamint mélyfúrásos kutatási és kútfúrás munkákat. 1975-ben a vállalat bányamérési osztálya vezetőjévé nevezték ki. Ebben a beosztásban dolgozott 1990. június 30-ig, nyugdíjazásáig.

Munkája során háromszor kapott *Kiváló Dolgozó* oklevelet, egyszer *Kiváló Munkáért* miniszteri kitüntetést és a *Bányászati Érdemérem* három fokozatát.

Tagja az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek. 1999-ben 40 éves tagságért *Sóltz Vilmos- emlékéremet* kapott.

Zoltán Tamás okl. bányaművelő mérnök, okl. erdőmérnök

1925. november 17-én született Nyíregyházán, ahol az elemi és középiskoláit is végezte. 1943-ban iratkozott be a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bányá-, Kohó- és Erdőmérnöki Karának erdőmérnöki szakára. Az erdőmérnöki tanulmányait Sopronban 1949-ben fejezte be.

1949. december 1-jétől kinevezték a debreceni 10. sz. Erdőrendező-ségre, ahol 1952. augusztus 18-ig dolgozott mint erdőrendező. Erdőrendezési feladatokat / földmérési és állományleírási feladatokat Guthon, Mérk-Vállajon, Bátorligeten, Nyírbéltelen, Ömbölyön végzett.

1952 őszén bányamérnöki átképzésre jelentkezett Sopronba, és így került a Perecesi Szénbányákhoz, ahol bányafelmerőként, majd üzemvezető főmérnökként 1958-ig dolgozott. Bányaművelő mérnöki diplomáját 1957 májusában kapta meg.

1958 novemberében Budapestre, a Bányászati Kutató Intézethez helyezték át tudományos munkatársi beosztásba. Munkaterülete a bányakár szakértői vélemények elkészítése volt, majd a bányaiüregek környezetében végbemenő közetmozgások megfigyelési rendszerét dolgozta ki, és annak gyakorlati bevezetésén, alkalmazásán munkálkodott. A cél a különböző közetkörnyezetben, különböző méretű és rendeltetésű bányaterek optimális biztosításának méretezése, megválasztása volt. Részt vett egy azonos témával foglalkozó nemzetközi munkacsoport munkájában, akikkel Angliában, Németországban, Belgiumban, Lengyelországban, Szovjetunióban és Magyarországon tanácskozott. 1981-ben a bányaművelési osztály vezetőjévé nevezték ki, majd 1985-től a bányászati főosztályt vezette nyugdíjazásáig (1987-ig).

Zsuffa Miklós okl. bányaművelő mérnök

1934. július 8-án született Salgótarjában. 1952-ben a salgótarjáni gimnáziumban érettségizett, majd felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemre, majd 1954-től Sopronban folytatta tanulmányait. Bányaművelő mérnöki oklevelét 1957. május 6-án kapta meg.

A Nógrádi Szénbányákhoz 1957. május 15-én vették fel. Tiribes aknára került üzemmérnöki beosztásba. Feladatköréhez tartozott a légvezetési, technológiai munka, a bányamérési szolgálatvezetés, munkavédelem és balesetkivizsgálás. Az igazi tanulóévek után 1962-ben helyezték át a mizserfai bányauzemhez műszaki csoportvezetőnek. Fő feladata a termelés hatékonyságának növelése gépesítéssel, kifejlesztési lehetőségek kihasználása. 1966-ban kinevezték a Nógrádi Szénbányászati Tröszt termelési osztályvezetőjének. Feladatához tartozott már ekkor az egész magyar szénbányászatra kiterjedő optimalizációs számításokban való részvétel. 1970 őszén a nagybányai bányauzem főmérnöke lett. 1972. év elején a szorospataki aknaüzem vezetésével bízták meg.

1973-ban nevezték ki a Nógrádi Szénbányák igazgatójának. Ezeknek az éveknél a tapasztalatairól, lehetőségeiről többek között a Bányászati Lapokban jelentetett meg publikációkat. 1989-ben ment kerkedvezményes nyugdíjba.

Legmagasabb kormánykintüntetését, a *Munka Érdemrend*

arany fokozatát 1976 évben kapta. Az OMBKE *Debreczeni Márton emlékérmét* és *Sólyt Vilmos-emlékérmét* adományozott részére.

Flórián Gusztáv okl. bányagépészmérnök, okl. bányaiipari gazdasági mérnök

1925. augusztus 4-én született Felsőgallán. Két polgári iskolát, majd három év géplakatos szakmunkásképzőt végzett. A II. világháború alatt a MÁV bányhidai állomásán dolgozott felsővezeték szerelőként. A háború után a Tatabányai Szénbányánál helyezkedett el csillés- majd bányalakatosként. Munka mellett elvégezte a dolgozók gimnáziumát. Felvételi kérelmének elfogadása után 1949 őszétől tovább folytatta a tanulást dolgozói tagozaton. Közben áthelyezték a Szénbányászati Tröszt budapesti központjába, majd a Nehézipari Minisztériumba.

1953. januártól a Gyöngyösorszi Ércbánya Vállalat igazgatójává nevezték ki. Az új munkakörrel bekövetkezett változások miatt a diplomatervét 1956-ra tudta elkészíteni. 1963-ban bányaiipari gazdasági mérnökként diplomázott. 1982-ben Gyöngyösorszi és Recsk összevonása után az Országos Érc- és Ásványbánya Vállalat központjába került a vezérigazgató mellé gazdasági tanácsadói beosztásba. 1986. január 1-jétől nyugállományba került.

Az Ércbányászatnál eltöltött 35 év alatt tizenöt különböző állami kintüntetésben részesült.

Gönczi János okl. bányagépészmérnök

A diploma megszerzését követően a Szénbányászati Földkotró Vállalatnál kezdett dolgozni, ekkor kezdődött meg Ecséd község mellett a külszíni szénbánya létesítése. 1957-59 között az üzem műszakvezetője feladatkört látta el. Ezt követően változó telephelyeken dolgozott. 1960-62 között a Szénbányászati Tröszt gépészeti osztályán gépészeti előadóként és műszaki ellenőrként dolgozott

Komlón.

1962-68 között Pécsen az Uránérc Bányánál beruházási csoportvezető volt. Feladata annak a nagyméretű fejlesztési programnak a megvalósítása volt, melynek keretén belül lemélyült az ország két legmélyebb aknája. 1968-73 között szövetkezeteknél, iparági üzemágvezetőként dolgozott. 1973-80 között az Intranszmas Magyar-Bolgár Társaság budapesti részlegénél először létesítmény-felelősként, majd létesítményfőmérnökként dolgozott. Kis- és nagyteljesítményű daruk fővállalkozásban történő megvalósításával foglalkozott. Egyik legszebb feladata a Tiszai Hőerőműnél felszerelt 140 tonna együttes teherbírású, 46 méter fesztávolságú bakdarupár megvalósítása volt. 1980-93 között a Bányászati Aknamélyítő Vállalat műszaki osztályán dolgozott osztályvezető helyettesként, és a vállalat beruházásait irányította.

1993-95 között Budán, a vár alatti pincék és üregek feltárásával, biztosításával és eltömedékelésével kapcsolatos gépészeti és villamossági munkák irányítása volt a feladata. 1994-ben ment nyugdíjba. 1995-97 között a Herkó Univerzum Autó Rt.-nél nyugdíjas mérnökként dolgozott.

**Horváth Gusztáv okl. bányagépészmérnök,
okl. külfejtési szakmérnök**

1932. november 24-én született Nyírtasson. 1952-ben a nyíregyházi Kossuth Lajos Gimnáziumban érettségizett. 1957-ben szerzett bányagépészmérnöki oklevelet.

Az Ózdvidéki Szénbányánál helyezkedett el. A Farkaslyuki Bányában üzemben volt két évig harmados művezető, majd a Somsályi Bányában üzemnél műhelyi művezető három évig. Betegsége után 1962-ben a külfejtéshez került Ecsédre energetikusnak. 1965-ben kinevezték a Vissontai Gépszerezési Üzem főmérnökévé.

1968-ban külfejtési szakmérnöki diplomát szerzett. 1975-től a külfejtés gépüzemének vezetőjeként dolgozott, majd a vállalati anyag- és alkatrész-gazdálkodási osztályvezető-helyettesi teendők ellátásával bízták meg. 1986-ban gépészeti főmérnökké nevezték ki Bükkábrányba, a külfejtés gépészeti munkáinak irányítására. 1989-ben betegsége súlyosbodása miatt kérte nyugdíjazását.

Kitüntetései: *Bányászat Kiváló Dolgozója, Szénbányászat Kiváló Dolgozója, Kiváló Dolgozó* (19 alkalommal), *Bányászati Érdemérem* bronz, ezüst, arany fokozata, *Kiváló Újító* bronz, ezüst, arany fokozata, *Minisztertanácsi Dicséret, Kiváló Szocialista Támogató* (NDK).

**Mészáros Lászlóné sz. Vajda Veronika
okl. bányagépészmérnök**

1924. április 8-án született Marosvásárhelyen. Középkisiskolai tanulmányait már Budapesten végezte, 1944-ben tanítónői oklevelet szerzett. 1947-ben került kapcsolatba a bányászattal a Bányai Dolgozók Szakszervezetében végzett adminisztratív munkája során.

1950-ben az Aknamélyítő Vállalatnál, 1951-ben a Nehézipari Minisztérium ásványbányászati főosztályán ismerkedett meg a bányában folyó munkával. 1951-ben jelentkezett Sopronba, az egyetem esti oktatásának Budapestre kihelyezett bányagépészmérnöki képzésére. 1955. június 28-án abszolvált, majd gyermeke születése után 1957-ben szerzett bányagépészmérnöki oklevelet. A Budapesti Ásványórló Vállalatnál, ill. jogutódainál dolgozott.

1979 áprilisában az Országos Érc- és Ásványbányászati Vállalat Dunántúli Műveitől osztályvezetőként ment nyugdíjba. Továbbiakban nyugdíjasként szakmai tanácsadói munkát végzett. 1984-94-ig az Erőműjavító és Karbantartó Vállalatnál Budapesten, vállalkozási menedzserként dolgozott.

A *Kiváló Dolgozó, Bányászati Jubileumi Érdemérem* kitüntetésekén kívül a 70 éves koráig jól végzett munka öröme volt a jutalma.

Dr. Sasváry Zoltán okl. bányagépészmérnök

Tanulmányi kitüntetés alapján 1952-ben felvételi vizsga nélkül felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának bányagépész szakára. Hat szemesztert Miskolcon, négyet Sopronban hallgatott. 1957-ben bányagépészmérnöki diplomát szerzett. 1973-ban Miskolcon műszaki (egyetemi) doktori oklevelet kapott.

Végzés után a soproni Bányamérnöki Kar meghívására a II. sz. Bányagéptani Tanszékre került tanársegédként, ahol dr. Boldizsár Tibor tanszékvezető irányításával az oktatói munkák mellett elméleti és ipari gyakorlati kutatási tevékenységekben – főleg a hazai geotermikus energia hasznosítására vonatkozó vizsgálatoknál – egyaránt részt vett.

1959-ben a Bányamérnöki Kar Miskolcra költözése után továbbra is a Bányagéptani Tanszéken dolgozott dr. Falk Richárd tanszékvezető irányítása alatt. 1962-ben adjunktusi kinevezést nyert. 1960-ban és 1962-ben Freibergben hosszabb tanulmányi időt töltött a Külszíni Bányagépek Intézetében. Egyetemi oktatói tevékenysége idején a díjnyertes akadémiai pályamunkája mellett szakkönyve, több egyetemi jegyzete és szakkikke jelent meg.

A nehézipari és a művelődésügyi miniszter együttes kinevezése alapján 1963. szeptembertől az Esztergom-kenyérmezői Felsőfokú Vegyipari Gépész Technikum igazgatóhelyettes tanszékvezető tanára lett.

Az oktatási és fejlesztési munkák mellett névre szóló kutatási és szakértői feladatokat is ellátott, ugyanis 1965-ben felvették az Országos Szakértői Névjegyzékbe. Több jegyzetet, tananyagot írt, és újabb szakkönyvei jelentek meg.

1967-től a tanszékvezetés mellett rendszeresen ipari kutatási munkákat is irányított, amelyek témáikat illetően a tanszék szakmai profiljába tartoztak, és amelyeket szakminisztériumi, kutatóintézeti és közvetlen ipari megbízások képeztek.

1974-ben megszüntették a felsőfokú technikumot. Ezt követően a NIM Továbbképző Központ tudományos tanácsadója, 1976-tól műszaki továbbképzési főosztályvezetője lett. Ez idő alatt számos továbbképzési jegyzetet, oktatási tananyagot írt, ill. állított össze. Aktív tevékenységét ennél az intézménynél 1991-es nyugdíjazásáig folytatta.

1993-ban volt intézménye meghívta szakoktatási fejlesztési feladatok ellátására. 1996 őszétől egy esztergomi Szakképző és Szakmai Szolgáltató Kft. oktatási szaktanácsadója.

Hárs Ferenc okl. olajmérnök

Az egyetem elvégzése után 1957 májusában a Várpalotai Mélyfúró Vállalathoz került. A gyakorlati idő letelte után termelési főelőadói, üzemvezetői, kirendeltség-vezetői, majd fúrási műszaki vezetői munkaköröket töltött be.

1962-65-ig az országos Földtani Főigazgatóság kijelölése alapján egy nemzetközi szerződés végrehajtásaként Nyugat-Afrikában, Guineában kutató expedíciót vezetett, amely iskolák, kórházak, lepratelek vízellátásával foglalkozott.

1970-73-ig a NIKEX Külkereskedelmi Vállalat megbízásából Közel-Keleten (Libanonban, Szíriában és Jordániában) nyersanyag-kutatási csoportokat irányított. Külkereskedelmi vállalatok kutatással kapcsolatos tárgyalásain Nigériában, Algériában, Tunéziában több alkalommal szakértőként vett részt.

1975-ben a Nehézipari Minisztérium az Országos Földtani Kutató és Fúró Vállalat műszaki igazgatóhelyettesi feladat ellátásával bízta meg. Ezt a munkakört 1988-ig töltötte be.

1987-ben a műszaki igazgatóhelyettesi munkakör mellett a vállalati tanács a Földtani Kutató és Fúró Vállalat igazgatói

teendőinek ellátásával is megbízta. A GEOMINCO Rt. részéről szakértőként több alkalommal részt vett a Mongol-Magyar Molibdénbánya megnyitásának előkészítési munkálataiban.

1988 decemberében nyugdíjba vonult.

Dr. Horn János okl. olajmérnök, okl. gazdasági mérnök, okl. szakközgazda

1932. augusztus 5-én született Budapesten. Olajmérnöki oklevelét 1957. április 26-án szerezte.

Az oklevél megszerzése után 1957. május 2-án a Mélyfűró Vállalatnál Tokodon helyezkedett el fűrómérnökként, majd a „gyakorlati idő” letöltése után üzemvezető-helyettesi beosztást kapott.

1958. április 1-jei hatállyal a tokodi Mélyfűró Vállalatot több mélyfűró vállalattal összevonták, és a megalakult Vízkutató és Fűró Vállalat központjában területi mérnöki beosztást kapott. 1961-ben áthelyezték az Országos Földtani Főigazgatóságra területi főmérnöki beosztásba (észak-magyarországi területen lignitkutatás, recski nagymélységű színesfémérc kutatás). 1964-ben a jogutód Központi Földtani Hivatal kutatás-gazdasági osztály vezetője, majd a közgazdasági főosztály vezetője.

1992-től a Bányai Dolgozók Szakszervezetének elnöki tanácsadójaként ma már elnöki főtanácsadójaként dolgozik.

1964-ben gazdasági mérnöki (Budapesti Műszaki Egyetem), 1982-ben szakközgazda (Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem) oklevelet szerzett. Doktori disszertációját 1983-ban védte meg a Marx Károly Közgazdasági Tudományegyetemen.

1994-1998 között a Magyar Villamos Művek Rt. felügyelő bizottsági tagja, majd elnöke.

Tagja a Magyar Tudományos Akadémia Bányászati Ergonómiai és Bányaeészségügyi Tudományos Bizottságának, a BKL-Bányászat és a Földtani Kutatás c. szakmai lapok szerkesztőbizottságának, az Energiagazdálkodási Tudományos Egyesület Műszaki Tudományos Tanácsának.

1979-ben egy, 2002-2007 között kilenc szakmai könyve jelent meg. Számos szakmai előadást tart, szakcikkei a Bányászat, a Kőolaj és Földgáz, az Energiagazdálkodás, az MVM Rt. közleményeiben jelennek meg. 2006-ban a BKL Bányászat „Nívódíj” elismerésben részesült.

Állandó meghívott tagja a Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Kar Tanácsának, a Magyar Tudományos Akadémia Bányászati Tudományos Bizottságának.

Egyesületi tagságai: Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület tiszteleti tagja, Magyarhoni Földtani Társulat, Energiagazdálkodási Tudományos Egyesület. Elnöke a Bányász Kultúráért Alapítványnak és a Szakszervezetek Gazdasági és Társadalomkutatási Intézet alapítványának.

1990 utáni kitüntetései: *Pro Facultate Rerum Metallicarum kari emlékérem* (Miskolci Egyetem Bányamérnöki Kar), *Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt, Szent Borbála-emlékérem, Bányász Szolgálati Oklevél, Péch Antal-emlékérem* (OMBKE), *Eötvös Loránd-díj* (GKM).

Nyertes Antal okl. olajmérnök, okl. munkavédelmi szakmérnök

1932-ben született Csepelen. A csepeli Jedlik Ányos Benecs Ginnáziumban érettségizett. A Nehézipari Műszaki Egyetemre 1952-ben nyert felvételt, melyet Sopronban 1957-

ben fejezett be, okleveles olajmérnökként. 1964-ben munkavédelmi szakmérnöki oklevelet szerzett.

Egyetemi tanulmányai befejezése után a Tokodi Mélyfűró Vállalatnál kezdett dolgozni fűrómunkás-ként, később termelési előadóként. A Vízkutató és Fűró Vállalat megalakulásakor áthelyezéssel Budapesten geodétaként dolgozott, később a Ceglédi Üzemenél az akkor induló termálfúrások kiviteli programjának körzetvezetői, fűrómérnöki teendőit végezte három fűróberendezéssel. Innen a pesti központba került, ahol a vállalat biztonságtechnika szervezését, kiépítését végezte. Később helyettes termelési osztályvezetőként, önálló biztonságtechnikai csoportvezetőként dolgozott 1994. évi nyugdíjazásáig.

1970-75 között a Kútűró és Kazánépítő Vállalatnál dolgozott kútosztályvezető igazgatóhelyettes főmérnökként, majd a Pest megyei Víz- és Csatornamű Vállalatnál kútűró, kútépítő részleg felelős műszaki vezetője, építésvezetője.

1990-ben független jelöltként Budapest XXI. ker. önkormányzati képviselője lett, ahol négy évig a szociális és egészségügyi bizottság elnöki teendőit látta el. Jelenleg gyémántkoszorus igazságügyi szakértőként dolgozik vízkutató-kútűró, kútépítő és biztonságtechnika szakágban országos hatáskörrel.

Munkája elismeréseként többször a *Kiváló Ifjú Mérnök, Kiváló Dolgozó* címet nyerte el, továbbá a *Minisztartanács Kiváló Dolgozója* kitüntetés birtokosa.

Erdélyi Tibor okl. geológusmérnök

1952-ben érettségizett a hatvani Bajza József Ginnáziumban. Az egyetem elvégzése után szakmai munkáját a Miskolci Mélyfűró Vállalat miskolci üzemvezetőségénél kezdte. A gyakorlati idő letelte után kinevezték az Ózdvidéki Szénbányászati Tröszt területére a putnoki fűrócsoport területi vezető geológusának. A fűrások kutatást irányította a tröszt területén – Szarvaskő, Dubicsány, Egercsehi stb. súlyponti területek fűrásaik földtani kutatásait végezte.

1959-ben került az Országos Földtani Főigazgatósághoz területi főmérnöki beosztásba. Pécs-Komló-Hidas (mecseki terület) főgeológusaként szervezte és összehangolta a területek földtani kutatásait. 1962-ben került a Bauxitkutató Vállalathoz Balatonalmádiába. Feladata a halimbai fűrócsoport külszíni fűrásaik tervezése, irányítása és ellenőrzése volt. Magyarország legnagyobb mélyművelésű bányája kutatásának befejezése után átvette a Bakonyi Bauxitbánya Vállalat halimbai bányüzemének vezető geológusi munkakörét.

1970-90-ig több mint 17 millió tonna érc kitermelésének bányabeli kutatását végezte és irányította. Mint földtani szakértő Nyugat-Magyarország területén több összefoglaló földtani jelentést készített, vegyes ásvány bányanyitást és termelést irányított.

Több mint 50 éve tagja a Magyarhoni Földtani Társulatsnak. Jelenleg is tagja a nyugat-magyarországi terület vezetőségének.

A bányászatban a *Bányászati Szolgálati Érdemérem* mindhárom fokozatának tulajdonosa. Kétszeres *Földtani Kutatás Kiváló Dolgozója* elismeréssel tüntették ki.

Kiegészítés a „Volt egyszer egy.. Mecseki Szénbányák” c. cikkhez

(megjelent a BKL Bányászat 2007/3. szám 10-16. oldalain)

Előrebocsátva, hogy nagyra becülöm azt a munkát, amelyben Martényi Árpád okl. bányamérnök különböző szerzőtársakkal a „Volt egyszer...” cikksorozatában a bányászat talán legsötétebb napjait ismerteti az olvasókkal, a következő kiegészítéseket fűzöm a fenti cikkhez.

A 13. oldalon rosszul szerepel az „...a Pécsbányát kiszolgálni tervezett István III. akna...” megfogalmazás. Az István III. aknának semmi köze nem volt Pécsbányához, az (az akkor már Pécsszabolcsnak nevezett városrész területén lévő) István (pontosabban: Szent István) akna kiszolgálását és a pilléreikben lekötött jelentős szénvagyon lefejtését lett volna hivatva szolgálni (mint ahogy az a 15. oldal első bekezdésében már helyesen szerepel).

A 15. oldalon szereplő kép felirata hibás. Pécsbánya-telepen (ami akkoriban is Pécs része volt) a „Gróf Széchenyi István” akna volt, amit a szakma egyszerűsítve „Széchenyi akna” néven nevezett és nevez, s talán hivatalosan is ezt a nevet használták (lásd: A magyar bányászat évezredes története II. kötet. 277. oldal, ahonnan a kép is származik).

„István akna” névvel az onnan légvonalba mintegy 3 km-re lévő „Szent István” aknát illették, ami a létesítés idején az akkor még önálló Mecsekszabolcs község területén volt, ezért a diagonálisan létesített légakna a „Szabolcs légakna” nevet kapta.

Az István III. akna mélyítése a 15. oldalon írtakkal szemben *teljesen be lett fejezve*. A mélyítéssel elérték a 933 méter teljes mélységet, ezzel a mecseki szenes terület legmélyebb aknája készült el. A mélyítéssel egy időben 4 szinten kétoldali rakodó is megépült. A mélyítés befejezése után az akna szerelvényezése is megtörtént, négy kas részére szerelt be a BAV saját gyártású acél vezetőgerendákat, teljes hossza járóosztály készült, és több csővezeték is beszerelésre került.

Az aknamélyítés különlegességei közé tartozott, hogy először sikerült elérni, hogy a *végleges vasbeton torony* felhasználható volt az aknamélyítéskor a +20 és a +30 méterekben korongpadozatot kialakítva. Így az aknamélyítéssel és szerelvényezéssel egy időben végezhet-

ték a torony-elrendezésű Koepe-tárcsás szállítógép időigényes szerelését.

Másik különlegessége az volt, hogy a mélyítést 3 *bödön-osztály* kialakításával végezték. Itt került először (és utoljára) alkalmazásra az új hazai tervezésű és gyártású, tirisztoros vezérlésű, 5.500 mm tárcsaátmérőjű kétbobinás aknamélyítő szállítógép. Emellett egy donyecki gyártású, 3.500 mm dobátmérőjű aknamélyítő szállítógépet is használtak, így egyidőben 3 db 3 m³ űrtartalmú bödőnnel végezték a mélyítést.

Különlegesség volt az is, hogy a *monolitbeton* nem ejtőcsövön, hanem *konténerekben* leadva érkezett a 3-szintes, függesztett munkapad felső szintjére. Ezzel nemcsak meggyorsult a betonfalazat beépítése, hanem jobb minőségű beton volt alkalmazható, csökkentve ezzel a falvastagságot. A beton minőségét a megrendelő – először az országban – a helyszínen, roncsolás-mentesen (ultrahangos módszerrel), folyamatosan ellenőriztette.

A 15. oldal utolsó bekezdésében szereplő kitétel, mely szerint „...Zobák-bánya építését, amely kisebb-nagyobb szünetekkel 1964-ben fejeződött be...” téves. Zobák bánya építése *soha* nem fejeződött be. A Diagonális légakna V. szintig való továbbmélyítése még 1989-ben is folyamatban volt. A Zobák centrális aknapár V. szintig történő továbbmélyítését 1990-ben kezdte meg a BAV, de azt 1991-ben leállították. Összességében Zobák bánya építése (beruházása) 1952 és 1991 között folyamatosan történt.

Megemlítenédőnek tartom még, hogy a szakosított bányaeépítés a későbbi csonka Magyarország területén 1913-ban indult meg. A Petrozsényből áttelepült kis létszámú magyar „baráber” *Hanabeck Frigyes* okl. bányamérnök vezetésével elsőként a Rucker aknát mélyítette tovább, majd a véglegesen letelepült Hanabeck 41 évig tartó vezetése alatt az országban 5100 méter aknát mélyítettek illetve mélyítettek tovább vagy építettek át.

Tóth Árpád
okl. bányamérnök, a BAV ny. vezérigazgatója

Külföldi hírek

Bányaüzemek a Murmanskzi (Oroszország) régióban

A *Federova Bányászati Csoport* közzé tette a kutatásainak az eredményét, mely szerint 6,5 millió uncia (190 t) *platinát* és 4,7 millió uncia (130 t) *palládiumot* tartalmazó ércmezőt találtak Oroszország északi részén Murmansk város közelében. A telepek közel vannak a külszínhez és így külfejtési technológiával lehet a bányaművelést végezni.

Engineering and Mining Journal 2007. április

Bogdán Kálmán

Uránból nagy a hiány

Az atomenergia felhasználása, az atomerőművek építése a reneszánszát éli a hagyományos energiahordozók drágulása miatt, de az atomenergia-ipart átmenetileg üzemanyaghiány korlátozza. A montreali Desjardins Valeurs Mobilieres piaclelemző cég számítása szerint az uránkereslet az idén várhatóan ezer tonnával meghaladja a kínálatot, és jövőre 1700 tonna hiány várható.

MTI

Dr. Horn János

Hazai hírek

Tizenöt éves a Szabadtéri Bányászati Múzeum Alapítvány (Tatabánya)

Tizenöt év nem korszakos múlt a történelemben, azonban az alapítványok életében már említésre méltó, hiszen a törvényi lehetőségek nem sokkal korábban tárultak ki az effajta működési formák előtt.

A szénbányászat rohamos leépítése és a hagyományos múlttal rendelkező települések ipari struktúrájának átalakulása két évtized alatt ment végbe. Ez az időszak állt rendelkezésre a bányászat helyi ipartörténeti emlékhelyeinek megteremtésére, a fellelhető, megőrzésre és kiállításra alkalmas eszközök összegyűjtésére. A tatai szénmedencében folytatott bányászat több mint 100 éves működése során nem kevés helyi értékű emlék, életforma és különböző hagyomány halmozódott fel. A nyolcvanas évek végére eldőlt a szénmedencén kívüli bányák (Nagyegyháza, Máty) sorsa, így már belátható, néhány évre korlátozódott a bányavállalat működése. Ebben az időben váltak egymás után feleslegessé a medence már nem üzemelő aknáinak külszíni létesítményei.

A város belterületén, a város belső főútjaihoz közel, könnyen megközelíthető helyen volt a XV. akna udvara és külszíni létesítményei. Az irodák, műhelyek, szellőtetőgép, aknatorony, aknaszállító, kompresszortelep, fürdő, öltöző eredeti és viszonylag jó állapotban megmaradtak. Ennek köszönhető, hogy a vállalat elhatározásából és a Tatabányai Múzeum munkatársainak szakszerű munkájának eredményeképpen 1988-ban, bányásznapon megnyílt a látogatók előtt a Szabadtéri Bányászati Múzeum. A múzeum látogatottságának gyors növekedése elsősorban a Tatabányai Múzeum vezetésének és munkatársainak kreatív munkájának köszönhető. A sikeres megnyitás után egy-két év alatt az is kiderült, hogy a további fejlesztések, Tatabánya város vezetőinek növekvő segítsége ellenére sem megvalósíthatók a hagyományos állami és önkormányzati keretek között. E felismerés eredményezte, hogy a Tatabányai Szénbányák Vállalat vezetése – mint alapító – létrehozta a Szabadtéri Bányászati Múzeum Alapítványt.

Az alapítványt a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 1991-ben nyilvántartásba vette, Tatabánya székhellyel.

Az alapítvány célja: A tatabányai XV. aknán létesített Szabadtéri Bányászati Múzeum támogatása, ezen belül:

- a XV. aknán meglévő épületek, parkok karbantartása, felújítása;
- az épületegyüttes továbbfejlesztése ipari skanzenné;
- a kiállított tárgyak, gépek, eszközök stb. megóvása, gondozása;
- a meglévő gyűjtemény gyarapítása;
- a helyi gazdaságtörténeti kutatások végzésével az általános és szakmai kultúra, valamint a szakmai képzés elősegítése;
- a helyi bányászati és iparfejlesztés múltbéli értékeinek megismertetése.

Az alapítvány induló tőkéje 3 millió forint, ebből 2 millió forint készpénz és 1 millió forint névértékű bemutatóra szóló részvénytartás volt. (Ez utóbbi időközben megsemmisült, a részvényt kibocsátó jogutód nélküli megszűnése miatt.) A felhasználható pénz összegét az alapító az induló tőke mindenkori kamatjaira korlátozta. Így az alapítvány kuratóriuma kezdetől fogva arra volt kényszerítve, hogy állandó és biztos támogatók segítségét keresse.

Az aktív múzeumi tevékenység meghozta a támogatókat, 1992-ben Tatabánya Megyei Jogú Város Önkormányzata határozta el, hogy folyamatosan támogatja az alapítványt, majd ennek hatására a város vállalkozói és magánszemélyek adójuk felajánlható részével csatlakoztak. A támogatások harmadik

csoportját az állami intézmények által kiírt pályázatokon elnyert kisebb-nagyobb pénzüsszegek jelentették. Ezek közül a legnagyobb a Széchenyi Terv keretében elnyert négy milliő forint, a Nemzeti Kulturális Alap, a Millenniumi Kormánybiztosi Hivatal, a Magyar Bányászati Hivatal és a Nemzeti Civil Alapprogram által kiírt pályázatokon elnyert több milliő forint.

A tizenöt év alatt az alapítványnak juttatott támogatások:

Tatabánya Megyei Jogú Város Önkorm.	51,8 millió forint
Állami alapok	19,8 millió forint
Helyi vállalkozások	19,1 millió forint
Megyei Önkormányzat	2,0 millió forint
Összesen	92,7 millió forint

A múzeumnak juttatott és pályázatokon – Komárom és Esztergom megye és Tatabánya önkormányzata által kiírt – elnyert pénz az előbbi összeggel azonos mértékű, így megállapítható, hogy összességében mintegy kettőszázmillió forintot használtunk fel a fejlesztésre és üzemeltetésre.

A kuratórium hosszú időn át változatlan összetételben működött, tagja volt többek között a múzeum vezetője, a megyei múzeum képviselője, továbbá a vállalat három munkatársa. A kuratórium első elnöke közel tizenhárom évig vezette az alapítvány munkáját. Az ötfős kuratóriumnak három tagja (a múzeum vezetője, a volt és a jelenlegi kuratóriumi elnök) tizenöt éve folyamatosan vesz részt az alapítvány munkájában. A kölcsönös bizalom és jó együttműködés eredményeképpen elmondható, hogy két törvényességi (főügyészégi) vizsgálatot magunk mögött hagyva, számottevő hiányosságokat nem tártak fel az ellenőrzések, leszámítva néhány formai hibát.

A kuratórium további munkájának javítása és hatékonyságának növelése érdekében a kuratórium egy tagja, az átruházható és eseti megbízással meghatározható feladatok elvégzésére kuratóriumi titkár kinevezéssel végzi folyamatosan tevékenységét. Feladata a múzeum vezetőjével együttműködve a pályázati kiírások figyelemmel kísérése, a pályázatok előkészítése, a támogatói kör bővítése, a támogatói szerződések előkészítése stb.

1998-tól az alapítvány közhasznú, így az 1997. évi CLVI. törvénynek és az azt követő törvényi előírásoknak megfelelően élt is a lehetőségekkel. Minden évben elkészítette a közhasznúsági beszámolóját. 2006-tól az alapítvány működését és gazdálkodását felügyelő bizottság is figyelemmel kíséri és ellenőrzi.

Az alapítvány csak segítője a Szabadtéri Bányászati Múzeum működésének, a siker, az elismerés, a fejlesztés és az egyre nagyobb érdeklődés a múzeum vezetésének és szakmai munkájának köszönhető.

Ennek a szakmai munkának az eredményei:

- befejezettek tekinthető a tatai bányászatban használatos bányászati eszközök, gépek és műszerek gyűjteménye,
- a szép, parkosított aknaudvar és környéke,
- a bányaméternökség teljes, több évtizedes múltú felszereltsége,
- a lámpakamra és tartozékai,
- a faléz-felolvasó – eredeti állapotban,
- a Villám nyomda kis munkaterme,
- kis képtár, bányászattal kapcsolatos témájú festményekkel,
- az ipartörténeti értékű aknaszállító, gépek,
- a műemlék értékű kompresszortelep,
- jól berendezett üzemvezetői iroda,
- a rendezetten és látványosan kiállított ásvány-, kőzet- és kristálygyűjtemény,

- teljes felszereltséggel és működőképes állapotban a kovácsműhely,
- föld alatti bányatérsg, a vágat és fejtés biztosítás Tatabányán alkalmazott típusaival és egyéb eszközökkel,
- két újra felépített, bányatelepi ún. hatajtós ház, a XX. századi munkáslakás történeti fejlődését bemutatva, a bányatársaság által biztosított kisipari szolgáltatások műhelyeivel,
- az elemi iskola, két különböző osztályteremmel,
- a tatabányai vezető bányász szakemberek polgári életét bemutató, ún. tisztii lakás eredeti épülete.

Az újjáépített „hatajtós” házak és az elemi iskola

A bányászati tevékenység 2004-ben befejeződött, megszűntek a hagyományörzésnek, az egyesületi életnek 50 éve helyet adó létesítmények használati lehetőségei. Az utóbbi években a Szabadtéri Bányászati Múzeumban ünnepeljük a Bányásznapot, itt tartjuk az egyesületi hagyományos szakestélyt és baráti találkozózt, így a múzeum egy kicsit több lett, mert az itt rendezett különböző művészeti táboraival együtt tavasztól őszi pezsgő élet folyik.

A Tatabányai Múzeum az elmúlt években számos országos elismerést érdemelt ki, így az „Év múzeuma” kitüntető címet, elnyerte a Tatabánya Kultúrájáért Díjat és a Pulszky Társaság – Magyar Múzeumi Egyesület különdíját is.

Az alapító Tatabányai Bányák Vállalat hosszúra nyúlt felszámolása és az integráció megtörténtevel a törvények helytelen értelmezése miatt néhány alkalommal csak bírósági vizsgálat és állásfoglalás alapján vált egyértelművé az alapító jogokat gyakorló szerv személye. A felszámolás jelenleg is folyamatban van, így az alapító jogait a felszámoló biztos gyakorolja. Vélhetően a felszámolás véges határidőn belül befejeződik, akkor az 1959. évi IV. tv. Pt. 74/C. § (7) bekezdése rendelkezik az alapítói jogokról: „Az alapító az alapító okiratban az e törvényben biztosított jogainak gyakorlására – különösen halála, megszűnése esetére – maga helyett más személyt is kijelölhet. E személyre az alapítóra vonatkozó rendelkezések az

A XV. sz. függőleges akna

alatti bányatérsg, a vágat és fejtés biztosítás Tatabányán alkalmazott típusaival és egyéb eszközökkel, két újra felépített, bányatelepi ún. hatajtós ház, a XX. századi munkáslakás történeti fejlődését bemutatva, a bányatársaság által biztosított kisipari szolgáltatások műhelyeivel, az elemi iskola, két különböző osztályteremmel, a tatabányai vezető bányász szakemberek polgári életét bemutató, ún. tisztii lakás eredeti épülete.

irányadók. Alapító vagy jogainak gyakorlására kijelölt más személy hiányában – a kezelő szerv (szervezet) vagy az ügyészség erre vonatkozó bejelentése alapján az alapítói jogosultságok a bíróságot illetik meg.” Az alapítói jogok átruházását a felszámoló biztossal egyeztetve kívánjuk kezdeményezni, az alapítványhoz csatlakozó jogi személyekre.

A Szabadtéri Bányászati Múzeum 2008-ban ünnepli majd 20. születésnapját, a kuratórium az évforduló megünneplésével szeretné megtisztelni és köszönteni az adományozókat és nem utolsósorban azokat a kollégákat – bányászokat, szimpatizánsokat –, akik kezemunkája biztosította és biztosítja az alapítvány működését és a múzeum fejlődését.

*Stuber György okl. bányamérnök,
kuratóriumi elnök*

Urán után kutat a Wild Horse Ajkán

Megállapodást kötött az ausztrál Eurash a Bakonyi Erőmű Zrt.-vel. A szerződés értelmében a Wild Horse Energy és leányvállalata, a Sparton Resources uránérc után kutatna a szénerőmű ajkai telephelyén felhalmozott közel 20 millió tonna salakban. A felmérés magában foglalja a mintavételt és az adatok elemzését is, ez várhatóan három-hat hónapot vesz igénybe. Az ehhez kapcsolódó munkákat az amerikai Lyntek Inc. Ásványfeldolgozó és -Kutató cég végzi, amely már tíz országban, harminc hasonló projektben vett részt, és piacvezetőnek számít az adott szegmensben.

(Világgazdaság, 2007. augusztus 14.)

Dr. Horn János

Emlékezés az 1983. június 22-i márkushegyi sújtólégrobbanás 37 áldozatára

Közel százan gyűltek össze 2007. június 22-én a márkushegyi aknaüzem udvarán, az 1983-as bányászserencsétlenség áldozatainak emlékére állított szobornál, hogy részt vegyenek a koszorúzási ünnepségen.

A megemlékezés kezdő aktusaként a szobornál díszőrséget álló egyenruhás kollégák meggyújtották a lámpásaikat. Ezután a felcsendülő Himnusz hangjára elhalkult a zsongás és mindenki némán, főlehangtva tisztelgett az áldozatok emléke előtt.

Az emlékmű talapatánál a márkushegyi üzemvezetés koszorúját *dr. Havelda Tamás* bányászati igazgató és *Vicsai János* aknaüzem-vezető főmérnök helyezte el. Ezt követően először *Torma Lajos* szakszervezeti titkár a BDSz, majd *Szedlák János* az üzemi tanács nevében koszorúzott. A megemlékezés virágainak elhelyezése után a Bányászhimnusz felhangzásával és a díszőrség bányáslámpáinak eloltásával ért véget az ünnepség.

Bariczáné Szabó Szilvia

Mindennapjaink energiája

Vetélkedősorozat a Miskolci Egyetemen

Pozsony, Graz, Bécs – egyebek mellett e városokat is érinti az a 15 fiatal, akik a Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Karának vetélkedősorozatát megnyerve július 16-án kelnek útra. Szélfarm-, vízierőmű-, hulladékégető-, szénbánya-, kőolajfinomító-, biogázüzem-látogatás és sok egyéb érdekesség szerepel hétnapos programjukban. Az elmúlt hónapokban zajlott szellemi megmérettetés témája ugyanis az energia volt. A folytatás szeptemberben indul...

A múlt év végén hirdetett vetélkedősorozatot a Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Karának Digitális Közösségi Központja (DCC) középiskolás csapatok részére.

Az alap gondolat egy olyan program szervezése volt, amelynek révén a középiskolások közelebb kerülhetnek a műszaki földtudományokhoz. A fiatalokat játékos feladatokkal lehet legkönnyebben megszólítani, így a szervezők is ezt a formát választották. Ha pedig játékról van szó, akkor a témája legyen olyan, ami hasonlít a kar profiljához és egyúttal mindenki számára érthető. Ilyen téma például az energia.

A „Mindennapjaink energiája” című vetélkedősorozat népszerűségét mutatja, hogy három megye tizenkét középiskolájából húsz csapat vett részt a megmérettetésen. A négytagú csapatok három középiskolás diákból és egy egyetemi hallgatóból álltak össze.

Három forduló

A vetélkedő első fordulójára a középiskolákban került sor, ahol egyetemi oktatók tartottak előadást az energiáról s arról, hogy a mérnökök mit tesznek az energiatermelésért, illetve az ezzel kapcsolatos környezetgazdálkodásért. Az előadást a jelentkező csapatokon kívül minden, az adott iskolában tanuló érdeklődő diák meghallgathatta, és a végén egy energiával kapcsolatos tesztfeladatot tölthetett ki – e feladatok a középiskolás tanulmányi anyag energiával kapcsolatos részein alapultak.

A második fordulóba a legeredményesebb hat csapat jutott. Mindegyikük egy-egy üzemplátogatáson vett részt, majd a kirándulásról virtuális fényképes túrát állított össze, a cégektől kapott adatokból és az adott energetikai feladattal kapcsolatos nyilvánosan fellelhető adatokból, honlap formájában. A honlapok megtekinthetőek a www.dcc.uni-miskolc.hu címen.

A három, döntőbe jutott csapat érdekes fizikai és szellemi erőt igénylő feladatok megoldásával alakította ki a végső sorrendet, melyet a Miskolci Egyetem oktatóiból és külső szervezetek képviselőiből álló zsűri állapított meg. Előkerültek a fosszilis és a megújuló energiával, energiahordozókkal kapcsolatos kvízkérdések, játékos gyakorlati feladatok és kifejtendő kérdések is a témában.

Eredmények

A verseny végső eredménye: I. helyen végeztek a Geodák, az encsi Váci Mihály Gimnázium, Szakközépiskola és Kollégium diákjai, II. helyen a Fényi Gyula Miskolci Jezsuita Gimnázium és Kollégium Fényi csapata, míg a III. helyen az Avasi Gimnázium avasi csapata. Több különdíj volt, ezek egyikét a Fényi csapata kapta honlapjuk elismerésül.

Minden, a versenyen elindult csapat nyert, részben az energiával, részben az informatikával kapcsolatos nyereményeket. A döntőbe került három győztes csapat jutalma az a július 16-án, hétfőn induló kalandtúra, ami keresztülvezet Kö-

zép-Európán, és érint számos létesítményt, köztük vízerőművet, szélfarmot, biomassza alapú energiaipari létesítményt, szénbányát és kőolaj-feldolgozót, alternatív és hagyományos energiatermelőket.

Hidroglóbusz: szeptembertől folytatás

A lezárult megmérettetés népszerűségére tekintettel újabb vetélkedősorozatot indít a Műszaki Földtudományi Kar Hidroglóbusz címmel. Az idén szeptemberben induló verseny középpontjában legértékesebb természeti kincsünk, a víz áll. A szellemi torna háromfordulós lesz, a döntőt a Miskolci Egyetemen tartják 2008 márciusában. A szervezők négyfős csapatok jelentkezését várják középiskolákból. A negyedik csapattag a kar elsőéves hallgatója is lehet. A feladatok között tesztek, terepi látogatások, beszámolók, kvízkérdések és ügyességi feladatok lesznek. A nyertesek értékes hazai és külföldi tanulmányutakon vehetnek részt, illetve tárgyjutalomban részesülnek.

További információk a www.dcc.uni-miskolc.hu honlapon megtekinthetők. Előzetes regisztráció már most a dccitkar@uni-miskolc.hu e-mail címen lehetséges.

FJ

A Magyarországi Bányásztelepülések Országos Szövetségének Konferenciája Rózsaszentmártonban

2007. július 3-án Rózsaszentmártonban, a festői környezetben lévő turistaházban a magyarországi felhagyott bányák településeinek polgármesterei konferenciát tartottak.

A megjelent több mint 40 fő résztvevőt *Lévai Ferenc* okl. bányamérnök, Tátabánya alpolgármestere, a szövetség elnöke és *Nagy Tibor* ügyvezető igazgató titkár üdvözölte. Az üdvözlések után a házigazda *Sipos Jánosné* okl. közigazdász, Rózsaszentmárton polgármestere ismertette a község múltját, jelenét és a jövő lehetőségeit. Az 1200-1300-as években kialakult település 1894-ig Fancsal névre hallgatott, majd 1894-től először Rózsa-szentmárton, majd később Rózsaszentmárton néven vált ismertté.

A polgármester asszony részletesen szólt a község lakóinak összetételéről, a földművelésben, szőlőtermelésben való részvételéről és röviden ismertette a lignitbányászat 1890-1908 közötti kialakulását, amely a település fejlődését a további években meghatározta.

Nagy Tibor, Lévai Ferenc és Sipos Jánosné

Rózsaszentmárton a lignitbányászat bölcsője, melyre a helyi lakosság igen büszke. 2008-ban szeretnék méltóképpen megünnepelni a 100 éve megkezdett lignitbányászatot.

A konferencia további részében a következő tartalmú előadások hangzottak el:

- A bányászati múlt összefoglalása, a bányászkodás áldásos tevékenysége, a bányászkodás után megmaradt problémák.
Előadó: *Dr. Szabó Imre* okl. bányamérnök, ny. vállalati főmérnök
- A lignitbányászat hagyományai, a Lignitbányászati Emlékház kialakítása, a salgótarjáni Bányászati Múzeum bemutatása.
Előadó: *Dr. Szivircsek Ferenc* okl. történész, főmuzeológus
- A bányászat után visszamaradt süllyedések, épületkárok. Az előadó fényképekkel szemléltette mondanivalóját.
Előadó: *Kolláth Zoltán* okl. bányamérnök, bányászati szakértő
- Törvényi és jogszabályi környezet.
Előadó: *Dr. Izsó István* okl. bányamérnök, bányakapitány
- Salgótarján rendezési terve napjainkban.
Előadó: *Kenyeres István* okl. építészmérnök, ny. főépítész

Az elhangzott előadások, hozzászólások után összefoglalójukban *Lévai Ferenc* elnök és *Nagy Tibor* titkár megköszönték az előadók tájékoztatóit, külön köszönetet mondtak *Sipos Jánosné* polgármesternek, a házigazdának a jól szervezett konferencia biztosításáért. Sikeresnek és a továbbiakhoz jó útmutatónak értékelték a konferenciát.

Elmondták, hogy a Borsodi, Mecseki, Észak-dunántúli Bányavagyon-hasznosító Rt. végelszámolása után azok kötelezettségeit valamennyi szénmedencében a budapesti székhelyű Bányavagyon-hasznosító Kht. vette át, amelynek Miskolcon, Veszprémben, Pécsen fióktelepe működik, Salgótarjánban megbízottja tevékenykedik. A továbbiakban felmerülő bányakárokat a bejelentés alapján a Bányavagyon-hasznosító Kht. intézi. A Magyar Bányásztelepülések Szövetsége minden bezárt bányatelepülés képviselőinek a lehető legtöbb segítséget megadja ügyeik intézése során.

Sipos Jánosné polgármester asszony mindenkit meghívott a rózsaszentmártoni specialitással elkészített finom ebédre, ahol a baráti beszélgetés tovább folytatódott.

Ebéd után a résztvevők megtekintették az 1780-ban épült római katolikus templomot, majd az 1996-ban létrehozott lignitbányászati emlékházat.

Dr. Szabó Imre

Őslénytani kutatások a Dunántúlon

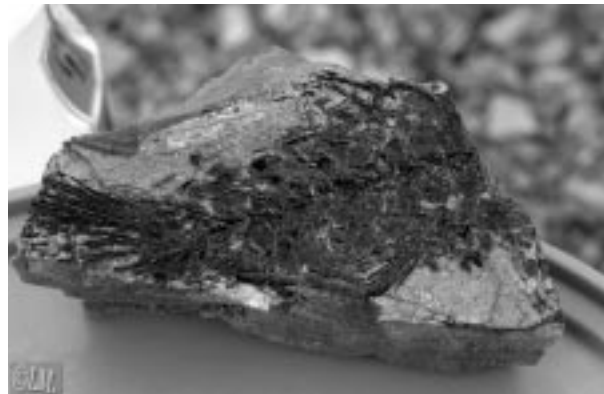
Őslénytani kutatótábor

A „Föld Bolygó Nemzetközi Éve 2007-2008-2009” nevű rendezvénysorozathoz kapcsolódóan az ELTE Őslénytani Tanszéke 2007 nyarán (július 16-29.) feltárási munkával járó ősmaradványgyűjtést folytatott le a pulai alginit bánya területén.

A pulai alginit egy tufagyűrűvel határolt egykori krátertóban ülepedett le a késő-pliocén folyamán, hozzávetőleg 3-2,6 millió évvel ezelőtt. Erre az időszakra a kutatók rendkívül nagy figyelmet fordítanak a földi klímarendszer megértése érdekében. Ekkor kezdődött meg az a fokozatos, globális lehűlés, mely a szárazföldi jégsapkák növekedéséhez, majd az északi félgömbön eljegesedéshez vezetett. A pulai lelőhely részletes vizsgálatával tovább mélyíthetjük ismereteinket a késő-pliocén klímaváltozást illetően. A szerves anyagban gazdag vízben a nyugodt üledékképződés és az évszakos változások következtében lemezes üledék képződött. Az évenkénti lemezesség olyan kivételesen részletes időfelbontást tesz lehetővé, mely más lelőhelyeken aligha tapasztalható.

Pulán 1973-ban kezdődött meg az alginit kitermelése. A bányaművelés során a Nagyvázasnyói Mezőgazdasági Kft. hatékony közreműködésével már a korábbi években is számos jelentős maradvány került elő. Az alginit meszes, kemény fedője gazdag levélflórát tartalmaz. Az első jelentős gerinces lele-

tet 1988-ban találták (ősrorszarvú, *Dicerorhinus megarhinus*). Több rétegben igen nagy tömegben fordulnak elő halmaradványok (pl. csapó sügér, *Perca fluviatilis*). Mindezeket kívül szarvasmaradvány, disznóféle fogtöredéke, őstulok koponyája, rovarlenyomatok és madártoll is előkerült.

Halmaradvány

A 2007-es kutatótábor során számos növény- és halmaradvány került begyűjtésre. A halmaradványok konzerválása technikai szempontból gondot jelenthet, az alginit szerkezete ugyanis az eltávozó víz hatására megváltozik, a közet a lemezei mentén fellevelesedik, bepeneszedik, ezzel teljesen tönkretéve a leleteket. Ennek elkerülése végett az ásás során a maradványok egyik felét kétkomponensű, víztiszta műgyantával vontuk be. A továbbiakban tervezzük a leletek túlsó oldalán maradt alginit eltávolítását, gyantával történő helyettesítését, majd a műgyantás felületek simára csiszolását. Mindezen kívül a bányaművelés során áthalmozott törmelékből előkerült egy rinocérosz állkapocs is. A laboratóriumi munkálatok során, úgynevezett iszapolvasó technikával próbálunk majd kisgerinces maradványokat kinyerni az üledékből. A vizsgálatokhoz szükséges mintákat a kutatótábor során gyűjtöttük be. Az alginit hidrogén-peroxidos áztatás segítségével tudjuk fellazítani, majd fél milliméteres lyukátmérőjű szitán fogjuk átmosni. A szitán maradó anyagot mikroszkóp segítségével válogatjuk majd át a maradványok elkülönítése céljából.

Az ásás létrejöttében és lebonyolításában nyújtott segítségükért köszönettel tartozunk a Nagyvázasnyói Mezőgazdasági Kft.-nek, valamint számos kutatónak és munkatársnak. Hálaadásunk továbbá mindazon személyeknek, akik munkánkat bármilyen formában segítették.

A kutatótábor nem jöhetett volna létre az Oktatási és Kulturális Minisztérium, a Hantken Miksa Alapítvány, valamint a Pro Renovanda Cultura Hungariae Alapítvány támogatása nélkül.

Virág Attila

A Magyar Dinoszaurusz-kutató Expedíció eredményei 2007-ben

Az előző évekhez hasonlóan, az idei évben is (2007. július 29. – augusztus 12.) megszerveztük a kéthetes gerinces őslénytani ásást a Bakonyban, az iharkúti bauxitbányák területén. Az ásások során a korábbi feltárást folytatandó, a külfejtés déli oldalában dolgoztunk, és egy kb. 100 m²-es területet tártunk fel. A munkálatokban 20 fő vett részt (kutatók és egyetemi hallgatók egyaránt).

Az ásás megfelelő feltételeinek biztosításában idén is nagy szerepe volt a MAL Zrt. Bauxitbányászat Divíziójának és a Geovolán Zrt.-nek, melyek a földmunka elvégzésével lehe-

tővé tették, hogy könnyedén hozzáférjünk a feltárandó területhez. A Pápai Önkormányzat és a Pápai Tűzoltóság révén pedig meg tudtuk oldani az iszapoló hely vízellátását.

A idei, nyári ásatások révén átvizsgált több tonnányi, csonttartalmú kőzetből több száz csonttöredék, fog és ritkábban kiváló megtartású csontlelet került elő. A legérdekesebb leletek közé tartozik egy részleges krokodilkoponya, mely a háromféle krokodil közül nem a már elhíresült kistermetű, speciális fogakkal rendelkező, növényevő krokodiltól származik, hanem feltehetően a mai Alligatoidea-félék rokonságába tartozik. Rábukkantunk továbbá újabb madárleletekre, melyek a mai Magyarország területéről ismert legidősebb ma-

dármaradványok, de újabb leletekkel sikerült gazdagítani a törékeny csontozatú, repülő hüllő, a Bakonydraco leletanyagát is. Az idei leletek preparálása nem régen kezdődött meg, és több hónapot vesz majd igénybe. A kipreparált leletek feltehetően újabb és újabb információkkal fogják gazdagítani erről a 85 millió évvel ezelőtt létezett világról kialakított képünket, és remélhetőleg további adatokkal fognak szolgálni az egykori, ősszállatföldrajzi viszonyokra vonatkozóan.

A kutatást támogatták: The Jurassic Foundation, a Hantken Miksa Alapítvány, a Magyar Természettudományi Múzeum.

Dr. Ósi Attila

Egyesületi ügyek

A XLVI. Bányamérő továbbképző és tapasztalatcsere

Az OMBKE Bányamérő Szakcsoportja 2007. május 23-25-én tartotta meg a XLVI. Bányamérő továbbképző és tapasztalatcsere rendezvényét, Gyulán. A társszervező a Teszt Kft. volt. A rendezvényen való részvételt a Magyar Mérnöki Kamara a 103/2006. (IV. 28.) Korm. rendelet szerinti továbbképzés szabadon választható részének teljesítéséhez 3 kreditpont értékkel veszi figyelembe.

Május 23-án, szerdán a vendégek fogadása a Park Hotel-ben volt, melynek teraszán közös vacsorával zártuk a napot.

Május 24-én, csütörtökön a Bányászhimnusz hangjai után kezdődött a konferencia szakmai programja. A megjelenteket *dr. Barátosi Kálmán*, a Bányamérő Szakcsoport elnöke köszöntötte, és megnyitotta a rendezvényt. Meghirdette a „Legjobb előadás” címért folyó versenyt. *Dr. Miklós Pál*, a Teszt Kft. ügyvezető igazgatója, mint házigazda köszöntötte a résztvevőket, elmondta azt is, hogy a szervezés során többen kérdezték, hogy van-e még magyar bányászat egyáltalán. A kérdezőknek elmagyarázta, hogy majdnem minden alapanyag a bányászatból származik.

Elsőként *Mészáros László* műszaki igazgató tartott előadást „A Gyulai Várfürdő története és legújabb kori fejlesztései” címmel. Ismertette a fürdő történetét a 72 fokos gyógyvíz megtalálásától (1958) kezdve, az 1959-ben történt megnyitáson, az 1999-ben készített stratégiai terven és a 2002-ben a Széchenyi tervben kapott támogatáson keresztül napjainkig. Ezután *dr. Miklós Pál* ügyvezető tartott ismertetőt a Teszt Kft.-ről. Építőmérnöki, közgazdasági és jogi diplomájával a TSZ építőipari részleg vezetője volt, mikor egy bányatechnikus került a keze alá, és ezzel elindult a bányászat felé. A 80-as években alapította a kft.-t bányászati tervezésre és építőipari kivitelezésre. Lassan fejlődtek, lett geológusuk, környezetvédelmi szakemberük, bányászati szaktervezőjük. Feladat-orientált csapatot hozott össze, ma már van saját bányájuk is.

A szakmai előadások sorát „Kockázat és bányamérés” címmel tartott előadásával *dr. Füst Antal* okl. bányamérnök, az MTA doktora, c. egyetemi tanár nyitotta meg, majd *dr. Havasi István* tszv. egyetemi docens folytatta „A Hasznosi Völgyzáró-gát magassági értelmű mozgásvizsgálata” című előadásával, melynek társszerzője a Geofor Föld- és Bányamérési Kft. főmérnöke, *Csörgits Péter* volt. „Az intelligens pontobjektumokra épülő Elrendezés Szerkesztő Rendszer” c. előadás következett, melyet *Bálint Béla*, az Olajterv Zrt. Telepítési Szakág vezető tervezője tartott.

A plenáris ülésen *dr. Barátosi Kálmán* számolt be az előző konferencia óta történt eseményekről. Ismertette a Szakcso-

port rendszeres üléseit, kiemelve a IX. Bányamérő Fórumot; beszélt a Nemzetközi Bányamérő Szövetség (ISM) eseményeiről; a KOMPASZ ismételt kiadásáról. Javasolta, hogy ez évben a tiszteletbeli hites bányamérő címet *Pikli Károlynak* adományozzák, és hogy este köszöntsék a nyugdíjba vonuló *Tóthné M. Zsuzsát* és *Szily Zsoltot*.

Ebéd után *dr. Havassy Péter* igazgató „A Gyulai Vár története és a Vármúzeum bemutatása” című előadását hallgathatták meg a résztvevők.

Ezután a műszerkiállítók következtek:

A TOPCON GPS műszerekről *Bartha Csaba* tartott ismertetőt, megemlítve a GLONAS, a GALILEO és az EGNOS műhold rendszereket is.

A Geotrade Kft. képviselője, *Stenzel Sándor* a TRIMBLE S6 és VX mérőállomást mutatta be. A Sokkia Kft. vezetője, *Varga Zoltán* az SRX, GSR2700 és SXGNSS műszerekről beszélt.

„Geodéziai mérések az egyenlítőnél” címmel *Somlyai Mihály* ügyvezető (Földmérő Kft.) tartott előadást és élménybeszámolót, majd *Ormándy Szilárd* (Teszt Kft.) kambodzsai élménybeszámolója következett. *Simon Gyula* „Szénhidrogén szállítóvezetékek létesítésének szakmai feladatai” című előadása zárta a napot.

A baráti vacsora és a Szakestély igen kellemes emléket hagyott mindenkiben. Ekkor került sor a tiszteletbeli hites bányamérő cím és az obsitlevek adományozására.

Május 25-én, pénteken *dr. Szabó György* ügyvezető és *Horváth Anita* geológus (TXM Kft.) „A szaturált mélymedence-gázok bányászata” című előadása hangzott el, amit sok kérdés követett. Utána „Bányamérés – Mine surveying” címmel *dr. Barátosi Kálmán* tartott előadást. Hozzászólásában *Pataki László*, a MOL Nyrt. Bányamérés és Birtokjog vezetője a bányamérés széles feladatköréről beszélt.

A zárásóban *dr. Barátosi Kálmán* röviden összefoglalta a konferencia eseményeit. Kihirdette, hogy a „Legjobb előadás” címet *Simon Gyula* nyerte el. Meghívta a jelenlévőket a 2008-ban rendezendő, a XLVII. Bányamérő továbbképző és tapasztalatcsere rendezvényre, mely május vége, június eleje tájékán Esztergomban lesz, az Eurokt-Akadémián, a Szakcsoport és a Magyar Bányamérő Alapítvány rendezésében.

Az idejében beküldött (*-gal jelölt) előadások a konferencia kiadványában szerepelnek. A műszerkiállítás a rendezvény ideje alatt folyamatosan megtekinthető volt.

Ezúton is köszönetemet fejezem ki a Teszt Kft. ragyogó szervező munkájáért!

Dr. Barátosi Kálmán

Gyászjelentés

Dr. Pátkai László orvos 55 éves korában, 2007. június 18-án, Pécsen elhunyt.

Szemmelveisz Alajos okl. bányamérnök 76 éves korában, 2007. július 16-án, Sopronban elhunyt.

Sonkoly István okl. bányamérnök 78 éves korában, 2007. augusztus 17-én, Budapesten elhunyt.

Ing. Marian Lichner, Selmecbánya volt polgármestere, az OMBKE tiszteleti tagja 57 éves korában, 2007. szeptember 9-én elhunyt.

Dr. Bodnár Pál jogász életének 86-ik évében, 2007. szeptember 18-án, Miskolcon elhunyt.

(Tagtársaink életútjáról későbbi lapszámunkban fogunk megemlékezni.)

Majtényi Tibor (1931–2007)

Mély megdöbbenéssel, megrendülten fogadtuk a nagyon szomorú hírt, hogy egykori évfolyamtársunk, *Majtényi Tibor* okl. bányamérnök és okl. számítógép programozó 2007. június 5-én itthagyt bennünket.

1931. május 13-án született munkáscsalád második gyermekeként Érpatak községben. Hatan voltak testvérek. Elemi iskoláit szülőhelyén és Horgonyon végezte nehéz anyagi körülmények között.

A II. világháború tanulmányait kissé szétzilálta. Tanult a Debreceni Református Főgimnáziumban, Nyíregyházán a Kossuth Gimnáziumban és végül Kisvárdán érettségizett. 1952 őszén egy sikeres egyetemi felvételi vizsgával érkezett közénk a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára.

Az egyetem első két évét Miskolcon, a harmad-, negyed- és ötödévet pedig Sopronban végezte.

Az 1956-os forradalom eseményei ötödévben Sopronban érték. Ekkor több diák-társával együtt nyugatra távozott. Angliába került, ahol a Sheffield-i egyetemen folytatta tanulmányait. Az akkori olajválság miatt tanulmányi ösztöndíját megvonták, és végül a hazatelepülés mellett döntött.

Diplomáját 1963-ban szerezte meg a Miskolci Egyetemen. Szakmai munkáját a Budapesti Bányagépgyárban, majd a Bányászati Tervező Intézetben kezdte el. Ezután a kutató intézet ércelőkészítési osztályára került, ahol tudományos munkatársként dolgozott.

Itt született meg egyik szabadalma, amelyért 1982-ben „Kiváló Feltaláló” arany fokozatú kitüntetésben részesítették. E szabadalom 20 évet élt meg, melyért ez idő alatt szabadalmi díjat kapott.

Amikor hazánkat is elérte a világ energiagazdálkodásának szerkezeti átalakítása, neki is többször kellett állást változtatni. Dolgozott az Út- és Vasútéptő Vállalatnál, mint önálló mérnök, újra a Bányagépgyártó Vállalatnál gépkísérleti csoportvezetőként, az Alumíniumipari Tervező Intézetnél, mint létesítményi koordinátor, valamint a KAEV-TEK-nél bel- és külkereskedelmi vonalon főelőadóként.

Jól beszélt angolul és tudott oroszul is. Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület különféle rendezvényeken tolmácként igen sokszor foglalkoztatta.

Mi évfolyamtársak sokat köszönhetünk neki, mivel odaadással vett részt az évfolyamunk közös életét bemutató „A mi öt+50 évünk” c. elbeszélő jellegű könyvünk szerkesztésében, írásában és a lektori munkák elvégzésében.

2007. június 21-én búcsúztunk tőle a budapesti római katolikus Magyar Szentek templomának urnatemetőjében.

A hamvak beszentelése után *Horváth Károly* okl. bányamérnök évfolyamtársa idézte fel az elhunyt életútjának főbb állomásait, szakmai, emberi értékeit. Egyben elbúcsúzott tőle az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület budapesti szervezete nevében is, melynek haláláig a tagja volt.

Utolsó Jó szerencsét!

Horváth Károly

Polyakovszky András (1934–2007)

Polyakovszky András bányamérnök 2007. június 6-án Edelényben elhunyt. Sajókazán temették el, ahol barátai, volt munkatársai és tisztelői körében *Lukács András* méltatta életútját, tevékenységét.

Polyakovszky András

1934. szeptember 7-én született Sajókazán. Szülei egyszerű emberek voltak, édesapja cipésmester, édesanyja kazai bányász lánya. Általános iskoláit szülőfalujában kezdte, a világháború azonban beleszólt a család életébe. Édesapja 1944 szeptemberében a nagyváradi-tordai harcokban hősi halált halt, így testvérével árván maradtak. Miskolcon folytatta az általános iskolai tanulmányait, majd itt végezte el a gimnáziumot is. A szorgalmas, tehetséges fiatalembert az akarat és a tisztesség minden nehézségen átsegítette.

1954 őszétől a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának hallgatója volt, majd 1959-ben Sopronban bányamérnöki diplomát szerzett. Első munkahelye a *Sajóvölgyi Bányáüzem*, ahol korábban a nyári szünetekben föld alatti munkásként dolgozott. Felkészültségét, szakértelmét hamar elismerték, egy év múlva üzemmérnök, majd az üzem biztonsági mérnöke lett. 1963. július 1-jétől az *Edelényi Bányáüzem II. aknájának főmérnöke*, ahol komoly munkával, eredményes felelős vezetői tevékenységgel írta be nevét az üzem történetébe. 1980-tól az üzemi összevona-

sok után a *Mákvölgyi Bányáüzem* fejlesztési főmérnöke lett.

Igazi közösségi ember volt, akit a bányászati munka minden részlete érdekelt. Újítások sora fűződik a nevéhez, és részt vett több szakmai és társadalmi szervezet munkájában is. Fegyelmezett, időt és fáradságot nem kímélő tevékenységét kitüntetések sorával ismerték el.

1989. szeptember 7-én 35 év eredményes munka után a nyugdíjas évek következtek. A sok munka, a nehéz föld alatti viszonyok aláásták egészségét, szíve már 27 évvel ezelőtt jelezte, hogy nincs minden rendben. Utolsó éveiben ismét a szívproblémák jelentkeztek. Több műtéttel próbált a tudomány segíteni, de a remélt felépülés már nem következett be.

2007. június 6-án délután 1 órakor Polyakovszky András vállára tette a bányászforkost, kezébe vette a mécses és elindult a távoli tárnak mélyébe. A leszálláshoz nem kellett társ, sem kísérő, ennél a „siktánál” már nem volt felolvasás.

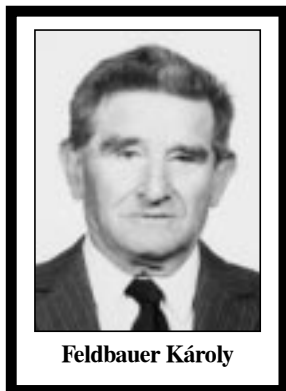
Elment egy ember, aki Hemingway szavaival búcsúzott: „Nem szívesen távozom a világból... de remélem, nem dolgavégezetlen megyek. Megtettem mindent, ami erőmből tellett.”

Bandi! Emléked megőrizzük, nyugodj békében. Utolsó Jó szerencsét!

Lóránt Miklós

Feldbauer Károly (1928–2007)

Feldbauer Károly bányamérő technikus szíve 2007. augusztus 31-én este a miskolci Semmelweis Kórházban megszünt dobogni.

Feldbauer Károly

1946-ban, mikor munkába állt, még nem államosították, csak „állami kezelésbe vették” a *Borsodi Szénbányák Rt.* sajszentpéteri bányáüzemét. Középiskolai – négy polgári – végzettséggel rövidebb fizikai beosztást követően írnok, majd bérelszámoló csoportvezető lett az 1948-ban létrehozott állami szénbányászat sajszentpéteri székhelyű területi központjában. Az 1951. évi *I. Bányásznapra* irányításával dolgozták fel a Kondói Bányáüzem több mint 1200 dolgozójának a hűségpénz kifizetéséhez szükséges adatait. Ez akkor a sok magánbányánál korábban eltöltött munkaidő értékelését, a katonai szolgálat és hadifogság idejének bonyolult nyomozásnak is beillő felderítését kívánta meg. Pontos munkája és szerénysége miatt mindenki szerette.

Közben az NB II-ben – később az NB I/B-ben is – bajnokságot nyert sajszentpéteri labdarúgó csapatnak is egyik meghatározó játékosa volt: a „beton-bekk”, ahogyan a sajszentpéteri mérkőzéseket a rádióban sokszor közvetítő fiatal Szepesi György nevezte. A futballisták akkor még valóban „amatőrök” voltak: a sportolók munkaidő kedvezményét csak később vezették be.

Ez a „betonszilárdság” és pontosság jellemezte a munkáját is; ezért rövidesen bér- és munkaügyi előadó lett – először kisebb területen, majd a *Borsodi Szénbányászati Tröszt* megalakulásakor a tröszt központjában, Miskolcon. Munka mellett tanulva elvégezte a bányaiipari technikumot, később 1978-ban – már közel ötvenéves korában – felső fokú munkaügyi képesítést szerzett. Időközben feladatai növekedtek: 1962-től folyamatosan épültek a munkásfürdők, bevezették a munkaruha-járandóságot, a 164 községből bejáró dolgozók munkás-szállítását. Megszervezték a „megyei bányász munkaképesség-csökkenést elbíráló bizottságot”, amelynek vállalati képviselője lett.

1988-ban, 42 évi bányászati szolgálat után az – akkor még majdnem 25 ezer dolgozót foglalkoztató – „kiemelt állami vállalat”, a Borsodi Szénbányák munkaügyi (ma azt mondanánk: „humánpolitikai”) csoportjának vezetőjeként vonult nyugdíjba. 42 évig szolgálta nemcsak a borsodi szénbányászatot, de annak ez idő alatt munkát vállalt minden dolgozóját is. Munkáját vállalati kitüntetések sorozatán túl miniszteri *Kiváló Munkáért* kitüntetéssel, a *Bányászati Szolgálati Érdemérem* mind a négy fokozatával is elismerték.

Az OMBKE Borsodi Csoport nyugdíjas baráti társasága aktív tagja, összejöveteleinek előkészítő munkása volt mindaddig, amíg látása erősen meg nem romlott; de még ilyen állapotban is részt vett az utazással nem járó összejöveteleken, hogy régi barátaival, bányásztársaival együtt lehessen.

Temetése 2007. szeptember 5-én a sajszentpéteri temetőben volt. Ravatalánál volt tagtársai álltak díszőrséget, a bányász-zenekar búcsúztatta. A borsodi szénbányászok, a barátok és az OMBKE nevében dr. Szalai László mondta el az *utolsó Jó szerencsét!*

SzL

Frei József (1939–2007)

Frei József okl. bányagépészmérnök 1939. április 23-án született Gannán, az általános és a középiskoláit Ajkán végezte és 1957-ben érettségizett jelesen. Tanulmányait Miskolcon, a Nehézipari Műszaki Egyetemen folytatta, és ott is védte meg bányagépész diplomáját 1962-ben.

Frei József

Az egyetem után az első (és az utolsó) munkahelye a Közép-dunántúli Szénbányászati Tröszt (Veszprém) *Dudari Bányauzemnél* volt, ahol először mint beosztott mérnök dolgozott. Bőségesen akadt tennivalója, mert akkor volt az ún. *Dudari Nagy Vízbetörés*, amely a bánya kétharmadát öntötte el. Rövidesen a gépüzem vezetője lett, majd kinevezték a bányauzem gépészeti vezetőjévé. Nagyon sokat dolgozott, és végtenül lelkiismeretes, becsületos és tisztességes mérnök volt. Az egyik kiváló tulajdonsága volt, hogy még több évtizedes gyakorlat után sem döntött sohase rutinból, a megszerzett tapasztalatok alapján. Nem volt rest, mindig vette a fáradságot és alapos munkával kidolgozott minden kényes kérdést. Ezért a közvetlen kollégáitól meg is kapta azt a becenevet, hogy „Frei Tanár Úr”. Ez a név nagyon ráillett és tökéletesen találó volt. Állandóan továbbképezte magát, és 1968-ban Miskolcon, a Nehézipari Műszaki Egyetemen bánya-villamossági szakmérnöki oklevelet szerzett.

Dudarról 1986-ban bekerült Veszprémbe, a *Szénbánya Vállalat* központjába a Műszaki Fejlesztési Főosztályra, és ott szerteágazó műszaki feladatokkal foglalkozott – többek között ellátta a vállalati sugárvédelmi felelősi teendőket is.

Amikor a vállalat felszámolása elkezdődött, 1991-ben visszament Dudarra, ahogy ő mondta a „gyökereihez”, és onnan is ment nyugdíjba 1993-ban. Elismert szaktudása miatt nyugdíjas éveiben is számtalanszor kérték fel szakértői munkák elvégzésére, amelyeket a megbízói legnagyobb elismerésére teljesített.

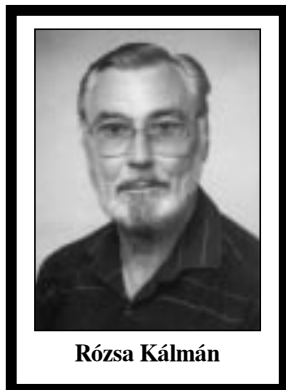
Életét családja – felesége, három gyermeke, négy unokája – tette teljessé, amit 68 éves korában gyógyíthatatlan betegsége tört meg.

Zircen, 2007. október 4-én vettek Tőle búcsút és kísérték utolsó útjára a családtagok, a volt dudari és veszprémi munkatársai, akik a bányászhimnusz mellett kívántak utolsó Jó szerencsét a szeretett *Frei Tanár Úrnak*.

Bogdán Kálmán

Rózsa Kálmán (1930–2007)

2007. augusztus 19-én, Tapolcán váratlanul elhunyt *Rózsa Kálmán* volt repülő főhadnagy, okl. közgazdász. Rózsa Kálmán 1930. július 1-jén született Veszprémben. Tanulmányait Budapesten végezte, az I. István Gimnáziumban érettségizett, majd nyomdász-litográfus szakmát tanult. Sorkatonai szolgálata alatt jelentkezett a szolnoki Repülőtisztí Főiskolára, ahol főhadnagyként végzett.

A székesfehérvári hadosztály tapolcai ezredéhez került. Az ezredet 1956-ban megszüntették, őt visszahívták Szolnokra. Ott alakította meg társaival az I. Szabad Repülők Ezredét. A forradalom bukása után hadbírósi eljárással leszerelték. Feleségével és lányával visszajöttek Tapolcára, ahol a *Városi Tanács* kereskedelmi osztályán lett ellenőr. Munka mellett elvégezte a budapesti Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemet (1968).

1965-ben az akkor jelentős fejlődésnek induló *Bakonyi Bauxitbánya Vállalatnál* helyezkedett el. Dolgozott a könyvelésen, a terv- és statisztikai osztályon, volt titkárságvezető, 1981-től az Általános Igazgatási és Szociálpolitikai Osztályon töltött be osztályvezető helyettesi munkakört. 1990. július 1-jével ment nyugdíjba.

Szerény, kedves, segítőkész személyisége miatt munkatársai szeretetét, megbecsülését élvezte. 1980-ban megkapta a Bányász Szolgálati Érdemérem bronz fokozatát, 1982-ben Kiváló Dolgozó kitüntetésben részesült.

Az OMBKE Tapolcai Csoportjának 1972-től volt tagja, a rendezvények rendszeres látogatója még nyugdíjaskorában is.

Rózsa Kálmán hamvait 2007. augusztus 31-én helyezték örök nyugalomra felesége mellé, a tapolcai régi temetőben. A csendes, bensőséges szertartáson a család mellett sok régi barát, volt munkatársak, a Bakonyi Bauxitbánya és az egyesület képviselői is részt vettek.

PT

Klimó György (1937–2007)

Mély megrendüléssel értesültünk a hírről, hogy barátunk, kollégánk, munkatársunk, Klimó György okleveles bányaművelő mérnök, nyugdíjas üzemigazgató 70 éves korában váratlanul elhunyt.

Klimó György Békéscsabán született 1937-ben. Alap- és középiskolái elvégzése után a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára nyert felvételt. Diplomáját 1960-ban, bányaművelő szakon szerezte.

Pályakezdként a *Közép-dunántúli Szénbányászati Tröszt Pustavámi Szénbányájához* került. A bányászati szakma gyakorlását üzemmmérnökként kezdte, majd az évek előrehaladtával bányamester, főbányamester, üzemi főmérnök-helyettes, főmérnök, bányauzem-vezető, majd üzemigazgató lett. Hivatását majdnem három évtizedig gyakorolta: szakértelemmel, bányász tartással, becsülettel. 1989. december 1-jétől volt nyugdíjas.

Kiváló művelője volt szakmájának, amit különböző kitüntetések igazolnak: *Kiváló Bányász*, *Kiváló Felaláló*, a *Bányász Szolgálati Érdemérem* bronz és ezüst fokozatát és nem utolsósorban a *Munka Érdemrend* bronz fokozatát is kiérdemelte.

Az OMBKE-nek 1957. január 1-jétől volt tagja, hűsége elismeréseként idén kapta meg a Sóltz Vilmos-emlékérmet.

Családja: felesége, leányai, veje és unokái mellett munkatársai, kollégái, barátai, ismerősei 2007. július 20-án kísérték hamvait utolsó útjára és búcsúztak Tőle a pustavámi temetőben. Bányásztársai nevében volt évfolyamtársa és munkatársa, *Vörös Géza* bányamérnök, nyugdíjas üzemvezető mondott búcsúztatót, és mindnyájunk nevében utolsó Jó szerencsét! A Bányászhimnusz eléneklésével köszöntünk el Tőle.

Magdics Máttyás

Takács József (1938–2007)

Takács József okl. bányamérnök hosszú betegség után, 2007. május 21-én, Tatabányán – szülővárosában – elhunyt. 1938. december 31-én született bányászcsalád első gyermekeként. Általános és középiskolai tanulmányait Tatabányán végezte. A Péch Antal Bányaiipari Technikum befejeztével még az évben felvételt nyert a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol 1963-ban szerzett diplomát.

A Tatabányai Szénbányák VIII-as aknáján beosztott mérnökként kezdte meg munkáját. Az itt, valamint a XI-es aknaüzemben töltött évek után a befejezésre váró XIV-es akna aknafőmérnöke lett. Itteni kollégáival írt „A fejtésmódok fejlődése Tatabányán” c. tanulmányukért a BKL Bányászat 1982. évi nívódíját nyerték el. Üzemi munkássága után a Tatabányai Szénbányák Termelési Osztályának vezetését látta el. 1996-ban, többszöri műtét után betegségi nyugdíjba vonult.

Többször kapott *Kiváló Dolgozó* és *Kiváló Újító* kitüntetéseket. Az OMBKE-nek 1962-től volt tagja, a *Sóltz Vilmos-emlékérem* birtokosa.

Takács József barátunk minden vezető beosztásban demokratikus módon dolgozott, munkatársai véleményét messzemenően figyelembe véve. Ezáltal az általa irányított szervezetekben a feladatok megoldásához egységes és előrevivő hozzáállást ért el.

Szakmai munkáján túl szerteágazó kulturális érdeklődése is volt, nemcsak szerette a zenét, hanem énekelt és hangszeren is játszott.

2007. május 21-e volt az „utolsó földi műszakja”. Temetésén családja, rokonai, barátai mellett pályatársai, kollégái mondtak búcsúzóul *utolsó Jó szerencsét!*

Bencze Károly

K Ö Z L E M É N Y

A személyi jövedelemadó 2006-ban felajánlott 1%-ának felhasználásáról

A többször módosított 1996. évi CXXVI. törvény 6. §-ának (3) bekezdésében előírt kötelezettségünknek eleget téve a következőkben adunk számot annak a

4 206 415 Ft,

azaz négymillió-kettőszázhatvanöt-hatvanöt forintnak

a felhasználásáról, melyről Egyesületünk tagjai és támogatói 2006. évben a 2005. évi személyi jövedelemadójukból az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület – mint közhasznú egyesület – javára rendelkeztek.

A teljes összeget az OMBKE alapszabályában rögzített közhasznú tevékenységek pénzügyi teljesítéséhez használtuk fel a következők szerint:

az egyesületi szaklapok kiadásához	1.984.503 Ft
hagyományápolásra, a bányászok és kohászok szakmai megbecsülésére	1.269.693 Ft
fiatalok támogatására	753.209 Ft
kegyeleti költségekre	199.010 Ft

Egyesületünk minden tagja és választott tisztségviselője nevében megköszönve ezt a jelentős támogatást kérem, hogy a jövőben is támogassák 115 éves egyesületünk célkitűzéseit.

Budapest, 2007. szeptember 18.

Jó szerencsét!

Dr. Tolnay Lajos elnök

Könyvismertetés

„Imhol a föld alá megyünk”

(Tizenkilenc bányamérnök életének és pályájának története)

Váratlanul munkahelyi címemre egy feladó nélküli csomag érkezett, legnagyobb csodálkozásomra egy nagyon szép kiállítású könyvet kaptam, amit 2007-ben Miskolcon adtak ki „Imhol a föld alá megyünk” (Tizenkilenc bányamérnök életének és pályájának története) címen.

Sokáig gondolkoztam azon, hogy ki és miért küldte meg ezt a könyvet. Az első kérdésre a mai napig nem tudtam választ kapni, a második kérdésre azt a választ fogalmaztam meg, hogy a lapokban több könyvismertetőm jelent meg, és talán erről is írok egy recenziót.

A könyvet elolvastva – nem tudtam letenni – úgy gondoltam, hogy ez egy olyan könyv, ami nemcsak szeretett szakmánkat mutatja be, hanem rendkívül érdekes korrajz, szociográfia, sokszor szívszorítóan megható történetek gyűjteménye egy olyan szűk társadalmi csoportról, akik átérték a rendszerváltást, és akik alól életük delén kiszervezték hivatásuk gyakorlásának a terepét, a bányászatot.

A 19, 1962-ben beiratkozott és 1967-ben, 1968-ban, 1969-ben és 1971-ben végzett bányamérnök 2006 novemberében tartott tanköri találkozón határozta el, hogy karácsonyra mindenki egy rövid anyagot készít, de csak kevesen teljesítették vállalkozását. Egy újabb felkérést kaptak most már 27-en azzal, hogy mindenki írja meg tetszőleges terjedelemben élete történetét, és a beérkezett írásokat könyv alakban megjelentetik.

19 bányaművelő mérnök (Ács István, dr. Bohus Géza, Bolyky Zoltán, Farkas Sándor, Guth Ferenc, Kiss Gábor, Koltai Árpád, dr. Magyar György, Oplaznik Miklós, Papp Márton, Pogány Géza, Siket Vilmos, Sóvágó Gyula, Stoll Lóránt, Stuber György, Sylvester Gábor, Szécsy István 16, Tóth Ferenc 11, Visnyovszki László 17 oldalon írta meg kendőzetlenül magán- és szakmai élete történetét gyökerek (gyermekkor, középiskoláskor), egyetemi évek, pályafutás-szakma, magánélet – többé-kevésbé megvalósult – bontás szerint. Sajnos a terjedelemben nagyon változó (3-46 oldal).

A könyv belső borítóján a 19 bányamérnök fényképe szerepel, és külön öröm, hogy azok nem ifjúkori képek, hanem 2007-ben készültek, bizonyítva, hogy gazdáik 60 éven felül is nemcsak szellemileg frissek.

Minden név után szerepel az „alias” név és mindenki szabadon választott egy mottót. Én Bolyky Zoltánét emelném ki, aki Madách Imre alábbi szövegét választotta:

„Az élet remény, küzdelem és bukás,
Síríg tartó nagy versenyfutás,
Keresni örökké a szépet,
S meg nem találni, ez az élet”

Nagyon érdekes és a ma számára is nagyon hasznos és megszívlelendő sorokat olvashatunk arról a 12 vállalatról – melyek ma már a társasági címlistában nem olvashatók –, ahol a „19-ek” pályájukat megkezdték. A könyv elolvasását nemcsak minden aktív és nyugdíjas bányamérnöknek, hanem szakmán kívüllőknek is ajánlom, hiszen számtalan olyan történet is olvasható, melyről eddig még a szűkebb szakmai közvélemény sem értesült, és az eddig ismert történetek is más megvilágítást kapnak.

A könyv kiadásához külön támogatást adott (készült a miskolci Német Nyomdában) Csiky Emil, Pogány Géza és Szécsy István.

A recenzió írója azt azonban sajnálja, hogy a könyv kereskedelmi forgalomba nem került, és azt, hogy a kötési munka nem bírta ki a háromszori átolvasást, újrakötetve azonban

egyike könyvtáram féltett darabjainak. Remélem, hogy mindenki talál olyan kollégát, akitől egy példányt elolvasásra kölcsön tud kapni, és hogy a kiadó könyvtárak részére is küldött – ha nem mást, akkor köteles – példányokat.

Dr. Horn János

Megjegyzés: A könyvről fényképpel illusztrált ismertetőt közölt a Népszabadság 2007. augusztus 9-ei száma is „Ökörfej és a többiek a föld alól” címmel. – Szerkesztőség

Pernyét fújnak a szelek

Végre! Nem csak médiasztárok sokszor szirupos és botrányt is kavarázó könyve jelenik meg, hanem ez év augusztusában – magánkiadásban – megjelent Szűcs István okl. geológus-mérnök gyönyörű kiállítású, igen magas színvonalú nyomda-technikával (Gárván Média Kft.) készült 346 oldalas könyve „Pernyét fújnak a szelek” címen.

Nagy élvezettel olvastam a könyvet, hiszen az egyetemen öt évig együtt éltünk, majd azt követően is sok szakmai és egyéb rendezvényen, évfolyamtalálkozókon rengeteget beszélgettünk, de a könyvet elolvastva egy új Szűcs Pista élete bontakozott ki, aki nemcsak tanult szakmájában, hanem az irodalomban és a művészetben is kiemelt tudással rendelkezik.

Már a cím és a mottó is megragadott, mely utóbbi számtalan életrajzírónak is ajánlható: „Nem szeretek egy születő műről beszélni. Hiszen folyton változik. Aki regényt ír, olyan világba lép, amelyről nem tudja, végül mi lesz. Hogy önéletrajzi-e? Az ember igyekszik leírni a lehető legfontosabb egy régmúlt eseményt. És amikor végez, kiderül, hogy egész más-hogy írta le, mint ahogyan történt, mégis így, ebben a formában igaz” (Kertész Imre, 2007. május 7., Népszava interjú).

A könyvet ha röviden kellene jellemezni, akkor: szakmai felelősségérzet és intellektuális tisztesség jellemzi minden betűjét. Megismerjük Szűcs Istvánt, mint geológust (Béta és Zobák akna 1957-1975) és mint a Carbon Könnyűipari Vállalat vezérigazgatóját (1975-1994). Megismerjük 18 év bányageológusi munkáját és azt, hogy milyen kimagasló eredményeket ért el a Carbon vállalat (ahol döntően bányászfeleségek dolgoztak). A könyv hitelességét az abban megtalálható számtalan korabeli írás támasztja alá.

Mit értek intellektuális tisztesség alatt? Például: A Dunántúli Naplóból: „Szűcs István, a Carbon Könnyűipari Vállalat vezérigazgatója e hónapban lemondott a tanács vb és tanácsnoki tisztségéről, valamint a Népfront elnökségi tagságáról”. Kiemelés a riportból a teljesség igénye nélkül: „...Ezt a városi hatalmat jelenleg nem szolgálhatom... Sok poszton sok embernek kellene váltania egymást, hogy a város valóban együtt legyen, úgy emberileg, mint politikailag és gazdaságilag.” „Fiatal vezetést, de mindenképpen kreatívabbat”. Vagy: az 1985. évi országgyűlési képviselőjelölt választás komlói igaz története (igazolása: a Verseny és vállalkozás 1988. évi 2. szám, Ferling József: Választások vagy amit akartok – Szén-tiszta igazság, 1992).

A könyv számtalan érdekes történetet mutat be (a Göncz Árpád vezette delegációval Portugáliában tett útról, a spanyol királyi fogadásról, a hollandiai tárgyalásairól stb.), hiszen a Carbon több mint 20 nyugati országgal állt megbízható üzleti kapcsolatban.

Megtudhatjuk, hogy Szűcs István irodalmi érdeklődése kora ifjúságára datálódik, ugyanis nagybátyja – aki a Nemzeti Parasztpárt kunmadarasi vezére volt – lakásán számos író, költő (Illyés Gyula, Veres Péter, Darvas József) megfordult és hallotta – bár akkor még (13 évesen) nem nagyon értette –

gondolatgazdag töprengéseiket. Később, mint vállalati vezérigazgató számtalan író, színészt hívott meg (*Benjámín László, Baranyi Ferenc, Bodrogi Gyula, Csúrka István, Moldova György, Váci Mihály, Berkesi András, Major Tamás, Töröcsik Mari*) – a kiemelések önkényesek a közel 50 névből.

A könyv nemcsak a (volt?) komlói bányászoknak és komlói lakosoknak ajánlható, hanem mindenkinek, aki valós képet szeretne kapni a múlt század második felének, végének valós történéseiről.

Sajnos a könyv magánkiadásként jelent meg, így kereskedelmi forgalomba nem került, de könyvtárakban bizonyára hozzáférhető.

Dr. Horn János

Új könyv a mangánércről

2007. augusztus 30-án Az úrkúti mangánérc-bányászat modernkori történetének 90. éve alkalmából jelentette meg a Mangán Bányászati és Feldolgozó Kft. *dr. Szabó Zoltán: A bakonyi mangánérc bányászata* című monográfiáját.

A szerző, aki 1963-tól kezdve teljes szakmai pályáját a mangánérc-bányászatban töltötte, a korábbi történeti összefoglalások kritikai feldolgozását és öt év kitarató kutató- és feldolgozó munka új eredményeit ötvözte könyvében. A tekintélyes megjelenésű (majdnem 700 oldalas), igényes kivitelű kötet a 2000-ben megjelent, hasonló terjedelmű *Polgári M. – Szabó Z. – Szederkényi T.: Mangánérc Magyarországon* című, tudományos eredményeket összefoglaló munka folytatásaként készült. Míg az utóbbi kifejezetten szakembereknek szóló, speciális alapismereteket igénylő szakkönyv, addig Szabó Zoltán új könyve olvasmányos, közérthető, de mégis tudományos alaposságú munka.

A mangán szerepe az emberi kultúrákban című bevezető rész az emberiség kultúrtörténetét „mangános szemmel” tekintti át, a humán műveltségű olvasó érdeklődését is felcsigázza. A könyv döntő terjedelme pedig a két bakonyi előfordulás, az úrkúti és eplényi bányák történetét dolgozza fel, a földtani alapoktól kezdve mind műszaki, mind gazdasági, mind szociális szempontból, kiemelten kezelve a klasszikus bányászati, bányagazdasági elvekhez képest fennálló sajátosságokat. Szintén fontos részeket alkot a profilbővítésre tett kísérletek (kovaliszt, mészkő, Mn-iszap) tanulságos története, valamint a különböző korok társadalmi elvárásainak való megfelelés (gépesítés, munkavédelem, környezetvédelem) fejlődéstörténete. Az eplényi bánya története 1975-ben lezárult, az úrkúti történetet a könyv 2001-ig mutatja be, hiszen a bányászat jelenleg is folytatódik, s az ezredforduló kínálta a lehetőséget a határ megvonására.

A szöveget számos, a szerző által szerkesztett térkép, földtani szelvény, magyarázó rajz, valamint rengeteg eddig publikálatlan fotó színesíti, nem is beszélve a rendszeresen felbukkanó „apróbetűs részről”, amelyben a szerző alapfogalmakat tisztáz, helyi sajátosságokat magyaráz, vagy éppen a tárgyhoz kapcsolódó személyes, de mégis objektív élményeit ecseteli. Valamennyi, számszerűsíthető termelési tényező és egyéb, lényeges paraméter pedáns táblázatokba foglalva tanulmányozható. A függelékben érdekes kortörténeti adalékokhoz jutunk az első úrkúti bányavállalkozó Zichy-családról, a szocialista kor társadalmi szokásairól, s mindezt az elmúlt 90 év vezetőinek arcképcsarnoka egészíti ki.

Úgy vélem, a magyar bányászat története iránt érdeklődők, az azt kutatók egy halhatatlan forrásmunkához jutottak a szerző és a Mangán Kft. jóvoltából.

Vigh Tamás

Tájékoztató

Méltányossági nyugdíjmelés

A MTESZ szociális bizottsága az idős műszaki értelmiségiek szociális helyzetével kapcsolatban az alábbi tartalmú levéllel kereste meg egyesületünket:

A bizottság tevékenységi körébe tartozik az alacsony nyugdíjjal rendelkező MTESZ egyesületi tagok és hozzátartozóik, a MTESZ ma már nyugdíjas volt dolgozói, valamint a MTESZ aranyoklevelés mérnökök köre tagjainak méltányossági nyugdíjmelési, valamint egyszeri segély iránti kérelmeinek ügyintézése, a benyújtott kérelmek véleményezése és előterjesztése a Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság által folyamatosan rendelkezésünkre bocsátott szempontok alapján. Nagyon részletes tájékoztató található a Nyugdíjasok Lapja 2007. évi 3. szám 2. oldalán.

A fentiek alapján mellékelten megküldjük a kérelmekhez szükséges adatlapokat azzal, hogy igény esetén az érintettek azt kitöltve – és tartalmaz indokolással – továbbítás céljából hozzánk eljuttatni szíveskedjenek. (A méltányossági nyugdíjmelési kérelemnél 54.260 Ft/hó a nyugdíj összeghatára. Segélykérelemnél nincs összeghatár, viszont nagyon körültekintően kell indokolni – magas gyógyszerköltség indokként nem elegendő.)

Bővebb felvilágosításért *Rajnainé Gazda Györgyi*hez, a MTESZ központi titkárság főmunkatársához (telefon: 474-7995, e-mail: gyorgyi@mtesz.hu) szíveskedjenek fordulni.

Szerkesztőség

Személyi hírek

A Magyar Köztársaság Elnöke *dr. Vigh Gyula* okl. bányagépész mérnök tagtársunkat, a Nyugdíjasok Budapesti Szövetsége tanácsadóját több mint egy évtizedes társadalmi munkában a nyugdíjasok érdekmegjelentése és érdekvédelme terén végzett eredményes kutató, elemző és érdekvédelmi munkája elismeréseként 2007. augusztus 20-i állami ünnepünk alkalmával a *Magyar Köztársaság Ezüst Érdemkeresztjével* tüntette ki.

A kiltüntetést 2007. 08. 15-én a szociális és munkaügyi miniszter, *dr. Lamperth Mónika* adta át.

Szeretettel és tisztelettel gratulálunk *Vigh Gyula* tagtársunknak kiltüntetéséhez, és kívánunk további sikereket, jó egészséget,

Jó szerencsét!

Szerkesztőség

50 éve nyílt meg a Központi Bányászati Múzeum

1957. október 13-án délben, korabeli bányászatunk jeles személyiségeinek jelenlétében, megnyílt Sopronban a magyar bányászat országos gyűjtőkörű szakmúzeuma: a Központi Bányászati Múzeum.

A múzeum alapítása

A múzeum első volt a hazai műszaki muzeológia azon intézményei közül, melyek a 4/1954. évi törvényerejű rendeletnek köszönhetik „létüket”. Annak a rendeletnek, mely a magyar történelem műszaki és technikai emlékeinek, értékeinek védelmében született, s melynek kidolgozásában múlhatatlan érdemei voltak a Központi Bányászati Múzeum alapító igazgatójának, a magyar bányászati tudományok egyik kiemelkedő alakjának, *Faller Jenőnek*, aki a bányászat mindennapi gyakorlatából az egyetemre kerülve élharcosa lett a hazai műszaki muzeológia megindításának,

A Központi Bányászati Múzeum épülete

az ipari műemlékek védelmezésének. Számos fórumon fejtette ki erről véleményét: elsőnek a Bányászati Lapok¹ 1952. januári számában hívta fel a figyelmét az olvasóknak a bányászat-történeti kutatómunka szerinte elhanyagolt állapotára. Ebben a cikkben az elvégzendő feladatok között elsőként említette az országos bányászati múzeum felállításának a szükségességét. Az ágazati miniszter nevében levelet fogalmazott az ipari létesítmények vezetőinek, melyben a fellelhető műszaki vonatkozású műemlékek, berendezések, gépek, szerzőszámok, tervek, metszetek, leírások számbavételét és összegyűjtését javasolta.

Az elmélet gyakorlattá 1954-től vált. A Magyar Tudományos Akadémia Műszaki-tudománytörténeti Bizottságának tagjaként Faller Jenő előkészítője és egyik kidolgozója lett a 4/1954. évi törvényerejű rendeletnek, amelyben a műemlékvédelemről szóló, 13/1949. számú, törvényerejű rendelet hatályát terjesztették ki a műszaki kultúra épített emlékeire, tárgyaira. A bányászati múzeum ügyében a következő lépést az MTA Bányászati Főbizottsága tette azzal, hogy egy 1955. június 21-én hozott határozatával jóváhagyta a bányászati múzeum

megalapítását, egyben kijelölte a szükséges munkák elvégzésre azt négytagú intézőbizottságot,² melynek a gondolatot sugalló és megfogalmazó Faller Jenő is természetesen tagja lett. A Főbizottság javaslata szerint a múzeum fenntartására a szakminisztériumnak kell az anyagi alapot biztosítani, mely múzeumot egy országos

politechnikai múzeum felállítása után is ésszerű fenntartani.³ A múzeum épületét a város biztosította a Templom utca 2. szám alatti Esterházy palota átengedésével, melyben 1945 után előbb kórház, majd internátus működött.

A múzeum anyagának gyűjtését Faller Jenő irányította. A múzeum gyűjteményének megalapozásában jelentős hányadot tett ki a Bányamérnöki Kar

muzeális értékű tárgyainak összegyűjtése, az egyetemi fejlődéstörténeti gyűjtemény beolvasztása.

A kor kiemelt figyelmet élvező iparágának múzeumát fényes külsőségek között nyitotta meg *Czottner Sándor* miniszter. Ő is, csakúgy mint valamennyi felszólaló a tudományt, a technikai fejlődést ünnepelte beszédében – természetesen az 1957-es esztendőben elvárt és kiszabott keretek között. Az ünnepség azonban a sok politikai szónoklat ellenére kedves emléke maradt mindenkinek, aki részt vehetett rajta. Jó néhány akkori egyetemista emlékszik vissza meleg szívvel arra, mikor történelmi bányászöltözékbe öltözve díszőrséget állva várták az illusztris vendégeket. Fontos beszédet mondott a megnyitón az alapítónk is: a szokásos és kötelező köszönetek tolmácsolása után beszédében kijelölte a múzeum jövőbeli útját is.

Sajnálatosan hamar, 1966-ban bekövetkezett haláláig az általa megszabott úton haladt a múzeum. Szisztematikusan gyűjtött, s épített szakmai kapcsolatokat. A Központi Bányászati Múzeum törzsanyagának jelentős, legértékesebb része az ő igazgatása alatt került múzeumunkhoz.

¹ Megnyílt a Központi Bányászati Múzeum. Bányászati Lapok 1957/12. 635-639.

² A bizottság tagjai voltak: Szilágyi István, a Művelődésügyi Minisztérium Műszaki Emlékeket gyűjtő 4 csoportjának vezetője, Alliquander Ödön, Péczely Antal és természetesen Faller Jenő. Bányászati Lapok, 1957/12. 638.p.

³ Javaslát a Központi Bányászati Múzeum létesítésére. KBM. dokumentumtár. 13/ 1957.

Az 50 éves múzeum szervezete és működése

Múzeumunk kiállításainak területe, gyűjteményének nagysága ma, 2007-ben sokszorosa annak, amit alapítóink 1957-ben megnyitottak. A változások némelyike stratégiai döntés, más kényszerek szülötte.

Az alapítást követő években nem sok jel mutatott arra, hogy a múzeum működésében alapvető változások következhetnek be. Faller igazgató úr halála után előbb *Vendel Miklós* akadémikus, majd *Gyulay Zoltán* egyetemi tanár, illetve *Molnár László* bányamérnök irányították az intézményt. Az 1970-es évek második felében a múzeum épületét a magyar bányászat támogatásával példamutató módon felújították, ma is egyike a belváros legszebb épületeinek.

Az elmúlt évek legnagyobb változását a kényszer hozta múzeumunk életében. 1990-re fenntartó nélkül maradt a múzeum, a megmentésére akkor létrehozott alapítvány az, amely a mai napig is jogi kereteket biztosít működésünknek. A *Központi Bányászati Múzeum Alapítvány* kiemelten közhasznú besorolású, kuratóriumának jelenleg *dr. Kovács Ferenc* akadémikus a vezetője, míg a Felügyelő Bizottságát *Németh György* bányamérnök vezeti.

A Központi Bányászati Múzeum az elmúlt évtizedben számos díjat nyert a 2000-ben PHARE támogatással megrendezett kiállításával. Ma egy korszerű, látogatóbarát kiállítás várja a látogatókat.⁴

Az elmúlt években jelentősen megnőtt a múzeum: fenntartó nélkül maradt bányászati kiállítások, gyűjtemények, múzeumok kerültek a Központi Bányászati Múzeum szervezeti keretébe. A gánti Bauxitbányászati Kiállítás, az oroszlányi és a mecseki Bányászati Múzeum beolvadásával létrejött hazánk egyik legnagyobb technikatörténeti gyűjteménye és kiállítása. Ma a leltárkönyveinkben több mint 10 000 egyedileg leltározott tárgy található, melyek között éppúgy található aknatorony, mint középkori munkaeszköz, hatalmas fejtőgép és türelempalack. Az intézmény összesen 6 kiállítást

Szabados Gábor, a Magyar Bányászati és Földtani Hivatal elnöke a múzeumalapító Faller Jenő szobra előtt köszönti a megnyitó résztvevőit

működtet, ezeken 4473 tárgy látható, 3360 m² beltéri, 1730 m² földalatti és 18 890 m² szabadtéri kiállításon. A kiállításokat évente 70-80 ezer látogató keresi fel. Hasonlóan a soproni állandó kiállításhoz, a filiákban is jelentős fejlesztések szolgálják a magyar bányászati muzeológia ügyét.

Az elmúlt években újra rendeztük a gánti Bauxitbányászati Kiállítást, az Oroszlányi Bányászati Múzeumhoz új részeket csatoltunk, a Mecseki Bányászati Múzeum megmaradt történeti anyagából új kiállítást nyitottunk, a pécsi Földalatti Bányászati Múzeum rekonstrukciója pedig jelenleg folyik. Vannak terveink, melyek közül a két legjelentősebb az oroszlányi múzeumnak a teljes és újszerű átépítése, illetve a pécsi kiállítások XXI. századi szintű felújítása. Az elsorolt munkákat pályázatokon nyert támogatásokkal, illetve a múzeum munkáját támogató adományok segítségével tudtuk megvalósítani.

Múzeumunk munkáját alapvetően az Oktatási és Kulturális Minisztérium és a Magyar Bányászati és Földtani Hivatal támogatása teszi lehetővé, ám nem tudnánk megfelelő szakmai munkát végezni a további támogatók és támogatások nélkül.

Asztaldísz, ún. bányahegy, Úrvölgy

Az 50. évforduló eseményei

A jubileumi évet kiállításokkal és egy reprezentatív kiadvány megjelentetésével ünnepeljük. „50 év 50 tárgy” címmel két, tartalmilag egymástól eltérő kiállítást mutatunk be a látogatóinknak.

A magyar köz- és magángyűjtemények legszebb, bányászati tematikájú tárgyait láthatják a Sopronba látogatók 2007. szeptember 13-tól 2008. január 8-ig az ünnepi kiállításunkon. Ezen a kiemelkedő jelentőségű tárgyakat felvonultató tárlaton olyan rendkívüli értékeket mutatunk be, mint a Magyar Nemzeti Múzeumban őrzött, 16. századból származó „Schinzeug”, a bányavidékek egyházainak gyönyörű ötvöstárgyai, Csontváry híres táblaképe, az 1902-ben készült „Selmecebánya látképe”, különleges türelempüvegek és bányahegyek.

⁴ A kiállítás teljes feliratozása négy nyelven: a magyar mellett németül, angolul és szlovákul olvasható. A kiállítás megtekintéséhez a látogatók „e-guide”-ot vehetnek igénybe. Ez az elektronikus vezető a látogató ritmusához igazodva ismerteti a kiállítás anyagát.

Részlet a pécsi kiállításról

Bezerédy Gyula: Bányászat, kispasztika 1883 (Pécs)

A múzeum saját anyagának legszebb darabjaiból is összeállítottunk egy, az előbbivel azonos című kiállítást: ezt Pécsen 2007 szeptemberében mutattuk be, 2007 decemberében pedig Miskolcon, a Hermann Ottó Múzeumban lesz látható.

A kiállítások anyagát közös katalógusban jelentettük meg.

A kiállítások megrendezését, a kiadvány megrendezését a *Nemzeti Kulturális Alap*, a *System Consulting Zrt.*,

a *Mecsekérc Környezetvédelmi Zrt.*, a *MAL Magyar Alumínium Termelő és Kereskedelmi Zrt.*, a *MECSEK-ÖKO Környezetvédelmi Zrt.*, a *Pannon Hőerőmű Zrt.* támogatása tette lehetővé. Köszönjük!

Tisztelt Olvasóink! Ünnepeljenek velünk ebben a számunkra oly jeles évben azzal, hogy megtekintik kiállításainkat!

Várjuk Önöket!

Bircher Erzsébet múzeumigazgató

Hazai hírek

„A CO₂ ÉRTÉKE” konferencia

Igen nagy szakmai érdeklődés mellett, 2007. szeptember 5-én került sor az Art-Hotelben az *Energy E-PR Kft.* szervezésében a címben szereplő konferenciára, melyen a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium (KvVM), a Gazdasági és Közlekedési Minisztérium, a Pénzügyminisztérium, a Corvinus Egyetem, a brüsszeli Fortis Carbon Banking, valamint az MVM Zrt. részéről hangzottak el előadások.

A konferenciának nem az volt a célja, hogy az NKT-2 hazai cégek között történő kiosztási számai kerüljenek bemutatásra, hanem annak támogatása, hogy a piaci szereplők a nemzetközi kibocsátás-kereskedelemben sikeresen vegyenek részt. Az előadásokból megtudtuk, hogy jövőre kormányrendelet lép hatályba a nemzeti vagyonnak – ez speciális kincstári vagyon – minősülő kiotói többlet-kibocsátási egység hasznosításáról, amit a Magyar Állam nevében a környezetvédelmi és vízügyi miniszter más országoknak vagy ilyen egységekkel való kereskedelemre felhatalmazott jogi személyeknek értékesíthet. A törvényi kötelezettség már jelenleg is arra vonatkozik, hogy a megtakarításból befolyó bevétel csak klímavédelmi beruházásokra fordítható. A KvVM tervezete szerint a támogatandó területek többek között a következők lennének: üvegházhatá-

sú gázkibocsátás csökkentést eredményező, az épületek energetikai hatékonyságát növelő beruházások, megújuló energia felhasználás ösztönzése, közlekedési eredetű kibocsátások csökkentése és erdőtelepítés (e sorok írója ennek kapcsán felvetette, hogy e programban a tiszta szén technológia témáját is fel kellene venni, de sajnos a válasz egyértelműen nem volt, ugyanis a fosszilis energia támogatására nincs lehetőség.)

A nemzetközi kibocsátás kereskedelemre jellemző, hogy a felek (országok és cégek) kétoldalú tárgyalásokat folytatnak, ezért nagyon nehéz információt szerezni a kibocsátási egységek árfolyamára vonatkozóan.

Fentiekén kívül szó volt még a kibocsátás EU-s kereskedelmi rendszerről is.

Magyarország 2006 decemberében 1.197 millió, 2007 márciusában 1.175 millió egységet adott el aukción, amik *10 millió euró bevételt* jelentettek (négy ország: Dánia, Írország, Litvánia és hazánk tartott aukciót).

A kérdések és hozzászólások lényege az volt, hogy többen szükségesnek tartanák a szabályozási rendszer kiterjesztését legalább 10-15 évre már a következő ciklusban.

Dr. Horn János

Külföldi hírek

Újabb bányaszerencsétlenség Kínában

28 bányász meghalt, kettő eltűnt az észak-kínai Senhszi (Shaanxi) tartomány Puteng nevű szénbányájában 2007. május 5-én bekövetkezett sűjtőlégrobbanásban, jelentette az Új Kína Hírügynökség. A detonáció idején 125 bányász dolgozott a mélyben, 95-öt sikerült élve kimenteni.

A munkavédelmi hatóságok közlése szerint korábban arra utasították a létesítmény vezetőit, hogy függesszék fel a kitermelést, de pénteken engedély nélkül mégis megkezdték a bányászatot. A szerencsétlenség miatt vizsgálat indult, a rendőrség őrizetbe vette a bánya tulajdonosát és több vezetőjét.

Tavaly 4746-an haltak meg robbanás, vízbetörés és más balesetek következtében a kínai bányákban.

MTI – www.index.hu

PT

Kanadai bányászati különlegesség

Kanadának három gyémántbányája van a távoli északnyugati és a Nunavut területen. Ezen bányauzemek kiszolgálása – a személyzet, az élelmiszerek, az egészségügyi dolgok, a könnyebb áruk odaszállítása, valamint a termelvény elszállítása – különleges megoldást követel, mert az év felében -30°-40° C-os hideg uralkodik. Mindhárom bányauzemnek van repülőtere, de ezek a nehéz terheket szállító repülőgépek fogadására – mint pl. az orosz Antonov óriásgep – az éveknek csak 2 hónapjában alkalmasak.

Így marad a közúti szállítás. Az utak a *Tibbit Lake*-től indulnak, és 80%-ban a tó befagyott jegén vezetnek. A távolság sem kicsi; a Jericho bányához 600 km, a Lupin bányához 568 km, míg az Ekati bányához 405 km. A jég vastagságát az 50-60 tonnás gépjárművek miatt állandóan mérik, és a jég felületét szükség esetén javítják. A balesetek elkerülése miatt nagyon szigorúan ellenőrzik a gépkocsik sebességét. A gépkocsivezetők részére a 170 és a 350 km-nél kötelező pihenőhelyet építettek ki. Ezek a pihenő-házak minden kényelemmel és biztonsági berendezéssel el vannak látva (pl. argongázzal töltött 3 rétegű ablaküvegek). Az utak biztonságához tartozik a téli viharok miatt az éjjel-nappal működő meteorológiai szolgálat is.

Mining Magazine – 2007. március

Bogdán Kálmán

Az üzleti világ hírei a bányászatban.

A kanadai Belvedere Resources (Vancouver) cég megvette a finn Hitura nikkelbányát a teljes személyzettel és a bánya vagyonával. A bánya nikkelércvagyona a 0,61%-os ércből 0,9, a 0,71%-os nikkeltartalmúból pedig 1,7 millió tonna.

A Finn Nickel vállalat tulajdonában vannak a Finnország déli részén lévő nikkel-, réz- és kobaltbányák.

A Lundin Mining vállalat ez évtől 5 bányauzemmellel rendelkezik:

- Portugáliában a Neves – Corvo cink és réz bányauzemmellel, melynek megkutatott vágyona több mint 4 millió tonna cinkérc és 2 millió tonna rézérc.
- Az Aljustrel bányauzemmellel, melynek cinkérc vágyona 23,6 millió tonna.
- Svédországban a Zinkgruvan és a Storliden bányauzemekkel, melyek 1,3 millió tonna igen magas cink fémtartalmú érccel rendelkeznek.
- Írorszában a Galmoy bányauzemmellel.

– Oroszországban 49%-os tulajdonjogot szerzett az Ozernoe cinkércvagyonnal rendelkezik.

– A Kazakh Gold Group vállalat megvette az Egyesült Királyságban bejegyzett Oxus Gold vállalatot a Kirgizisztánban Talas városnál levő Jerooy aranybányát. Tárgyalásokat folytat a vállalat a törökországi Marakand Minerals vállalat megvételére is.

Engineering and Mining Journal 2007. április

Bogdán Kálmán

Kína vékonytelepi szénvagylat vásárol a német DBT cégtől

A kínai *Tiefa Szénbányászati Csoport* a negyedik teljesen automatizált vékonytelepi szénvagylat berendezést vette meg pajszbiztosítással együtt a német *DBT* cégtől (Lünen). (2001 óta immár a kilencediket.) A berendezés alkalmas 800 mm-es telepvastagság lefejtésére. A fronthomlok hossza 240 m, ennek felel meg a láncos vonzó és a pajszbiztosítás is (PMC-R típus, ami a DBT legújabb terméke).

A *Tiefa*. Csoport terve szerint, mivel a vékony telepeken ez a leggazdaságosabb és a legbiztonságosabb jövesztési mód, ezért az összes ilyen fejteikben ezt a megoldást fogják alkalmazni.

Mining Magazine 2007. március

Bogdán Kálmán

A szénbányászat fejlesztése Mongóliában

Mongóliában az Aimag tartományban Ulánbátortól kb. 500 km-re délre fekszik a *Baruun Naran* szénmező, amely több mint 20 széntelepből áll. A szén minősége változó, mert a kokszolható széntől az energetikai szénig minden megtalálható.

Erre a hatalmas szénmezőre készített tervet a San Francisco- (USA) *OGX Ltd*, amely szerint a szén a nagyobb nyereség érdekében 4 termékre dolgozzák fel: *metanolra*, *DME-re* (dimetil éterre), *olefinra* és *ún. Fischer-Tropsch folyadékra* (azaz benzinre és dízel olajra). A körülmények miatt a General Electric saját energiaellátó rendszert (erőművet) épít ki.

Tervük 1,78 Mt/év metanol előállítására, amelyhez 3,3 Mt/év szén és 1,3 Mt/év víz szükséges. Ezzel Ázsiában a legnagyobb ilyen – szénből metanol – üzem építése valósul meg, melyet 30 éves élettartamra terveznek, és ehhez 203 Mt szénkészletet biztosítanak.

A mongol kormány 2006. októberben adta ki az építési engedélyt.

Engineering and Mining Journal 2007. március

Bogdán Kálmán

Hatalmas rézérc telepet tárnak fel Mongóliában

A Góbi sivatag déli részén, Ulánbátortól 550 km-re és a mongol-kínai határtól 80 km-re északra tárták fel a geológusok (a dél-afrikai Hugo Dummet vezetésével) a világ talán eddigi legnagyobb réz- és aranyérc telepet, melynek neve *Oyu Tolgoi*. A telepet egyenrangúnak tartják a két nagy – Grasberg és Escondida – bánya ércvagyonával.

Az ércet részben külfejtéssel, részben mélyműveléses technológiával fogják kitermelni. A mélyművelésre 5 db függőleges aknával mélyít a kanadai *Redpath* cég. Az ún. Hugo I. (1350 m) akna ez évben kész lesz, míg a 10 m átmérőjű Hugo

II. (1750 m) aknát 2008 elején adják át. A többiek üzembe helyezése ezek után következnek.

A 35 évre tervezett termelés átlaga 1 Mrd font/év (450 kt/év) réz és 330000 uncia (mintegy 10 t) arany/év. Az aknák és az ércelőkészítő művek beruházási költsége 2,4 Mrd dollár.

A munkaerőt a Redpath cég Mongóliából, Oroszországból és Kínából biztosítja. Az acélszerkezetek – aknatorony, aknaszállító gép-ház, előkészítő művek – gyártását a szállítási távolságok miatt Kínában rendelték meg. Az építés során többször komoly gondot jelentettek a sivatagi körülmények, a nagy téli/nyári hőmérséklet-különbségek, a homokviharak 200 km/h szélsőséggel.

A kanadai cég büszke arra, hogy volt bátorságuk elvállalni egy ilyen óriási beruházást távol mindentől (út, vasút, villamos hálózat stb.), amit még ráadásul nemzetközi szakembergárdával kell megvalósítaniuk.

Engineering and Mining Journal 2007. február

Bogdán Kálmán

Új DBT (német) gyártmányú jövesztőgépek

A Bauma Kiállításán – München 2007. április 23-29. – mutatta be a német DBT cég a legújabb két jövesztőgépet: az új Reissshaken gyalut és az új maróhengert.

Az új Reissshaken gyalu a hozzátartozó láncos vonszoló teknővel és a speciálisan igen vékony telepre tervezett pajzsbiztosítással együtt alkalmas a 60 cm-es telepek lefejtésére.

Különleges az omlásoldalon vezetett gyalu vonóláncának (42 x 137 mm, 2370 kN) kialakítása is. A pajzsbiztosítás 0,56-0,65 m-es tartományban tud dolgozni, teherbírása 2 x 1400 kN, az egységek szélessége pedig 1,5 m, működését teljesen automatizált elektro-hidraulikus (PMC-R) vezérlés.

Módosítottak az EL 2000 típusú maróhengeren is. Az új az EL 2000 1,4-3,5 m-es telepvastagságban tud dolgozni, a maróhenger hidraulikus karjait egy-egy 750 kW teljesítményű motor hajtja meg, a méretek csökkentésére új bolygómvés hajtóművet alkalmaznak. A vontató vitla teljesítményét 125 kW-ra emelték meg.

Mining Magazine 2007. március

Bogdán Kálmán

Az ALCOA (Kanada) nemzetközi tudományos tevékenysége

Az alumíniumipar multinacionális vállalata, a kanadai ALCOA Oroszország három egyetemén – Moszkva, Szentpétervár, Jekatyerinburg – tudományos központot hozott létre, amelynek feladata az új bányászati, ércelőkészítési és a kohósítási technológiák korszerűsítése.

A továbbképzéseket pedig egy alapítvány keretén belül valósítja meg Oroszország három fontos régiójában – Moszkvában, Szamarában és Rosztovban. Ehhez hasonló alapítványokat működtet Kínában és Indiában is.

Indiában együttműködési megállapodást kötött az Indiai Tudományos és Ipari Kutató Intézzel az energiák gazdaságos felhasználására, az alternatív és a megújuló energiák kutatására valamint a környezetvédelemre.

Kínában két egyetemen dolgozik az ALCOA alapítványa: északkeleten Shenyang-ban és délen a Changsha-ban, melyek feladatai a legújabb technológiai eljárások, a gazdaságos energiák és a nanotechnológia bevezetése.

Engineering and Mining Journal 2007. május

Bogdán Kálmán

Ígéretes nikkelvagyon Finnországban

A Talvivaara kutatás keretén belül fedezték fel a geológusok Finnország középső részén Sotcama mellett Európa jelenleg ismert legnagyobb nikkelerc vagyonát (1 Mt nikkelt, 470 kt réz, 80 kt kobalt és 1,9 Mt cink fém). A bányászatra a tervek már el is készültek, mely szerint a külszíni bánya éves termelése 35000 t nikkelt lesz. (Ez a világ éves nikkeltermelésének a 2,3%-a.) A bányát minimum 25 éves élettartamra tervezik.

A bányavállalat a külszíni fejtés megkezdéséhez az engedélyeket 2007. márciusban megkapta, és várhatóan az első tonna fém eladása 2009 első negyedévében meg fog történni.

Mining Magazine 2007. június

Bogdán Kálmán

Szénüzemi erőművek felújítása

Közép-Európa legnagyobb áramszolgáltatója, a cseh CEZ AS a következő hat évben 4,9 milliárd dollár beruházás-sorozat keretében felújítja a szénüzemi erőműveit. A terv tíz működő egység felújítása mellett három új építésére is kiterjed.

Bloomberg

Dr. Horn János

Eladó szerb rézbánya

Augusztus végén a szerb kormány új pályázatot hirdet meg az RTB Bor rézbánya értékesítésére. Belgrád legalább 340 millió eurós vételárat és 180 millió eurós befektetési kötelezettséget kíván megszabni. Az előző privatizációs kísérlet azért fulladt kudarcba áprilisban, mert a román Cupron nem tudta időben biztosítani a pénzügyi garanciákat.

Reuters

Dr. Horn János

Létrejöhét az új alumínium óriás

Hamarosan megalakulhat a világ legnagyobb alumíniumipari csoportja, miután az amerikai versenyhatóság után az Európai Bizottság is jóváhagyta, hogy a Rio Tinto ausztrál bányai óriásvállalat megvásárolja az Alcan kanadai alumíniumipari céget. Brüsszel indoklása szerint az egybeolvadás nem akadályozza a versenyt az európai piacon.

A Rio Tinto – a világ harmadik legnagyobb bányavállalata – idén július közepén tett 39 milliárd dolláros vételi ajánlatot az Alcanra. Az egyesített bauxit-kitermelő és alumíniumgyártó csoport, amelynek központja Montreal lesz, *Rio Tinto Alcan* néven működik majd. A fúzió a Rio Tintonak lehetőséget ad a diverzifikációra, arra, hogy a vas- és acéliparon túl megerősítse vezető szerepét az alumínium üzletágban. Fő versenytársa az amerikai Alcoa és az orosz Rusal lesz.

MTI, Index eco 2007. 10. 03.

PT

A Rio Tinto angol-ausztrál kettős bejegyzésű csoport fő termékei: alumínium, réz, gyémánt, energetikai alapanyagok, arany, ipari ásványok és vasérc. Tevékenysége az egész világra kiterjed, legjelentősebb Ausztráliában és Észak-Amerikában, de számottevő Dél-Amerikában, Ázsiában, Dél-Afrikában és Európában is. A 2007. I. félévi nettó eredménye 5,6 Mrd dollár volt.

www.riotinto.com

PT